

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

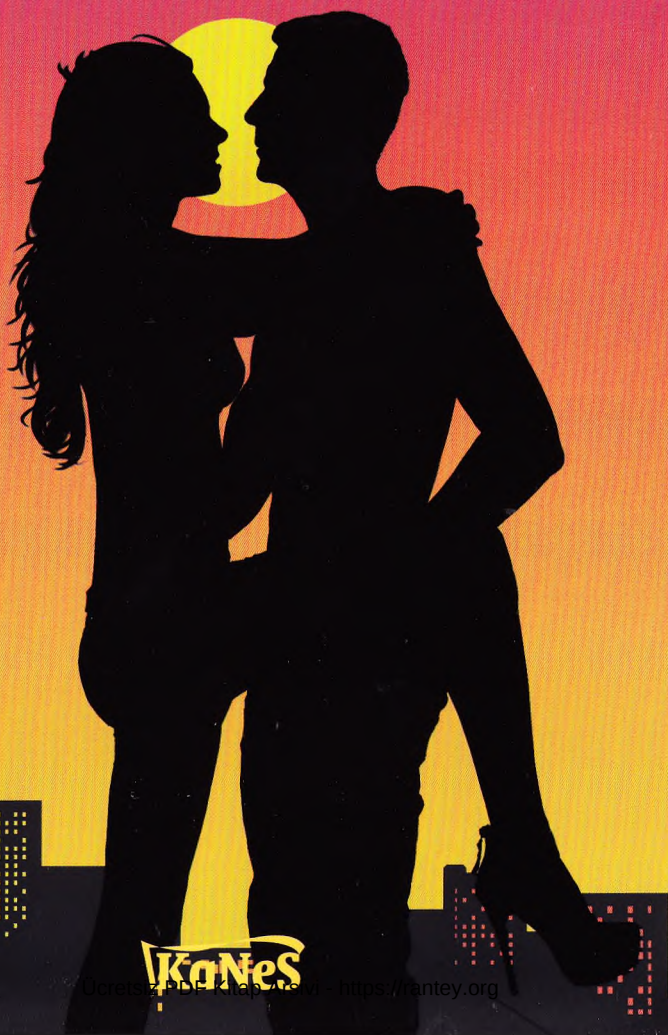
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

BEKLENTİ

KULÜP SERİSİ-2

Lauren ROWE

ÇALMA LİSTESİ

(QR Code okuyucu kullanınız.)

- 1-Dangerous
Big Data
- 2-Sweater Weather
The Neighbourhood
- 3-Fall in Love
Phantogram
- 4-Do I Wanna Know
Arctic Monkeys
- 5-What Makes You Beautiful
One Direction
- 6-Magic
Coldplay
- 7- Yellow
Coldplay
- 8-Come a Little Closer
Cage the Elephant

Kitap beni ilk sayfasından itibaren içine çekti ve elimden bırakamadım! Bu kadar içine gömülmüşken gerçek hayatın kitapla arama girmeye cüret edişine oldukça öfkelendiğimi söyledim bana güvenin.

-GR okuyucu yorumu

BEKLENTİ

Lauren ROWE

KULÜP SERİSİ-2

Her kalbin yarım kalan
bir şarkısı vardır.
Ta ki başka bir kalp
gelip devamını ona
fısıldayana dek.
Ve benim şarkım artık
tamamlandı.

BEKLENTİ

Lauren ROWE

İngilizce Aslından Çeviren:

Nesligül Alptekin

KaNeS Yayınları

KaNeS

BEKLENTİ
Lauren ROWE
Özgün Adı: The Reclamation

Birinci Basım: 2016
ISBN: 978-605-9915-32-8
Yayıncı Sertifika No: 16534
Yayın Koordinatörü: Ercan AKARSU
Editör: Esra ERTUNÇ
Kapak Tasarımı ve Dizgi: Ebru DOĞAN

KaNeS Yayınları © Türkçe Yayın Hakları 2016
© Lauren ROWE 2016

Baskı:
Step Ajans Reklamcılık Matbaacılık
Tanıtım ve Organizasyon Ltd.Şti.
Göztepe Mh. Bosna Cd. No: 11
34200 Bağcılar İSTANBUL
Matbaa Sertifika No: 12266
Tel: +90212 446 88 46 | stepajans@stepajans.com

Bu kitabın Türkçe Yayın Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla SoCoRo Publishing temsilciliğini yapan Sandra Dijkstra Literary Agency'den alınmıştır. Yayınevinin yazılı izni olmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

KaNeS YAYINLARI
Bahariye Cd. Süleyman Paşa Sk. Aybek İş Merkezi
No:30 /B
Kadıköy-İSTANBUL
Tel: +90 216-414 73 51 pbx
Fax : + 90 216 414 73 52
Web: <http://www.kanesyayinlari.com>
e-posta: info@kanesyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Her gün bana sevginin derinliği ve sonsuzluğunu
hatırlatan B, S ve C'ye.

BÖLÜM 1

Jonas

Şu an oturma odasında iki adet titreyen kadın vardı. Ve iyi bir şekilde titreyen iki kadından bahsetmiyorum. Şu an Sarah ve Kat evleri yağmalanıp bilgisayarları çalındığı için, bunu Kulüp'teki aşâğılık heriflerin yaptığını hiç şüphe yoktu, ikisinin de korkudan ödü patlamış haldeydi. Ayrıca bugünkü olaylar buzdağının görünmeyen kısmı mıydı, yoksa yalnızca tepesi miydi merak ediyorlardı. Korktukları için onları suçlayamazdım. Artık Sarah, Kulüp hakkındaki gerçeğı bildiğine göre, ayrıca Kulüp de onun sırlarını bildiğini *bildiğine* göre, kendi küresel orospuluk organizasyonlarındaki para akışını sağlamak için neler yapabileceklerini kim bilebilirdi? Pekâlâ, bunu öğrenmek için beklemeye hiç niyetim yoktu. Vakit, bu orospu çocuklarını aşâğı indirme vaktiydi.

Şu an onları *nasıl* aşâğı indireceğime dair en ufak fikrimin olmadığını itiraf etmeliyim. Hangi fikirle çıkıp geldiğimin bir önemi yoktu. Ama bu fikrin nihai, net ve etkili olacağı bir gerçektir. Nokta. En azından ben öyle olmasını umuyordum.

Lanet olsun!

Dürüst olmak gerekirse bunun altından tek başıma kalkabileceğimi sanmıyorum. Kırmızı pelerin giymeye alışkın değilim. Ama erkek kardeşim buraya geldiğinde ve *Muhteşem İkizler* güçlerimizi birleştirdiğimizde, beynimi Josh'un harikallığıyla bir araya getirdiğimde, ardından Josh'un kim olduğunu bile bilmediğim hacker arkadaşını karışıma eklediğimde, durdurulamaz olacaktık. Öyle olacağımızı biliyordum. Her şey yoluna girecekti.

Her şey nasıl bu hale gelmişti? Daha bir saat önce Sarah ve ben Belize'deki büyüleyici gezimizden sonra dokuz saatlik yolculuğumuz boyunca mutluluktan havalara uçuyorduk. Geçtiğimiz dört gün içinde ekstazinin her türlü formunu tecrübe etmiş, mutluluktan sarhoş bir halde onun evinin kapısına kadar süzölmüştük. Belize'deki şelalelere tırmanıp kendimizi karanlık boşluklara bıraktık. Hayret verici bir enerji ve netlikle mümkün olabilecek her şekilde birbirimiz için yaratılmış olduğumuzun farkına varırken, ikimiz için yapılmış ağaç evdeki kozamızda Everest Dağı'nı defalarca, defalarca ve defalarca birlikte devirdik.

Belize'de Sarah'la birlikte olmak... Bunu düşünürken bile tüylerim diken diken oluyordu. Belize'de Sarah'la birlikteyken kendimi *mutlu* hissetmiştim. Çok *özel* bir mutluluktan bu çünkü hayatımda ilk kez böyle hissediyordum. Ya da yedi yaşımdan beri ilk kez demeliyim.

Tüm gece boyunca Sarah'ın çıplak bedenini kendiminkine yaslamak, vücudunun her noktasına dokunmak, ağaç evin balkonunda oturup etrafımızdaki ormana kulak verirken onun elini tutmak, akla gelebilecek her konuda onunla sohbet etmek ve karnıma ağrı girinceye dek kahkahalar atmak, her şekilde benim canıma okumayı çok iyi becermesi, ona daha önce kimseye anlatmadığım şeyleri anlatmak, utanç duyduğum şeyleri bile, sadece orada oturmuş

onun kahrolası mango yiyişini izlerken bile mest olmak... Ne yaptığımız hiç fark etmiyordu. Bu kadın benim gökkuşağına, tek boynuzlu atlara, mutlu sonla biten peri masallarına, hatta Sevgililer Günü saçmalığına bile inanmamı sağlamıştı. Ciddi ciddi Disney'e üzerinde "Siz kazandınız, aşâğılık herifler." yazan bir kart yollamayı düşünüyordum. Sarah'la Belize'de yaşadığımız şey tam olarak Platon'un tasvir ettiğı ideal gerçeklikten başka bir şey değildi.

Ardından Seattle'a döndük ve işte her şey boka sarmıştı. Sarah'ın evi darmaduman edilmiş, bilgisayar çalınmıştı. Şimdiyse doğal olarak korkudan ödü patlıyordu. Ben ise burada ağzı bir karış açık şekilde tam bir hıyar gibi oturmuş, çaresizce acaba Superman benim yerimde olsa ne yapardı onu düşünüyordum.

Kulüp'ün icabına bakmak için dört dörtlük bir stratejiye ihtiyacım vardı. Ve yemin ederim ki Josh kapımdan içeri adımını attığı an bir adet stratejim olacaktı. Ama şu an doğru düzgün düşünemeyecek kadar fazla adrenalin doluydum. Hatta şu an tek düşünebildiğim şey kollarımı Sarah'a dolayıp onunla sevişmek, tenine nazık ve arzu dolu öpücükler kondurup kulağına "Seni seviyorum," diye fısıldamaktı.

Bu iki küçük kelimeyi ona buraya gelirken limuzinde söyleme şansım vardı. Ama tam bir korkak olduğumdan bu fırsatı değerlendirememiştim. Bunu gerçekten yapmak istesem de o sırada Kat'i almaya gittiğimiz için ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi attığından ona bu kelimeleri söylerken bir yandan da *göstermek* istemişim. Ardından, iki dakika sonra Kat limuzinin arka koltuğına, ikimizin yanına oturdu ve Sarah'la birlikte ağlayıp iç çekmeye başladılar. Böylece tüm büyü bozulmuştu.

Pekâlâ, kabul ediyorum. Lanet olsun bana. Elime yüzüme bulaştırmıştım. Ona söylemem gerektiğini biliyordum. Ama yapamadım işte.

Şimdiyse Kat yanımdayken evime gelmiştik ve Sarah'a karşı pek de sıra dışı olmayan bir şekilde kabaran penisimle birlikte burada oturuyordum. Onunla sevişmeyi ve bunu yaparken de o iki küçük kelimeyi onun kulağına fısıldamayı düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Ama şu an bunu düşündüğüm için bile kendime kızgındım. Şu an açıkça görüldüğü üzere seks, Sarah'ın aklından geçen en son şeydi ve bunun için onu suçlayamazdım. Akli başında herhangi bir insanın yapacağı üzere korkmuştu, endişeliydi, panik halindeydi ve keçileri kaçırmak üzereydi. Şu an bariz bir şekilde ihtiyacı olan şey güçlü bir erkeğin onu kanatları altına alıp ona kendini güvende hissettirmesiydi. İflah olmaz ereksiyonlarıyla onu kalçasından dürtükleyip duran aşağılık bir herife ihtiyaç duymadığı ise kesindi. Ama kendime engel olamıyordum. Hangi şartlar altında olursak olalım beni tahrik etmeyi başarıyordu. Kıyamet kopsa dahi bu böyle olacak gibi görünüyordu.

Sarah ve Kat'e baktım. Koltuğa oturmuş, yumuşak ses tonuyla konuşuyorlardı. Sarah aşırı gergin görünüyordu. Kat kolunu onun omzuna koyarak Sarah'a kendini güvende hissettirmeye çalışıyordu. İkisi de, özellikle sırf evini yağmalanmış halde görmek için tüm günü yollarda geçiren Sarah, çok bitkin görünüyordu.

Kat'le konuşurken Sarah'ın güzel yüzündeki acıyı görmek şu an aklımdan geçen şeyleri düşünüyor olduğum için bir kez daha ne tür bir aşağılık herif olduğum konusunda aydınlanmamı sağladı. Kendimi dizginleyip onunla ilgilenmeye odaklanmalıyım. Yapmam gereken şey kafamı doyumsuz bedenimden uzaklaştırmaktı. Kendimi Jonas

Faraday'ın *idea'sına* ulaşmak için cesaretlendirmeliydim. Ölümsüz ruhu tasavvur etmeliydim. Evet. *Ölümsüz ruhu tasavvur et.* Derin bir nefes aldım. *Ölümsüz ruhu tasavvur et.*

“Bir şeyler getirmemi ister misiniz, hanımlar?” diye sordum zayıf bir ses tonuyla. “İçecek ya da yiyecek bir şeyler?”

Sarah başını iki yana sallayarak konuşmak için ağzını açtı.

“Tekila var mı?” diye sordu Kat.

Sırıttım. Sarah bana en iyi arkadaşı Kat'le ilgili her şeyi anlatmıştı.

“Evde neler var bilmiyorum,” diye karşılık verdim. “Bir bakayım.” Hiç tekila içmezdim. Ama Josh bayılıyor-du. Buralarda bir yerlerde bir şişe bırakmış olmalıydı.

Sarah'a baktım.

Bana solgun bir tebessümle karşılık verdi. Ama bu kadar yorgunken bile gözlerinde sıcacık bir ifade vardı. Dur bir dakika. O büyük, kahverengi gözlerinin ardında sıcaklıktan da öte bir şey olabilir miydi? *Ateş*, belki de?

Ben de ona gülümsemeye çalıştım. Ama bunu yapamayacak kadar heyecanlanmıştım. Dudağımın seğirdiğini hissedebiliyordum. O yüzden bakışlarımı kaçırdım. Keşke şu an yalnız olabilseydik. Kulüp'le ilgili bu çılgınlığın ikimizin arasına girmemiş olmasını dilerdim. Hâlâ Belize'de olabilmeyi...

Josh'un evime yaptığı sayısız ziyaretlerden birinde bana her ne bahşettiyse onu bulmak için mutfağa bakmaya gittim. Bingo. Köşedeki dolapta koca bir şişe Gran Patron bana bakıyordu. Josh'un daima en iyisini isteyeceğini biliyordum.

Shot bardaklarını bulmak için etrafıma bakındım.

Oturma odasında Sarah ve Kat'ın birbirlerine yumuşak ses tonlarıyla mırıldandıklarını duyabiliyordum. Sesleri kulağa oldukça gergin ve endişeli geliyordu. Sarah kesinlikle çok korkmuş ve paniklemişti. Evet, gözlerinde gördüğüm o ateş hayal gücümün bir ürünü olmalıydı. Sadece görmüş olmayı dilediğim bir şeydi, o kadar. Şu an kendi arzularımı bir kenara bırakıp onun neye ihtiyacı olduğuna odaklanmalıydim. O, bunu sonuna kadar hak ediyordu.

Tanrı şahidim olsun ki tüm bu olay koca bir bok yığınıydı. Ne demeye Kulüp'e katılmıştım ki? Ne demeye Sahtekâr Stacy'yi becermiştim? Ya da Orospu Stacy mi demeliydim? Tanrı'm... Neden Sarah'a bilgisayarını Belize'ye götürmesine izin vermemiştim? Bunu yapmak istemişti. Neden onun içgüdülerine kulak vermedim?

Ta başından beri, Stacy o spor barın tuvaletinde Sarah'ı köşeye sıkıştırmadan önce bile Sarah bana "Yaptığım şey için bir bedel ödeyeceğime dair bir his var içimde," demişti sanki Kulüp'ün kurallarına karşı gelerek benimle iletişime geçmesi bir tür ölümcül günahmış gibi. Ben de "Karşına aldığın şey *kilise* değil," diye onunla alay etmiş, olayı tamamen yanlış anlamıştım. Neden bir an durup düşünerek onun dediklerine gerçekten kulak vermedim? Sarah çok zeki bir kadındı. Ne pahasına olursa olsun onu ciddiye almam gerektiğini bilmeliydim. Eğer aletimi orta yerde sallayıp her zaman yaptığım gibi her şeyi bildiğimi iddia etmek yerine onu dinleseydim belki de bunların hiçbirisi olmazdı. Birçok yönden her şeyi bok eden ben olmuştum. Şimdi her şeyi düzeltmek ise bana kalıyordu.

Shot bardaklarını bulamamıştım. Meyve suyu bardağıyla idare etmek durumundaydım. Misket limonu bulmayı umarak buzdolabının kapağını açtım. O da yoktu.

Patron'dan üç double shot doldurduktan sonra tuzlukla oturma odasına geri döndüm.

Hanımlara içkilerini uzattıktan sonra "Misket limonu kalmamış," dedim. "Üzgünüm."

"Şerefe," dedi Kat bardaklardan birini ve tuzluğu elimden alarak. "Senin şerefine, Jonas. Misafirperverliğin için teşekkürler." Bardağını havaya kaldırdı. "Tanıştığımıza memnun oldum, bu arada."

"Ben de memnun oldum. Tam da Sarah'ın anlattığı gibisin."

Sarah bana bakarak sırtıttı. Kat'i bana nasıl tarif ettiğini çok iyi hatırlıyordu. *Altın kalpli bir parti kızı.*

Bardağımı Kat'inkiyle tokuşturdum. "Bu şartlar altında tanıştığımız için üzgünüm."

"Evet, bu sefer hiç olmazsa bir barın kuytu köşesinde seni gizlice dikizlemek yerine şahsen tanış..." Birden pot kırdığını anlayıp sustu.

Yerimde rahatsızca kıpırdanarak derin bir nefes alıp verdim. Harika. Evet, Kat. Sarah ve sen beni The Pine Box'ta dikizlediğiniz gece sonradan-kahrolası-fahişe-olmuş-ortaya-çıkan-bayan-mor-bileklik-Sahtekâr-Stacy'yi becerdim. Bu nahoş gerçeği bana kız arkadaşımın gözleri önünde, kanepemde oturup yüksek kalite tekilamı içerken hatırlattığın için sağol.

Bir aşağılanma, incinme ya da utanç ifadesi bulabilmek için Sarah'ın yüzünü incelemeye başladım. Ama yüzünde bu ifadelerden hiçbiri yoktu. En azından ben göremiyordum.

Kat'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Sarah elini Kat'ın omzuna koydu. "Sorun değil," Arından dönüp bana baktı. "Bunların hiçbirisi umurumda değil." Omuz silkti. "Hem de hiç."

Ah, Benim Muhteşem Sarah'ım.

İlk günden beri Sarah'tan yattığım kadınların uzun, uuuuuu, listesini ve Kulüp'le birlikte gelen mor bileklikli yatak arkadaşlarını unutmasını istemiştım ve o da bunu kabul etmişti. Ve bu kararından asla dönmedi. Bir kez bile. Çünkü benim Sarah'ım başka kimseye benzemiyordu.

Kat, Sarah'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve o da sırtarak başıyla onayladı.

Kat'le kişisel bir sorunum yoktu ama şu an burada olmak zorunda mıydı? Şu an Sarah'ın giysilerini parçalayıp oturmakta olduğu koltuğun üzerinde onunla sevişmek için yanıp tutuşuyordum. Ama kahrolası Kat buradaydı ve lanet erkek kardeşimin yaptığı şekilde sanki bana gözleriyle gülüyor gibiydi.

"Bu tam anlamıyla," dedi Kat elindeki tuzu yalayıp bardağı kafasına dikerek. "Kalite kokuyor." Dudaklarını yaladıktan sonra derin bir nefes alıp verdi.

Onu takip ettim. Tadı şaşırtıcı derecede pürüzsüzdü. Hiç tekila içmezdim. Şu an içtiğimin ise en son hatırladığımdan daha iyi tadı vardı.

Sarah bardağı kafasına dikmedi. Vahşi bir kedi gibi, yoğun bakışlarıyla beni izliyordu. Bakışlarındaki bir detay içimin ürpermesine sebep olmuştu. Gözlerindeki davekâr ifadenin hayal gücümün ürünü olduğunu hiç sanmıyordum.

"Sen içmiyor musun?" diye sordu Kat, Sarah'a dönüp omzuyla onu dürtükleyerek.

Sarah gözlerini benden ayırmadan eline biraz tuz koydu ve ardından yavaşça, ah, fazlasıyla yavaşça ve dilinin tamamıyla tuzu yaladı. Bardağının kenarını o güzel dudaklarına götürerek tek bir harekette gözünü dahi kırpmadan tüm duble shot'ı kafasına dikti. Başını geri kaldırdığında usulca dudaklarını yaladı ve gözleri bana sabitlenmiş halde o ukala bakışlarından birini atarak sırtıttı.

Lanet olsun. Yine sertleşmişim. Onu daha önce shot atarken hiç görmemişim. Tekilayı içişi çok seksiydi. Baştan aşağı *cinsellik* kokuyordu. Şu an o tekilanın yerinde olabilmek için her şeyimi verirdim. Ya da bardağın kenarı. Ya da hayır bekle. *Tuz*. Evet, kesinlikle tuz.

Boş bardağı sehpanın üzerine koydu ve ellerini başının arkasına koyarak koltukta arkasına yaslandı. Bu kesinlikle bir alfa erkeği hareketiydi. Kahrolası yöneticilerin otoritelerini ortaya koydukları toplantıları esnasında yapacağı türden bir hareket. Ve bu beni tahrik etmeye yetmişti. Gözlerini benden ayırmıyordu.

Ateşli bakışlarına karşılık verdim. Dudağının kenarı seçirmişti. Ah evet, o da şu an benim gibi hissediyordu.

“Josh ne zaman burada olur?” diye sordu Kat bir kez daha varlığıyla beni rahatsız ederek.

“Yaklaşık üç saat içinde,” dedim saatime bakarak. “Uçağı yeni kalkmış olmalı.”

Sarah iç çekti. Lazer ışını gibi gözleriyle bana delici bakışlar atıyordu. Kat'le konuşurken bile gözlerindeki ifadede bir değişiklik olmadı. “Yorgun musun, Kat?”

Bedenimde bir elektriklenme oldu. Şu an Sarah'ın yüzündeki ifadenin hayal gücümün bir ürünü olmasına imkân yoktu.

Kat başını iki yana sallayarak konuşmak için ağzını açtı fakat Sarah onun sözünü kesti.

“Çünkü ben *gerçekten* yorgunum,” Beni diri diri yemek ister gibi bakıyordu şu an bana. “Sanırım güzel, sıcak bir duş alıp yatağa kıvrılarak Josh gelmeden önce biraz dinleneceğim.”

“Ah, evet.” dedi Kat. “Siz ikinizin tüm gün yolculuk ettiğinizi unutmuşum. Çok yorgun olmalısınız.”

Sarah ayağa kalktı. Bana sert bir bakış atmıştı. “Kat için boş odan var mı?”

“Elbette. Önce odayı mı göstermemi istersin Kat, yoksa bir şeyler mi yemek istersin?”

Sarah duyulabilir bir şekilde iç çekti ve bana dönerek kaşlarını çatı. Ellerini kalçasına koymuştu. Kahretsin. Kat’e yiyecek teklif ettiğim son kısım çok aptalcaydı. Bu konuda hiç iyi değildim.

“Aslında evet, ben...” diye söze başladı Kat. Ama Sarah yeniden sözünü kesti.

“Neden Kat’e odasını *şimdi* göstermiyorsun? Yemeği sonra yeriz. Senin için sorun olur mu, Kat?” Sarah ateş saçan gözlerini Kat’e dikerek manidar bir şekilde kaşlarını yukarı kaldırdı.

Kat de Sarah’ın bakışlarındaki yoğunluğa gözle görülür şekilde şaşırarak karşılığında kaşlarını kaldırdı. “E-elbette,” dedi usulca. Sarah’ın bakışlarındaki sertlik değişmeyince Kat’in yüzü ani bir anlayışla aydınlandı. Ardından otuz iki dişini birden göstererek sırtıttı. “Ah,” Ayağa kalktı. “Evet, elbette. Ben mutfakta kendime atıştırarak meyve, abur cubur ya da o tarz bir şeyler bulurum. Siz iki-

niz gidip biraz... *Dinlenin.*” ‘Dinlenme’ kelimesini sanki bir esprinin en can alıcı noktasıymış gibi söylemişti.

“Ama eğer gerçekten açsan ben gidip biraz...”

“Tanrı aşkına,” diye ofladı Sarah. Sinirlenmişti. “Baştan aşağı sinek kovar krem ve terle kaplıyım.” Ses tonunda göz ardı edilemez bir çıkış vardı. “Şöyle uzun, *sıcak* bir duş almak istiyorum, Jonas Faraday. Beni anlıyor musun? Upuzun, sıcak bir duş. *Hemen şimdi.*”

Kat güldü. “Jonas, normalde bu kadar kalın kafalı değilsin, öyle değil mi?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Hayır, yemin ederim ki değil. Aslında çok zeki.” dedi Sarah gözlerini devirerek.

“Sen öyle diyorsan...”

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. İşte bu yüzden partilerden, üçlü seksten ve kalabalıklardan nefret ediyordum. İşte bu yüzden birebir etkileşim konusunda daha iyiydim. Sarah’a mahcup bir bakış attım, ama dikkatini çekmedi. Dalgın bir şekilde yüzüme bakıyordu.

Boğazımı temizledim. “Hadi, Kat,” Bavulunu aldım. “Evin öbür ucunda senin için harika bir oda var. Mahremiyetin açısından yani.”

“Mükemmel,” dedi Sarah şüphe götürmez bir şekilde beni paylayarak. Kat’ın kıkırdamasına sebep olan bir bakış attı, ardından arkasına dahi bakmadan oturma odasından çıkarak yatak odama doğru yol aldı.

“Had Jonas,” dedi Kat. “Eğer bu kadını daha fazla bekletirsen senin fiziksel güvenliğinden endişe duymaya başlayacağım.”

BÖLÜM 2

Jonas

Kat'ın odasının kapı eşiğinde durmuş, kasılan çene-mi açıp kahrolası bir felç geçirmemek için elimden geleni yapıyordum. Tek istediğim şey Sarah'ın yanma gitmekti. Şu an yatak odamda ne yaptığını hayal ettikçe, bensiz, bedenim alev alıyordu. Ama lanet olsun bana, hangi durumda olursak olalım kadınlara kaba davranmak hamurumda yoktu. Ayrıca Kat'ın burada olması onun suçu değildi. Suç bana aitti. Bu karmaşa için suçlanması gereken kişi bendim.

Kat'ın banyosunda temiz havlu bulunduğundan emin olduktan sonra ona rahatına bakmasını, her ne isterse sormaya gerek duymadan alabileceğini söyledim. Dürüst olmak gerekirse sormasını da istemiyordum zaten. Ona televizyon kumandasını nasıl kullanacağını anlattım çünkü biraz karmaşıktı. Eğer e-postalarına filan bakmak isterse çalışma odamdaki bilgisayardan nasıl misafir girişi yapılacağını gösterdim. Tıpkı Sarah'ınki gibi onun dizüstü bilgisayarının da çalındığını öğrenince ona hangi markayı kullandığını sorup asistanıma iki adet yeni dizüstü bilgisayar siparişi verip, yarın sabah ilk iş olarak onları evime elden teslim etmesi konusunda saklı bir mesaj attım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum heyecandan delirmek üzere olduğum halde.

“Harika. Hadi sen işine bak. Sarah’ı beklettiğin her dakika kendini daha büyük tehlikelerin içine atmış oluyorsun.” dedi ve güldü.

Cevap vermedim. Topuklarımın üzerinde dönerek doğruca koridora yöneldim.

“Tanrı seni korusun.” diye seslendi arkamdan.

Aletim pantolonumun içinde kıvranıp kalbim delicesine çarpıyorken oturma odasının önünden koşar adım geçerek evin öbür ucundaki yatak odama doğru yöneldim. Hayatım boyunca sevmiş olduğum biricik kadınla sevişmeye gidiyordum. Güzel ve yavaşça... Bunu yaparken onun kulağına “Seni seviyorum,” diye fısıldayacaktım. Defalarca. Onun mükemmelliğinin içinde kendimi kaybedecek, lezzetiyle mest olacak ve en sonunda boşaldığında, bu konuda son zamanlarda oldukça iyiye gittiğini söylemeliyim, o zaman bir kez daha onu sevdiğimi tekrarlayacaktım. Belki onunla aynı anda bile boşalabilirdim. Bu kesinlikle daha önce yapmadığım bir şeydi. Burada tecrübe ettiğim şey tam anlamıyla kutsal kâseye sahip olmaktı. Hem de yepyeni bir kutsal kâse.

Birkaç kadın bana daha önce o iki küçük kelimeyi söylemişti. Ama onlara asla karşılık vermemiştim. Aslında hayatım boyunca bu kelimelerden sanki bir veba salgınıymış gibi korktum. Bunun sebebi büyük ihtimalle içinde bulunduğum her kahrolası ilişkiyi mahvetmiş oluşuydu. Birkaç flörtten bahsetmeye gerek dahi yoktu. Karşılık alamayacak olmasına rağmen bu kelimeleri bir erkeğe sesli bir şekilde söyleyip cevap bekleyecek kadar sabırlı bir kadın var mıydı? Görünen o ki tek bir tane bile yoktu. İlk **başlarda**

Rahibe Teresa gibi davranıp benim söylememi beklemeye kararlı olsalar da sonu daima kaçınılmaz oluyordu. Hemen olmasa bile eninde sonunda bu iki kelime ağızlarından kaçıyor. Bir ilişkide kalbini ortaya koyanın yalnızca tek bir taraf olduğu açığa kavuşunca hiçbir ilişki uzun sürmüyordu.

Yine de, lanet olsun ki o kelimeleri şu an söylemek, Sarah'm da bana karşılık vermesini istiyordum. Bu kutsal ve yalın kelimeleri birine söylemek nasıl bir histi? Pekâlâ, sadece *birine* değil, Sarah'a.

Bunun için sabırsızlanıyordum.

Dur bir dakika. Aklıma birden koridorda olduğum yere çakılmama sebep olan bir düşünce geldi. Ya Sarah bana aynı şekilde karşılık vermezse? Midem tersine döndü. Ya karşılık *vermezse*?

Hayır, bu şekilde düşünemem. Belize'de birbirimize karşı neler hissettiğimizi söyledik. *Aşk ciddi bir akıl hastalığıdır*, demiştim ona. Ardından beni deli ettiğini söylemiştim. Bundan daha açık olamazdım. O da bana karşılık vermişti. *Sen de beni deli ediyorsun*, demişti. *Loca.¹ Meftun.*

Hepsinden öte ona Muse'un şarkısını açmıştım. Muse'un o şarkısını sevdiğim kadının hayatında ilk defa orgazm olmasını sağlamam dışında başka kimseye dinletmemiştim. Ah Tanrı'm, bu harikaydı. *Delilikti.*

Şu an acayip sertleşmiştim.

Evet, birbirimize o kelimeleri kesinlikle söylemiştik. Üstü kapalı da olsa. Delilik.

Şimdiyse sonraki aşamaya geçiyorduk. Birlikte. Kelimelerin aslını söyleyecektik.

¹ *İspanyolca deli* (ç.n.) Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dur bir dakika. Ya bu büyümlü kelimelerden korkuyorsa? Ya da hazır değilde? Ya tamamıyla emin değilde?

Hayır, hayır, hayır. Bu şekilde düşünemem. Bunlar kafamın içindeki ifritlerin konuşmasıydı yalnızca. Bunlar, içimdeki kahrolası karanlık baş gösterip kulağıma fısıldamaya başladığında terapistimin sürekli söylediğı gibi “çocukluk travması sebebiyle derinden gelen terk edilme korkum” yüzünden oluyordu. Bu, kendimi korumak için sürekli derinlere bastırmaya çalıştığım bilinçaltımın keçileri kaçırmış olan parçasına aitti. Sarah’ın beni sevdiğini biliyordum. Ben de onu seviyordum. Bundan adım gibi emindim. Her seferinde bilinçaltımdan kaçmaya devam edemezdim.

Ya da bedenimden, içinde bulunduğum durumu da dikkate alacak olursam. Tanrı aşkına, kendimi kontrol altına almalıyrdım. Sarah şu an yorgun, gergin ve kırılğan bir haldeydi. Bugün onun açısından fazlasıyla travmatik olmuştu. Ona nazik davranmalı, ağırdan almalıyrdım. Kendini güvende ve sevgi dolu hissettiğinden emin olmalıyrdım. Evet, her şeyden öte *sevildiğini* hissetmeliydi. Bunu onun için unutulmaz ve güzel bir şekilde yapmak istiyordum. Her ikimiz için de. Bunu adamakıllı yapmalıyrdım. Şu an Hulk’a dönüşmenin yeri ve zamanı değildi. Ona karşı itinayla davranmalı, kendini güvende hissettirmeliyrdım. Ona *taptığını* hissetmesi gerekiyordu. Başlangıç olarak yüzüne yumuşak öpücükler konduracaktım. Tıpkı onun bana yaptığı gibi. Bunu yaparken de ona “*Aşk, iyi olmanın verdiği keyif, bilge olmanın verdiği merak ve tanrıların hayretidir.*” diyecektim.

Hasretin vermiş olduğu heyecanla yatak odamın kapısını açtım. Odada değildi ama banyodaki duş sesini duyabiliyordum. Giysileri açık bir şekilde banyoyu işaret

ederek yerlere saçılmıştı. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Lanet olsun, bu kadın beni çok fazla tahrik ediyordu. Aceleyle giysilerimi çıkarıp odanın bir kenarına fırlattım. Ardından banyoya yöneldim.

Banyonun kapısını açtım.

Dušta, arkası bana dönük şekilde duş lifiyle kendini sabunlarken sıcak su çıplak bedeninden akıp gidiyordu. Sırtı suyun sıcaklığından pembeleşmiş ve cildi yumuşamıştı. Koyu, ıslak saçları sırtına yapışmıştı. Köpükler tıpkı zarif birer kar tanesi gibi sırtından ve yuvarlak, güzel kalçasından aşağı doğru süzülüyordu. Bir süre onu izleyerek nefes kesici güzelliği karşısında bir kez daha hayrete düştüm. O, *kadınsılığın* vücut bulmuş haliydi. Aslında ideal gerçeklikte var olan, parçalanmış ve kusurlu kitlelere umut ve ilham vermek için fiziksel dünyaya bir lütuf olarak gönderilmiş kadınlık kavramının ta kendisiydi. Bir de beni ölesiye tahrik etmek için vardı tabii.

Ve o benimdi. Tamamen benim. Bana ait.

Arkasını döndüğünde beni gördü. Gülümsedi. “Gerçekten de leb demeden leblebiyi anlıyorsun. Tanrı aşkına. Gün boyunca seni içime almak için bekledim, koca oğlan.”

Ona parlak tebessümlerimden biriyle karşılık verdim. Ama kıpırdamadım. Onu izleyerek güzelliğinin tadını çıkarıyordum.

Başını yana yatırarak suyun üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Duş lifini göğüslerinin üzerinde gezdirdiyordu. Gülümsemeye devam ettim. O mükemmeldi. Bu görüntüyü aklıma kazımak istedim. Onu seviyordum. Ve bunu ona söyleyecektim.

Duş lifini bırakıp boş ellerini kalçasına götürdü. *Dudaklarını yaladı.* “Ee? Yanıma gelmeyi düşünmüyor musun?”

Gülümsedim. “Sadece bir dakikalığına seni izlemenin tadını çıkarıyorum, bebeğim. Bu anı aklıma kazımak istiyorum.”

“Ah, ne kadar da tatlı.” dedi ama sesindeki alaycı ton çok belirgindi. “Azgın bir kadını bekletmemen gerektiğini bilmiyor musun?”

Hemen duşa atladım. “İbretlik bir söz,” Islak bedenini kollarımın arasına aldım. “Tekrar söyle.” Onu öpmek için eğildim.

O pürüzlü ses tonuyla güldü. “Azgın,” dedi dudaklarını benimkilere bastırarak.

Ellerimi pürüzsüz sırtına götürdüm, ardından kalçasına.

“Son bir saattir seninle seks yapmak için bekliyorum, Jonas Faraday. Bazen koca bir aptal olabiliyorsun, bunu biliyor muydun?”

Nazikçe dudaklarını öptüm. Ardından tıpkı onun bana yaptığı gibi öpücüklerim tüm yüzüne yayıldı. Ama su tepemizden aşağı akarken aynısı olmuyordu. Ona olan bağlılığımı kulağına fısıldamak istiyordum, ama su yüzüme çarpıyordu.

Ona kendini güvende hisset...

Aletimi kavrayıp hevesle onunla oynamaya başladı. “Jonas, hadi artık. Gün boyunca seni bekledim. Becer beni.”

Becer beni? Vay canına, şu an kesinlikle farklı nok-

talardaydık. Onun gergin olduğunu ve nazik, yumuşak ve duygusal bir şeylere ihtiyaç duyduğunu sanmıştım.

“Hadi,” dedi yeniden. Elleri tüm hünerini göstermeye başlamıştı. İnledim.

Bacağını düşün kenarına doğru açarak içine girmem için beni davet ediyordu. Ardından zıplayıp kucağıma atladı ve kollarını boynuma dolayarak beni içine aldı. Bir anda aletim içindeyken kucağımda daireler çizerek olmuştum.

Bu da neydi şimdi? Benim stres içindeki minik keleşime ne olmuştu?

Kendinden geçmiş halde başını arkaya attı. “Harika hissettiriyorsun,” dedi rahatlamış halde inleyerek. Bedeni alev almıştı.

“Sen boşalınca kadar boşalmıyorum.” diye mırıldandım.

“Ah, yine mi,” diye inledi. “Konuşmayı kes.”

Bacaklarını belime daha sıkı dolayarak daireler çiziyor, inliyor, kucağımda adeta kıvranıyordu. “Ah Tanrı’m,” dedi. “Jonas.” Kollarımın arasında vahşi bir hayvan gibi titreyerek dudaklarıma saldırdı.

Pekâlâ, öyle olsun. Siktir et.

Onu duvara yapıştırarak yüklenip istediğinden çok daha fazlasını verdim. Beni onaylarcasına küçük bir çılgılık attı.

Tanrı’m, şu an kendini çok iyi hissediyordu. Çok, çok, çok ama çok iyi. Ama aklımdaki bu değildi. Onu duvardan uzaklaştırarak tüm ağırlığı hâlâ kollarımdayken arkasına uzanıp suyu kapattım. Bana çılgınca saldırıyor, kıvranıyor, beni bir güzel beceriyordu. Üzerimde hoplamaya

devam ederken onu yatak odamıza götürdüm. Kahretsin, yürümek bir yana şu an doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Onu yatağa yatırarak içinden çıktım.

“Hayır,” diye bağırdı. “Hayır, hayır, hayır geri sok onu!”

Otoriter olmasına bayılıyordum. Burada patronun ben olduğumu ne zaman öğrenecekti? Bacaklarını ayırıp bal bademini yalamak için eğildim.

“Hayır, hayır, hayır!” diye bağırmaya devam etti. Gözlerinde çılgına dönmüş bir ifade vardı. Saçları sırlıslıklamdı. Bronz teni ıslak, kaygan ve aklımı başımdan alacak kadar seksiydi. “Bu sefer benim dediğim ola...” Ama dilim klitorisine değdiği an inlemeye başladı. “Ah, evet,” diye inliyordu nefes nefese. Bastırmam için kalçasını yukarı doğru kaldırdı. “Ah, Jonas.”

Neden benimle sürekli mücadele ettiğini anlamıyordum. Onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi ne zaman öğrenecekti?

Dilim ve dudaklarımla onunla seviştim. O ise zevkten kıvranıyordu.

“Jonas...” diye iç geçirdi sesli bir şekilde. Ama dediğini yaptırmak için benimle mücadele etmeye devam ediyordu.

Dilimi vajinasının etrafında defalarca ve defalarca kaydırarak onu kıvrandırmaya devam ettim. Onun kilidini açacak her türlü numarayı uyguluyordum. Şu ana kadar benim güzel bebeğimi çok iyi öğrenmiştim.

“Ben de seni yalamak istiyorum, Jonas.” dedi titreyerek. “Sana diz çöktürmek istiyorum.”

Olay her zaman buraya geliyordu, öyle değil mi? Benim onu fethetmek istediğim kadar o da beni fethetmek istiyordu.

“Hayır,” diye mırıldandım onu emmeye devam ederek. Şu an duramayacak kadar çok azmıştım. Ah, küçük, vahşi kedimi dize getirmeye bayılıyordum.

Kıvrınmaya devam ediyordu. “Evet,” diye inledi. Ardından daha önce de duymuş olduğum bir ses çıkardı. Bu yaklaştığı anlamına geliyordu. Ben de öyleydim. Şu an çok fazla azmıştım. Ama benimle hâlâ mücadele ediyordu. Sebebini bilmiyordum. Bana karşı koymanın nafiye olduğunu henüz öğrenememiş miydi?

En çok sevdiği şeyleri yapmaya devam ettim. Tanrı’m, tadına ve çıkardığı seslere bayılıyordum. Şu an kontrolü ona devretmem mümkün değildi. Durmama imkân yoktu. Hayatta olmaz.

Daha yüksek sesle inledi. “Ben de seni yalamak istiyorum, Jonas.”

Dediğine kulak asmadım. Onun patronluk taslaması beni her seferinde neden bu kadar çok tahrik ediyordu bilmiyordum. Şu an onun tadını çıkarırken kafayı yemek üzereydim. Hiçbir şey beni durduramazdı.

Yeniden inledi. “Aynı anda, bebeğim.” dedi nefes nefese.

Gözlerim kocaman açıldı. Ne?

“Aynı anda,” diye tekrarladı çaresizce kalçasını bana doğru ittirerek. Pekâlâ, işte bu bambaşka bir olaydı.

Bacaklarının arasından başımı kaldırıp ona baktım. O da başını kaldırıp aşağı doğru bana bakarak gülümsedi.

Gözkapakları ağırlaşmış, yanakları pembeleşmişti. Gözlerine o çok sevdiğim “kötü kız” bakışı hâkimdi.

“Aynı anda,” dedi yeniden titreyerek. Uzanıp saçımın bir tutamını parmakları arasına aldı. “Ben de seni yalamak istiyorum, aynı anda.” diye fısıldadı sertçe saçıma asılarak. “Daha önce hiç yapmadım. Denemek istiyorum. Göster bana.” Bir kez daha saçımı oldukça kaba bir şekilde çekti.

“Ama bu...”

“Hadi.”

Bu melek görünümlü kadın benimle *altmış dokuz* yapmak isterken ben de burada durmuş onunla yavaş ve nazikçe sevişip ona olan bağlılığımı kulağına fısıldamayı düşünüyordum. Benim Güzel Kayıt Asistanım, yazdığı e-posta gelen kutuma düştüğü ilk günden beri belki de yüzüncü kez beni hayretler içinde bırakmayı başarmıştı. O, hiç kimseye benzemiyordu.

Sertleşmiş penisimdeki tüm damarlar gerilmişken onun üzerine doğru tırmandım. Heyecandan göğsüm inip kalkıyordu. Bacaklarını tamamen yana açmıştı ve şu an içine girmek için kendimle büyük bir mücadele içindeydim.

Dudaklarını yalayıp başını aşağı yukarı salladı. “Aynı anda,” dedi bu kez dudaklarıma uzanarak. “Denemek istiyorum.”

Başımınla onaylayarak sert bir şekilde dudaklarına yumuldum.

Dilini ağzımın içine sokarak bir süre dilimi emdi. “Bana nasıl yapıldığını göster.” Altımdan kalkarak beni arkama yaslayıp aletimi kavradı. Ağzına almak için öne doğru eğildi.

“Hayır, hayır bebeğim. Öyle değil.” diye yatıştırdım onu kibarca. Kalbim çok hızlı atıyordu. O kadar tahrik olmuştum ki kendimi zar zor tutuyordum.

Bana sahipmiş gibi aletimle oynamaya devam ediyordu. “Nasıl o zaman?” Çok uyarıldığı için tüm bedeninden bir titreme dalgası geçti.

“Bana güveniyor musun?” Sesim boğuk çıkmıştı.

“Hı hı.” Bana dokunmaya devam ediyordu.

Nazik bir hareketle ellerini üzerimden çekti. “Çok yaklaştım,” dedim. “Eğer bu şekilde devam edersen...”

Gülümsedi. En az benim kadar o da beni çıldırtmaktan hoşlanıyordu. Daima farklı noktalarda duruyorduk, o ve ben, sanırım birbirimize çok benziyorduk.

“Bana güveniyor musun?” dedim yeniden nefes nefese.

Başıyla onayladı.

“Söyle.”

“Evet,” dedi titreyerek. “Evet, Jonas. Tamamen güveniyorum. Hadi.”

“Şuraya uzan.” dedim başı aşağı gelecek şekilde yatağa enine uzanmasını işaret ederek.

Roket gibi havaya uçmaya hazır bir halde titreyerek dediğime itaat etti. Başı aşağı sarkıncaya dek omuzlarını yatağın ucuna kadar çekti. Ardından bacaklarını aralamış halde, iki bacağı da başının her iki yanına hizalıyken, onun tepesinde dikilerek çıplak vücuduna kuşbakışı bir görüntü elde ettim.

Aşağı doğru baktım. Aletimin altından bana gülüm-

süyordu. Yukarı bakarak bana gülümseyişinin oluşturduğu manzaraya az kalsın bir kahkaha patlatacaktım. Bunu benimle yapmak istediğine hâlâ inanamıyordum. Başka bir kadın olsaydı eminim ki şu an ona sarılmamı, onu sakinleştirip kulağına tatlı kelimeler fısıldamamı isterdi.

“Bebeğim, beni dinle.” Derin bir nefes alıp verdim. “Bu beni çok fazla azdırıyor. Aklımı başımdan alıyorsun. O yüzden sen boşalma noktasına gelinceye kadar biraz benim yapmama izin ver, tamam mı? Çok yaklaşmadığın sürece, sınıra dayanmadığın sürece ağzına alma. Yoksa bunu hiç yapamadan boşalırım. Şu an daha ağzına almadan bile zar zor dayanıyorum. Bu benim için çok fazla seksi bir şey.”

Başıyla onaylayıp gülümsedi.

“Söz mü?” diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladı. “Evet.” Ama sonra başını kaldırıp testislerimden başlayarak penisimin ucuna kadar tüm uzunluğu baştan aşağı yaladı. Dizlerimin bağı çözül-müştü. Titredim.

“Tamam, şimdi hazırım.” dedi.

Hiddetle başımı iki yana salladım. “Bunu bir daha yapma.” Görünen o ki ne kadar yaklaştığımı ve bunu yapmanın ne kadar güç gerektireceğini henüz kavramamıştı.

Yeniden güldü.

“Sadece sınıra dayandığında,” diye tekrarladım. Sesim gereğinden fazla katı çıkmıştı. Ama eğer beni kışkırtırsa ya da vaktinden önce ağzına alırsa bunu kesinlikle yapamayacağımı anlaması gerekiyordu. Bunu yapmak için hem fiziksel hem zihinsel olarak tüm gücümü toplamak zorundaydım. “Söz ver.” dedim sertçe.

“Tanrı’m,” dedi. “Tamam, söz veriyorum Yüce Efendimiz.”

Derin bir nefes alıp aşağı eğildim. Ardından kollarımı beline dolayarak göbeği göğsüme çıkıncaya dek onu yukarı çektim. Baş aşağı duruyordu ve o leziz vajinası tam ağız hizama gelmişti. Küçük bir çılgılık atarak içgüdüsel olarak bacaklarını boynuma doladı.

Ah Tanrı’m, şu an onu bu pozisyonda tutarken bile kendimi kaybetmek üzereydim. Güçlülükle yutkundum. Vajinası yüzümden sadece bir santim uzaklıktaydı. Bacakları mengene misali başımı kısıtırmıştı. Tanrı’ya yemin ederim ki bu kadın benim ölüm sebebim olacaktı. Başımı yaklaşıtıp onu yavaş ve nazikçe, dilimi bastırarak yalamaya başladım.

Zevkten titriyordu. “Bu çok çılgınca.” dedi gülerek.

Bunlar ağzından çıkan son tutarlı sözler oldu. Çok geçmeden nazik ya da oyunbaz olmayı bıraktım. Fazlasıyla uyarılmışım. Bu şekilde ters açıdan baş aşağı duruyorken içine girebilir, onu keşfe çıkabilir ve daha önce hiç tecrübe etmediği kadar çok onu yalayıp emebilirdim. Saniyeler içinde zevkten kendini kaybetmişti bile. Titriyor, sarsılıyor, kıvranıyor ve kahrolası bir senfoni orkestrası gibi inliyordu. Onunla birlikte ben de aklımı kaybetmek üzereydim.

Aldığım zevkten sarsılmaya başladım. Göğüs ve kol kaslarım iyice gerilmişti. Sırtımdan ter akıyordu. Onu bu şekilde tutmak, özellikle de oltaya takılmış bir balık gibi çırpınırken, tüm gücümü tüketiyordu. Ve buna bayılmıştım. Bunun ötesinde bir uyarılmaya ihtiyacım kalmamıştı. Daha fazlasını kaldıramazdım. Tanrı’m, boynuma doladığı bacakları titriyor, sanki beni şok tabancasıyla vurmuş gibi tüm bedenime elektrik yolluyordu.

Ağızından efsanevi bir inilti çıktı ve aletimin tamamını ıslak, sıcak ağzına sokarak boğazına kadar ittirdi. Aman Tanrı'm, vantuz gibi emiyordu. Aynı zamanda vajinasındaki ıslaklığın tadı harikaydı. Lanet olsun, baş aşağıyken bile inanılmaz yetenekliydi.

Eğer bir yerlerde cennet varsa, galiba biz onu az önce keşfetmiştik.

Dizlerim titredi ve kendimi toparlayarak yeniden pozisyon aldım. Lanet olsun. Bu konuda gerçekten çok iyiydi. Çok ama çok iyi. Ayrıca tadı inanılmaz güzeldi.

Ağızından delicesine sesler çıkıyordu. Benim de ondan pek bir farkım olduğu söylenemezdi. Bu inanılmazdı.

Ölmeden önce bir kez olsun bana bu tarz bir ekstazi duyusunu yaşattığın için sana şükürler olsun Tanrı'm.

Diliyle tüm bedenimin titreyerek dizlerimin bağına çözecek özel bir hareket yapıyordu. Bunun zevk mi acı mı olduğundan emin değildim. Gözkapaklarımın ardında bir ışık çaktı. Dizlerim iyice bükülmüştü. Ağızımdan delicesine sesler çıkıyordu ama kendime engel olamıyordum. Şu an pamuk ipliğine bağlı durumdaydım. Kaslarım onu tutabilmek için gerilmişti. İştahla aletimi emmeye ve yalamaya devam ediyordu.

Tüm bedeni şiddetle sarsılmaya başladığında ağızından acıyla karışık zevk dolu bir inilti çıktı. Klitorisini emdikçe bacakları fırtınada açık kalmış pencere gibi açılıp kapanıyordu.

Dizlerim yeniden büküldüğünde ani bir hareketle penisimi ağızından çektim. Tüm odayı Sarah'ın kısık sesli tiz çığlıkları doldurmuştu.

Onun sıcacık ağzının içinde kalıp bunun doğal yol-

larla gerçekleşmesini ve ikimizin de aynı anda doruğa ulaşmamızı çok isterdim fakat geri çekilmem istem dışı, kendimi koruma amaçlı içgüdüsel bir hareketti. Orgazm olma konusunda henüz çok acemi, adeta yeni doğmuş bir tay kıvamındaydı ve boşaldığında deli gibi dişlerini sıkacağına tüm takım taklavatım üzerine bahse girerdim. Tanrı biliyor ki onu çok seviyordum ve bana istediği her şeyi yapmasına izin verirdim. Denizaslanının üzerine atlayan büyük beyaz köpekbalığı gibi refleks olarak aletimi dişlemesi dışında tabii.

Onu yatağa atarak sertçe bacaklarını iki yana ayırıp aletimi içine daldırdım ve orgazmının penisimin etrafında dalgalanmasına izin verdim. Ben boşalmaya başladığımda ise saniyenin binde biri gibi bir zaman diliminde bilincimi kaybettiğime eminim. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Sırtımdan ter boşalmıştı. Nefes alamıyor, düşünemiyordum. Onun üzerine hareketsiz bir şekilde yığılıp soluklanmaya çalışmak dışında hiçbir halt yapamıyordum. Şu an “vay canına” dışında tutarlı herhangi bir şey düşünebilecek durumda değildim.

Bir dakika sonra, yanına uzanıp titreyerek nefes alışverişlerimi düzenlemeye çalışıyordum. Terden sıırıslıksam olmuştum. Lanet olsun, bu iyi bir antrenman olmuştu. Az önce yaptığımız şey sayesinde çok fazla efor sarf etmiştim. Bana dönerek dirseklerinin üzerinde doğruldu. Yanakları kıpkırmızıydı. “Altmış dokuz böyle oluyormuş demek,” dedi gülerek. “Ben bunun daha... Basit olduğunu sanıyordum. Senin gibi bir Yunan tanrısı dışında başka biri bunu yapmayı nasıl başarabilir ki?”

Güçlkle yutkundum. Fiziksel işlevlerim hâlâ yerine gelmemişti. “Bu çok ileri seviyeydi,” diyebilirdim nefes nefese. “Bunu yapmanın başka yolları da var.” Derin bir

nefes alıp verdim. Hâlâ hafiften titriyordum. Bu hareket her açıdan benden birçok şey alıp götürmüştü. “Çok, çok daha kolay yolları var.”

Yeniden güldü. “O zaman, koca oğlan, her yolu deneriz biz de.” Sırıttı. “Listenin sonundan başlayıp başına doğru gidelim.”

Güldüm. Beni kimsenin yapamadığı şekilde her seferinde güldürmeyi başarıyordu. “Bu strateji hoşuma gitti.”

Tiz bir ısıklık çaldı. “Ah Jonas, nasıl oldu da beni o şekilde tutmayı başardın? Vay canına.” Kol kaslarımı sıktı. “Sen *tam anlamıyla* bir erkeksin, Jonas Faraday. Benim fazlasıyla erkeksi erkeğim.”

Yeniden güldüm. “Sadece sen bu kadar çevik ve güçlü olduğun için bunu yapabildim. Senin sayende işe yaradı.”

Yüzüne parlak bir tebessüm yerleşti. Az önce mükemmel bir çift oluşumuzun başka bir yönünü daha keşfetmiştik. Birden aklımda gerçek, tutarlı bir düşünce belirdi: *Bu kadını mümkün olabileceğini sandığımdan çok daha fazla seviyorum.*

Kalbim hızla atmaya devam ediyordu. “Bir an için şuraya yığılıp kalacağım sandım,” dedim. “Yıldızlar gözümün önünde uçuşuyordu.”

“Ah Tanrı’m,” Güldü. “Ben o pozisyonda duruyorken bu benim açımdan hiç de iyi olmazdı.”

Doğrulup yüzüne dokundum. İçimi sıcacık bir duygu kaplamıştı. “Sana bir şey olmasına asla izin vermem. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Az önce ona bir yavru köpek hediye etmişim gibi yüzü birden sevinçle aydınlandı. *Bu kadını seviyordum.*

Ona bunu söylemek istiyordum. Gözlerinin içine bakıp o iki küçük kelimeyi söylemek istiyordum. Bunun benim için kelimelerden çok daha öte bir şey olduğunu, onun benim yeni ilahım olduğunu anlamasını istiyordum. Bu kelimeleri daha önce başka hiç kimseye söylemediğimi, hayatım boyunca ona söylemek için bunu herkesten sakındığımı bilmesini istiyordum.

Ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Yine. Sorunum neydi benim?

Gözlerimin içine bakarak gülümsedi. “Biliyorum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Sana güveniyorum. Bu yüzden bunu yapabiliyoruz.”

“Bu” diye bahsettiği şeyin az önce ayakta yaptığımız “altmış dokuz” olmadığını biliyordum. Hayır, “bu” derken *Jonas ve Sarah*’ı kastediyordu. İkimizi, birlikte. Bu, aramızdaki sıra dışı çekimdi. Bu, onun bana benim de ona sahip oluşumuzdu. Bu, onun beni kimsenin yapamadığı şekilde güldürebilmesiydi. Bu, benim ona anneme ne olduğunu anlatışımdı. Utandığım kısımları bile. Beş para etmez herifin teki olduğumu ortaya çıkaran kısımları bile. Ama Sarah kaçıp gitmemişti. Yanımda kalmıştı. Bu, uzun zaman önce bir daha kimsenin yanında asla ağlamayacağıma yemin etmeme rağmen onun yanında hıçkırıklara boğularak ağlayışımdı. Ve özellikle bu, onun da bana sarılıp benimle birlikte ağlamasıydı.

Sarah’ın yüzüne baktım. Bana gülümsüyordu.

Bir daha düşündüğümde, belki de “bu” dediği şey “Jonas ve Sarah” değildir. Belki de “bu” yalnızca Sarah’ın kendisidir. Her şeyi akışına bırakıp en derinlerdeki arzularını keşfetmeye hevesli olan yeni Sarah. Artık dizginleri salıp neyi istemesi gerektiğinden ziyade gerçekte neyi istediğinin peşinde olduğuna göre, gözlerimin önünde, her

gün yepyeni bir kadına dönüşüyordu. Bunu gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum. Lanet olsun, bunu yoldan geçen biri bile fark edebilirdi. Yürüyüşü, konuşması bile değişmişti. Artık başı dik bir şekilde yürüyordu. Değişen bir diğer şey de düzüşme şekliydi. Belki ben onun kendini keşfettiği bu yolculuğu boyunca yalnızca ona eşlik eden bir araçtım. İçindeki güçlü kadını keşfetmesini sağlayan bir kanal. Emin değilim. Ama bu umurumda bile değildi. Onun yanında uzanan, onunla sevişen, eğer istediği buysa onu aklını başından alırcasına düzen, ya da her ne istiyorsa onu yapan ben olduğum sürece “bu” diyerek neyi kastettiği umurumda değildi. “Bu” dediği şeyin içine müdahil olduğum sürece her şeye varım.

Ellerimle yüzümü ovuşturdum. Tanrı’m, bu kadın bir gün bana keçileri kaçtıracaktı.

Şu an tam zamanıydı. Söylemeliydim. Ama bunu aynı zamanda hem söyleyip hem de ona gösterebileceğim bir şekilde yapmak istiyordum. Söz konusu yalnızca kelimeler olduğunda kendime güvenmiyordum. Çocukken bir yıl boyunca konuşmayı kestiğim zamandan beri kelimeler benim için tam bir baş belası olmuştu.

Boğazını temizledi. “Nasıl oluyor da zaman geçtikçe her şey çok ama çok daha iyiye gidebiliyor?” diye sordu.

“Çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. *Ve çünkü seni seviyorum.*

Tebessümü yüzüne daha da yayıldı. Beni arkaya itirip hızla kucağıma oturdu. Eğilip dudaklarıma yumuşak öpücükler kondurmaya başladı.

Ellerimi kalçasına koydum. “Birdenbire benimle altmış dokuz yapmak nereden geldi aklına?” diye sordum. “Hoş bir sürpriz oldu.”

Göz ucuyla bana baktı. “Jonas, son üç aydır Kulüp’ün başvuru formlarını okuyorum. Unuttun mu? Tüm bu zaman boyunca edindiğim fikirleri hafızama istifledim.” Göz kırptı.

“Demek öyle?” Bu konunun gidişatından hoşlanmaya başlamıştım. “Demek bir iki fikir edindin?” Ellerimi başımın arkasında birleştirerek onu izlemeye koyuldum.

“Evet, bayım.” dedi gözleri parıldayarak. Ellerini kol kaslarımda gezdiriyordu. “Birkaç şey öğrendim. Şimdi kendime doğru partneri bulduğuma göre... Mükemmel partner...” Eğilip beni bir kez daha öptü. “Benim tatlı Jonas’ım.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Sarah,” dedim soluk vererek. Ona söylemek istiyordum. Bunu benden duymayı hak ediyordu.

Doğruca eğilip kulağıma fısıldadı. “Delilik.”

Derin bir nefes alıp vererek gözlerimi kapattım.

Bu kelimeyi duyduğum için mutlu olmam gerektiğinin farkındaydım. Tam da ona öğrettiğim şekilde beni sevdiğini söylüyordu aslında. Beni korkutup kaçırmaması için tam olarak onu eğittiğim şekilde söylüyordu. *Aşk, ciddi bir akıl hastalığıdır,* diye açıklamıştım ona defalarca, Platon’dan alıntı yaparak. Bu şekilde aynı mesajın daha detaylı ve direkt bir yolla ifade edilmesinden açıkça kaçınmış oluyordum. Düşüncelerimi toparlamak için dalgın bir şekilde uzaklara baktım. Bütün bu kelime oyunları ile bunu elime yüzüme bulaştırdığımı hissetmeye başlamıştım.

“Ah, Jonas.” Eğilip yüzüme yumuşak öpücükler kondurmaya başladı. Ne zaman bunu yapsa kollarının arasına

kıvrılıp bebek gibi ağlamak istiyordum. “Fazla düşünme. Düşünmek kötüdür.”

“Bunlar *benim* sözlerim.” dedim.

Başıyla onayladı. “O halde hiçbir mazeretin yok.” Parmaklarını sol kolumdaki dövmelemin üzerinde gezdirmeye başladı. Tüylerim diken diken olmuştu. *Bir insan için kendini fethetmek, tüm zaferlerin ilki ve en soylusudur.*

Gözlerimi kapattım. O haklıydı. Derin bir nefes alıp verdim.

Diğer eliyle de sağ kolumu okşamaya başladı. *Ölüm-süz ruhu tasavvur et.* Ardından parmakları dövmelemin kol kaslarıma doğru ilerledi. Sonrasındaysa omuzlarım ve çıplak göğsüme yol aldı. Bunu yaparken her bir kıvrımın üzerinden geçiyordu.

Haklıydı. Çok fazla düşünmeye bir son vermeliydim. *Aşk, ciddi bir akıl hastalığıdır.* Evet. *Delilik.* Neden kullandığımız kelimeler konusunda kafayı yeme noktasına gelmişim? Birbirimize karşı derin duygular beslediğimizi biliyordum. Kelimelerin önemi yoktu.

Parmakları karın kaslarıma girinti ve tümseklerinde dolanıyordu. Derin bir nefes alıp verdim. Ona karşı ne hissettiğimi biliyordu. Her dokunuşuyla, her öpücükle bunu bildiğini ve kendisinin de aynı şekilde hissettiğini belli ediyordu. Neden buna bu kadar kafa yoruyordum ki?

“Hey, başvuru formumdaki ‘cinsel tercihler’ kısmını hatırlıyor musun?” diye sordu.

Jonas Faraday Kulüp’e sözde yapmış olduğu sözlü başvurusunu kastediyordu. Baş belası olmak konusunda üstün başarı belgesine sahip olduğundan bana detaylı bir şekilde yazarak vermeyi reddettiği başvuru.

“Hatırladığım kadarıyla cinsel tercihler kısmının tamamını iki küçük kelimeyle özetlemiştin.”

Parmakları göbek deliğine ulaşmıştı. “Jonas Faraday,” dedi bulunduğu noktayı okşayarak. Parmaklarını karnıma doğru kaydırarak yukarı çıkıp ağzıma ulaştı ve dudaklarımın üzerinde gezinmeye başladı. Parmak ucunu öptüğümdeyse gülümsedi. Elini tutup Kurabiye Canavarı edasıyla başparmağındaki seksi yüzüğü mideye indirecekmiş gibi yaptım. Tebessümü kıkırdamaya dönüştü. Dudaklarıma bastırıldığı başparmağını emiyordum. Kahkahasından mutluluğu belli oluyordu.

“Ve bu hâlâ yüzde yüz geçerli,” dedi parmağını ağızımdan çıkararak. “*Jonas Faraday*.” Eğilip dudaklarını dudaklarıma sürtmeye başladı. “Ama sanırım cinsel tercihler kısmına birkaç... İlave daha yapacağım. Son üç ayda hafızama istiflediğim fikirlerden. Buna başvuruma yapılan bir *zeyil*² diyeceğiz.” Yeniden güldü ve iştahla dudaklarıma yumuldu.

Şu an kendimi sanki elimde bir piyango bileti tutuyormuşum, o da kazananın ben olduğumu açıklamak üzereymiş gibi hissediyordum. “Ne tür fikirler?”

Yüzüne haylaz bir gülümseme hâkim oldu. Onun konuşmasını beklerken dokuz doğurduğumun farkındaydı ve bana işkence çektirmekten zevk alıyordu. “Hmm. Zeyilnamenin detayları üzerine biraz daha düşünmem gerek aslında,” dedi cilveli bir tavırla. “Zamanı geldiğinde öğre-nirsin.”

Kaşlarımı çattım.

2 Sözleşmede yapılan değişiklikleri belirtmek üzere hazırlanmış ek policheye verilen hukuki ad (çevirisi) PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ama tek bir şey için söz verebilirim, benim tatlı Jonas’ım. Bulduğum şey sadece sana diz çöktürmekle kalmayacak. Aynı zamanda ayaklarını da yerden kesecek.”

BÖLÜM 3

Sarah

Josh'un gelmesiyle birlikte Jonas adeta yenilenmiş gibiydi. Birkaç saat önce ikimizin de baş aşağı birbirimize geçmiş halde sirk cambazı misali efsanevi bir akrobatik şölen yapmamız dışında, bu sabah dairemin yağmalandığını keşfettiğimiz andan itibaren bu, gördüğüm en rahatlamış ve kendine güveni geri gelmiş Jonas'tı.

"Hey," dedi Josh spor çantasını yere bırakıp ikiziyle kardeş kucaklaşması yaparken. "Sana da merhabalar, Sarah Cruz." Ardından beni de kucakladı. "Kırk yıl düşünsem seni burada göreceğim aklıma gelmezdi."

"Buna alışsan iyi olur," dedi Jonas bana göz kırparak. Karşılık olarak gülümsedim. Jonas şartlar ne olursa olsun burada olmamdan son derece mutlu olduğunu şimdiye dek çok açık şekilde belli etmişti.

"Pekâlâ, neler oluyor söyleyin bakalım." diye sordu Josh yüzünden endişe dalgası geçerken.

Belize'den dönüşümüzde yaşanan tüm bu karmaşa yüzünden Jonas henüz Josh'a neler olduğunu anlatma fırsatı bulamamıştı. Ve lanet olsun ki ona anlatılacak çok şey vardı. Jonas'ın Kulüp denen ahlaksızlık yuvasına nasıl girdiğine, ah tabii benim de bu bahsi geçen ahlaksızlık yu-

vasında nasıl çalıştığıma, bunun küresel bir kerhane olduğunu nasıl keşfettiğimize, evet bir de piç kurularının nasıl Sarah ve Kat'ın evini yağmalayıp bilgisayarlarını çaldığına dair Josh'un en ufak fikri yoktu. Jonas'ın ona telefonda söylediği tek şey "Sana ihtiyacım var," oldu ve Josh soru dahi sormadan anında uçağa atlayıp kardeşinin evinde belirmişti. Ama şimdi detayları anlatmanın zamanı gelmişti.

Jonas öfkeyle inledi. "Bu çok boktan bir durum, adamım."

Josh yüzü endişeden gerilmiş bir şekilde koltuğa oturdu. "Anlat hadi."

Jonas onun yanına oturdu ve nereden başlayacağını bilemez halde iç çekti. Elini saçlarının arasından geçirdi ve derin bir nefes aldı.

Jonas'ı şu an bunalmış hissettiği için suçlayamazdım. Anlatılacak çok fazla şey vardı. Ama daha Jonas konuşmaya başlamadan Kat banyodan çıkıp sanki babasının dükkânıymış gibi odaya daldı. Josh ona şöyle bir baktı, ardından başını çevirdi, ardından sanki birden fark etmiş gibi gözlerini kocaman açıp ani bir manevrayla Kat'e bir daha baktı. Adamın bir tek çizgi filmlerdeki gözleri yuvalarından fırlamış kötü kurt gibi ısıklık çalıp masaya vurarak ulumadığı eksikti.

Bay-Justin-Timberlake-ile-partilere-akan Faraday'ın bir çizgi film karakterinden çok daha fazlası olmasını beklerdim, ama hayır, görünüşe göre değildi. Aptal kafam, yer-yüzündeki hiçbir fani erkeğin, ünlü arkadaşları olsun ya da olmasın, Katherine "Kat" Morgan'ın göz alıcı güzelliğine ilk kez şahit olduğunda "cool" kalmayı başararak sakin olmayacağını bilmeliydim. Kadın resmen her genç erkeğin vücut bulmuş fantezisiydi, bir zamanlar erkek fatma bir

kapı komşusuyken üniversiteye gidip muhteşem, kıvrımlı bir vücutla geri dönen parlak bir film yıldızı. Gerçi Kat bir halkla ilişkiler firmasında çalışıyordu tabii. Bu durumda neden Josh'un, seleflerinin aksine, Kat'ın şahsına münhasır cazibe, güzellik ve karizmasına karşı bağışıklığı olsun ki?

Kat, adam sanki Seattle'a kendisi için kalkıp gelmiş gibi doğruca Josh'un yanına süzüldü.

"Ben Kat. Sarah'ın en yakın arkadaşı." Elini uzattı.

Josh'un yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Josh," Alaycı ve abartılı bir nezaketle elini sıktı. "Jonas'ın erkek kardeşi." On kilometre öteden bile aralarındaki çekimi hissedebiliyordum.

"Biliyorum," dedi Kat. "Makaleyi okudum." Şehrinin üzerindeki kapağında özel yapım takım elbiseleriyle Jonas ve Josh'un yer aldığı ekonomi dergisini gösterdi. "Makalenin seni gösterdiğinden çok daha derin bir mizaca sahip olduğunu ümit ediyorum."

Josh bir açıklama beklentisiyle Jonas'a baktı. Jonas ise omuz silkmekle yetindi.

"Eğer makale doğruyu söylüyorsa," diye açıklamaya koyuldu Kat. "Jonas esrarengiz, yalnız ve de parlak zekâlı yatırımcı olan ikiz, sen ise sadece bir *playboy*."³

Josh güldü. "Makalede öyle mi diyor?"

"Hem de çok açık bir şekilde."

"Hmm," Sırıttı. "İlginç. Peki, eğer biri seninle ilgili bir makale yazacak olsaydı, ne tür fazlaca basite indirgenmiş adı bir ifade kullanırdı?"

Kat bir süre düşündü. "Ben *altın kalpli bir parti kızı*

3 Eğlence düşkünü zengin kızlar kitabı - Etkinlikler Arşivi - <https://rantey.org>

olurdum.” Bana eleştirel bir bakış attı. Bu, Kat’i tarif etmek için her zaman kullandığım sözdü.

Josh dişlerini göstererek gülümsedi. “Nasıl oluyor da ben tek bir kelimeyle tarif ediliyorken, playboy, sen bütün bir kalıbı alıyorsun?”

Kat omuz silkti. “Tamam, parti kızı olsun o zaman.”

“Bu iki kelime ama.”

Kat tek kaşını kaldırdı. “Bu hayali dergide yazılan hayali makalede iki kelimeyi kısa çizgiyle birleştirmiş olunsunlar.”

Ah Tanrı’m, işte bu iş bitirici cümleyle aralarındaki çekimi inkâr etmek imkânsız hale geldi. Jonas’a baktığımda onun da benimle tam olarak aynı şeyi düşündüğünü, *gidin kendinize bir oda bulun*, söyleyebilirdim. Tabii bunun Jonas Faraday’a has çarpık bir düşünme biçimiyle olduğuna eminim.

“Pekâlâ, o halde burada neler olduğunu bana söyleyecek misin Kısa-Çizgili-Parti-Kızı?” diye sordu Josh. “Burada parti yapmak için toplanmış bulunmuyoruz herhalde?”

“Hayır, ne yazık ki.” dedi Kat. “Hey, gerçi sen gelmeden önce tekilandan biraz içtik. Bunun için teşekkürler.” Dudaklarını büzdü. “Hayır, buraya Sarah’a destek olmak için geldim. Ve belki biraz da sığınmak için olabilir.” Bana anlayış dolu bir bakış attı. “Yine de Jonas beni burada tutarak biraz fazla korumacı davranıyor olabilir. Emin değilim.”

Bu söz üzerine Jonas’ın tüyleri kabardı ve dişlerini sıkı. Anlaşılan korumacı olarak nitelendirilmekten pek hoşlanmamıştı.

“Sığınmak için mi?” diye sordu Josh. Kafası karışmış halde Jonas’a baktı. “Ne haltlar dönüyor burada, Jonas?”

Jonas öfkeyle homurdandı. Derin bir nefes aldı ve Stacy’nin sarı bilekliğiyle gelip spor barda beni köşeye sıkıştırmasından başlayarak anlatmaya koyuldu. Ardından Belize’ye yaptığımız “muhteşem” geziye geçerek dönüşte evimde karşılaştığımız korkutucu sürprizle devam etti. Kulüp’ün çenemi sıkı tutmamı garanti altına almak için bilgisayarımı çalmak ve evimi yağmalamaktan daha ileri şiddet yollarına başvurmasına dair duyduğu aşırı endişeyle de sözlerini noktaladı. Konuşma süresince Josh dikkatle dinliyor, başını aşağı yukarı sallıyor, dudaklarını büzüyor, ara sıra da Kat ve bana bakıyordu. Jonas konuşurken Kat’le ben gıkımızı çıkarmamış olsak da birbirimize sayısız manidar bakış atmış, arada bir sırtmış ve kaşlarımızı kaldırmıştık.

Kat’le kesintisiz bir şekilde süren sözsüz diyalogumuzun yanı sıra, Jonas konuşurken birtakım gözlemler de yapmıştım. Bunlardan farkına varmış olduğum, içinde bulunduğumuz durumla tamamen alakasız olanı ise, hay anasını, Jonas Faraday’ın beni kesinlikle tahrik ediyor oluşuydu. Ah evet, buna şüphe yoktu. Konuşurken o enfes dudaklarını izlemek bile, ve düşünmek için duraksadığında onları nasıl yaladığını görmek, yüzünü buruşturduğunda dudağının kenarının nasıl yukarı kalktığını gözlemlemek, gözlerindeki yoğunluk ve zeka kıvılcımı dolu ifadenin içine doğru çekildiğimi hissetmek, elini saçlarından geçirdiğinde kollarındaki dövmeleri ve kol kaslarının şişkinliğini fark etmek ve onunla ilgili beni kalpten götürecek binlerce başka şey, onun üzerine atlamam için yeterliydi.

Jonas konuşmaya devam ederken yaptığım ikinci gözlem ise, ah Tanrı’m, benim olağanüstü derecede yakı-

şıklı erkek arkadaşımın da aynı şeyleri hissetmesiydi. Aman Tanrı'm, hem de çok yoğun şekilde hissediyordu. Bir numaralı gözleme geri dönecek olursak bu beni inanılmaz bir şekilde tahrik ediyordu ve kendimi patlamaya hazır bir bomba gibi hissettiriyordu. Belki de içinde bulunduğumuz durumu da göz önüne alacak olursak *onun* benden tahrik olması *beni* bu kadar tahrik etmemeliydi. Şu an hormonlarımın kurbanı olmaktan ziyade korku ve endişe içinde olmam gerektiğini biliyordum. Ama kendime engel olamıyordum. Jonas, Belize'yi onun için "hayat değiştiren bir deneyim" olarak tanımladığında, bana "muhteşem" ve "zeki" ve "akıllı" dediğinde, tüm bunları söylerken biraz lafı ağzında geveleyip fazlasıyla olgunlaşmış bir domates gibi kızardığında, sanki bir dağın tepesinde dikilmiş bana duyduğu hırçın, ateşli ve büyük tutkusunu ilan ediyormuş gibi hissediyordum. *Ve bu beni tahrik ediyordu.*

Jonas'layken kendimi hayatım boyunca hiç olmadığım kadar şımartılmış, güvende ve kendim olma özgürlüğüne sahip hissetmişim. Kendimi koca bir fıçı dolusu hardal gibi hissediyordum. Sadece sarı bir hardal, o kadar. Ve şimdiye kadar tüm hayatımı hoşlandığım erkekler için endişelenerek geçirmiştim. Hardaldan gerçekten ama gerçekten hoşlandığını *söyleyen*, ama aslında hardalın yanında ara sıra bir parça ketçap, tatlı ekşi sos ya da mayonez de canı çeken erkekler. Ve sonra, birden, en umulmadık şekilde gerçekleşen acemi şanssı sayesinde, *garip bir şekilde hardal fetişi olan*, diğer tüm sos ve çeşnilerin canı cehenneme diyerek kahrolası hardala karşı doyumsuz bir iştahı olan evrendeki en ateşli ve çekici erkekle karşılaşmışım! Her ne yaparsam, söylersem ya da düşünürsem düşüneyim onu kaybedemezmişim gibi geliyordu. Çünkü, hey, *ben kahrolası bir hardalım sizi sürtükler!* Bu şekilde şımartılmak, bu şekilde *görülmek, anlaşılmak* ve tamamen kabul

görmek aklımı başımdan alıyor ve bu muameleye alışkın olmadığımın bünyemi altüst ediyordu. Bu kadar profesyonel bir şekilde becerilmekten bahsetmiyorum bile. Belize gezimiz esnasında Jonas beni o kadar güzel becermişti ki ağaç evimizin dışında uluyan maymun adeta oturup bir sigara yakmıştı.

Sanki tüm hayatım boyunca kahrolası bir şampanya şişesinin içine hapsolmuştum ve bu güzel adam gelip şişenin tıpasını patlatmış gibiydi. Ve şu an tek düşündüğüm şey benim tatlı Jonas'ıma, benim gerçek olamayacak kadar yakışıklı erkek arkadaşıma, benim bebeğim, sevgilim, benim üzgün gözleri ve leziz dudakları olan erkeksi erkeği-me haz, heyecan, ilgi, güvence, anlayış, teslimiyet, orgazm ve daha önce hiç tatmadığı cinsel deneyimler yaşatmaktır. Onun ustaca beni zincirlerimden kurtarması gibi benim de onu zincirlerinden kurtaracağım deneyimler.

Bu kadarı yeterli. Şimdilik. Fevkaladenin fevkinde Jonas Faraday için kabaran doyumsuz dişi ereksiyonumdan daha önemli işlerimiz vardı.

Odaklan. Odaklan. Odaklan.

Adaleli, inanılmaz derecede ateşli ve seksi erkek arkadaşım, işte yine kendi kendime tahrik oldum, kardeşimle konuşurken üçüncü ve konuyla daha alakadar bir gözlem yapmıştım. Jonas, Josh'a Kulüp'ten bahsederken bununla ilgili ne detaylı bir açıklama yapmış, ne de onu bu kulübün varlığı hakkında bilgilendirmişti. Bu ihmal ilk başlarda kafamı karıştırırsa da sonradan özellikle böyle bir beyana hiç de ihtiyaç olmadığı anlaşıldı. Çünkü... İşte geliyor: *Josh, Kulüp'le ilgili her şeyi zaten biliyordu*. Bundan daha şaşırtıcı olanıysa, Jonas'ın söylediği birtakım şeylerden yola çıkarak, mesela "Hey, Josh, sana gönderdikleri e-postalar hesabında

hâlâ duruyor mu?” gibi, Josh’un, Jonas’tan önce Kulüp’e zaten üye olmasıydı.

Bu şok edici ama aynı zamanda büyüleyici gerçek açığa kavuştuğunda Kat bana “hay anasını” diyen bir bakış attı. Ben de o bakışa “yok ebesinin...” bakışımla karşılık verdim. İşte bu çok ama çok ilginçti. Anlaşılan her iki Faraday armudu da azgın babalarının dibine düşmüştü.

Josh’un üyeliği hakkındaki gerçeği öğrenince bir hayli şaşırsam da bu beni korkutmadı. Şimdiye kadar Josh gibi tüm dünyayı gezmiş nispeten daha uysal olanları da dâhil olmak üzere birçok başvuru okumuştum. Aslında bunların çoğu son derece normal ve tatlıydı. Belki de bu yüzden korkmamıştım. Ya da belki de bunun sebebi Jonas’la tanıştığımdan beri şaha kalkmış cinsel dürtülerimin beni de azgın bir seks kölesine dönüştürmüş olmasıdır. Bu durumda nasıl başkalarını yargılamaya yeltenebilirdim ki?

Belki de Jonas’ın Kulüp’e üye olmasından o kadar memnundum ki, başka türlü nasıl tanışacaktık, bunun yanı sıra bana bu kadar ustalıkla dokunmasından ve benimle başka hiç kimsenin yapamadığı kadar güzel sevişmesinden o kadar heyecan duyuyordum ki, onun beni tatmin etmek için duyduğu doyumsuz arzudan o kadar büyülenmiş ve her şeyi “mükemmel” bir şekilde yapma kararlılığından o kadar mest olmuşum ki yüksek ve doyumsuz cinsel arzulara hakir görecektim ya da burun kıvrıracak şekilde bakmaktan ziyade bunu muhteşem bir güç olarak görmeye meyilliydim. Sebebi her ne olursa olsun, artık Josh’un eski bir Kulüp üyesi olmasına önyargıyla yaklaşmıyordum ve önemli olan da buydu.

Ama bu, *meraktan* çatlamadığım anlamına gelmiyordu. Çünkü daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Yani *merak* derken erkek arkadaşının kardeşinin cinsel hayatını merak eden bir tür ucube falan değildim. Hayır, merakımın bununla hiç ilgisi yoktu. Kastettiğim şey Josh'un ya da *başka* birinin başarılı olmuş Kulüp deneyimine dair *akıl* yürütebileceğim birtakım detaylardı. Ön planda üç aylık bir süreçte başvuruları değerlendiren bir kayıt asistanı olarak hâlâ daha arka planda neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ki bu da bir üyenin hoş geldin paketini aldıktan *sonraki* sürece tekabül ediyordu. Ve itiraf etmeliyim ki öğrenmeyi çok ama çok istiyordum.

Üyelik süresince Kulüp, Josh'a ne tür bir hizmet sunmuştu? Kimdi bu kadınlar ve neye benziyorlardı? Aralarında Josh'un birden fazla görüştüğü kadınlar olmuş muydu? Onlardan birine karşı duygusal bir yakınlık hissetmiş miydi? Josh'un, Kulüp'ün gizli duvarlarından dışarı çıkmasını istemeyecek kadar ona ne tür bir muamele yapmışlardı? Gerçekte neler olduğu hakkında hiç şüphelenmiş miydi? Bu kadınların, başvuru formunda her ne yazıyorsa onu söylemek ve yapmak için kiralandıklarını fark etmemiş miydi? Ya da tüm bu yalanları yutmuş muydu? Ve eğer bu kadınlar hakkındaki gerçekten şüphelendiyse, bunu umursamış mıydı?

Son olarak, hepsinden de önemlisi, bunu itiraf etmekten hoşlanmasam da öğrenmek için en çok yanıp tuttuğum şey: Josh o kahrolası başvuru formuna neler yazmıştı? Meraktan ölüyordum.

Akla dayalı tahminime göre Josh, yakışıklılığı ve dünyayı keşfetmeye olan şevkini de göz önünde bulunduracak olursak, birilerinin suratına sıçmak ya da *bukkake*⁴ yapmak gibi fantezileri olan bir kaçıktan ziyade Kulüp'e

⁴ Bir grup erkeğin bir kadının veya bir erkeğin yüzüne sırayla boşaldığı Japonca kelime kökenli bir porno türü (ç.n.)

gezmek için gittiği her yerde sade ve kaliteli bir seks ve kendisiyle tarif edilemez uyum içinde olacak yatak arkadaşları bulmak için üye olan gezgin, iş adamı ve profesyonel sporcular kervanına dâhildi. Ama hey, belki de Josh görüldüğü gibi biri değildir. Belki de içinde bizim göremediğimiz bir kaçık yatıyordur. Şu an tam anlamıyla merakımdan ölüyordum. Ve Kat'ın suratındaki ifadeden yola çıkacak olursam o da merakından ölüyordu. Küçük Bayan Kitty Kat'ın şu an meraktan çıldırdığına adım gibi emindim.

Dürüst olmak gerekirse Kat'ın gözlerindeki bu heyecan dolu pırıltıyı gördüğüme şaşırmamıştım. Kat benim kayıt asistanı olarak çalışmaya başladığını öğrendiği günden beri üzerinden geçtiğim başvuru formlarına dair her bir detayla ilgili ağzımdan laf almak için bıkmadan usanmadan, yine de başarılı olamadan, çabalıyordu. Ama Kat'ın cinsel merakını ateşleyen şey benim kayıt asistanlığım değildi. Bu onun her zamanki haliydi.

Onu tanıdığım kadarıyla Kat ikimizin arasında erkek delisi olardı. Küçük yaşlardan itibaren cinsel iştahı fazla olan Kat, bir sebepten ötürü, ben de dâhil olmak üzere diğer kızlar arasında da bir veba salgını gibi yayılan, sıradan ilişkilerle kendini kısıtlamak gibi bir şeye bulaşmak istemiyordu. Jonas hayatıma girmeden önce Kat'ın karşı cinsin üyeleriyle pürüzsüz bir etkileşimde bulunduğunu uzaktan izlemeye ve onun olağanüstü özgüveni ve erkeksi libidosuna hayret etmeye alışkındım. Ama Jonas *kilidimi* açtığına göre artık bambaşka bir bakış açısına sahiptim. Aslında Jonas'la tanışma sonrası benliğim Kitty Kat'e cinsellik konusunda bir güzel kök söktürebilirdi.

Kat'e bakıp onun kıpkırmızı olmuş heyecan dolu yüzünü gördüğümde birden kendi yüz ifadem de onun kine eşdeğer olmasından korktum. Eğer bu doğruysa, eğer şu

an en az onun kadar meraklı ve heyecanlı görünüyorsam bu hiç de iyi değildi. Akla dayalı merak olsun ya da olmasın, merakımın doğası ne kadar masum ya da antropolojik olursa olsun, erkek arkadaşımın kardeşinin seks hayatını merak etmem kesinlikle yanlış bir şeydi. Nokta. Cinsel merakımın sınırlarını ikiz kardeşi bir yana, benim tatlı Jonas'ımın dışına taşımamalıydım. Bundan vazgeçmem gerekiyordu. Bazı şeyleri bilmemek gerekir. Bu da onlardan biri. Ama bu tabii ki Kat'ın de benim gibi vazgeçmesini gerektirmiyordu. Onun yüz ifadesine baktığımda ise zaten buna hiç niyeti olmadığını görebiliyordum.

Jonas'ın efsanevi macerasını anlatırken gözlemlediğim bir diğer şey de Jonas hikâyesinin “Sonra Stacy'nin kahrolası bir fahişe olduğu ortaya çıktı,” dediği kısımda dikkatimi çekti. Jonas'ın bu fiyasko hakkında *konusması* bile onun şiddetli bir aşağılanma, hatta içinde bastırıldığı bir öfke hissetmesi için yeterliyken, garip bir şekilde Josh bu konu hakkında oldukça sakin ve soğukkanlı görünüyordu. Hatta eğlendiği bile söylenebilirdi. Duygu seline kapılıp banyoya kaçmak ya da duvarı yumruklamak gibi bir tehlikeye içinde olmadığı ise kesindi.

“Demek öyle,” dedi Josh sonunda Jonas konuşmayı bitirdiğinde. “İlginç.”

Jonas sabırsızlıkla nefes alıp verdi. Çene kasları gerilmişti. Josh'tan daha farklı bir tepki bekliyor olmalıydı.

“Vay canına,” diye ekledi Josh başını iki yana sallayarak. Kısa bir süreliğine düşüncelere daldı. “Emin değilim, kardeşim. Orada gerçekten harika kızlarla tanıştığım da oldu.”

Kat açıkça görülebilir bir şekilde kaşlarını çattı.

Minnacık bir soru sormaktan kendimi alamadım. “Ne kadar süreli üyelik almıştın, Josh?”

“Bir ay.”

Bunu duyduğuma rahatlamıştım. Bu onun tam anlamıyla bir kaçık olmadığını gösteriyordu. Göz ucuyla Jonas’a baktım. Ah Tanrı’m, burnundan soluyordu. Bu soruyu sorduğum için bana kızmış olabilir miydi? Ya da bir yıllığına üye olduğu için kendine? Veya Josh’un tüm bu olaylara verdiği yavan tepkiye? Jonas’ın öfkesinin neyden kaynaklandığına emin değildim. Ama mini minnacık bir soru daha sormanın kimseye zararı olmayacağına karar vermiştim.

“Peki sen... Tüm bu üyelik sürecini... Başarıyla mı tamamladın?”

“Ah evet, kesinlikle.” dedi Josh genişçe gülümseyerek. Düşünmek için kısa bir süre duraksadı. “Tüm o kızların fahişe olması mümkün değil. Hepsi de harika kızlardı.”

Tüm o kızlar? Hepsi de? Kaç kadından bahsediyorduk burada?

“Demek *hepsi* de harikaydı, ha?” dedim kahrolası çenemi kapatmam gerektiğini bilmeme rağmen. “Ona bakacak olursak *Pretty Woman*’daki Julia Roberts da harikaydı.”

Josh güldü. “Haklısın.”

Jonas’ın gözleri öfkeyle parıldamıştı. O güzel kafasının içinde neler döndüğünü merak ediyordum. Şu an patlamanın eşigindeymiş gibi görünüyordu.

“Bir ay içinde kaç kadını halletmiş olabilirsin ki?” diye sordu Kat birden. Tam olarak öğrenmek istediğim şeyin üstüne basmıştı.

Josh delici bakışlarını Kat'e sabitledi.

"Yani demek istediğim..." Kat'in yüzü kıpkırmızı oldu. Ama sorduğu soruyu kendi müstehcen ve oldukça kişisel merakı dışında konuyla nasıl alakalı bir hale getireceğini o da bilemiyordu.

Josh oldukça uzun bir süre gözünü dahi kırpmadan Kat'i izlemeye koyuldu. "Birkaç tane," diye cevapladı sonunda acele etmeden. Ama doğruyu söylüyormuş gibi davranmaya bile gerek duymamıştı. Dişlerini göstererek gülümsedi.

Ah Tanrı'm, onun tam bir Faraday olduğuna hiç şüphe yoktu.

Sonrasında, aniden aklıma mide bulandırıcı bir düşünce geldi.

"Josh, üyeliğini hiç şu 'harika' kızlardan biriyle tanışmak için Seattle bölgesinde kullandın mı?"

Demek istediğim şeyi anında kavrayan Josh'un yüzündeki gülümseme birden soldu. Başıyla hafifçe onayladı. "Bir kez."

Ah, hayır. Lütfen Josh ve Jonas, ikisi birden Sahtekâr Stacy'le seks yapmış olmasın. Bunu düşünürken bile midem kalkmıştı.

Jonas'ın dehşete düşmüş suratı da ne demek istediğimi anladığını gösteriyordu. "Siyah saçlar. Masmavi gözler. Hatta görebileceğin en mavi gözlere sahip. Beyaz ten." Sanki alışveriş listesini ezberden okuyor gibi bir hali vardı. "C-kap göğüsler. Mükemmel dişler. Acayip seksi bir vücut." Bana mahcup bir bakış attı. "Özür dilerim, bebeğim."

Ama özre gerek yoktu. Stacy'nin gerçekten de *acayip* seksi bir vücudu vardı. Ve açıkçası öyle olmasından da

memnundum. Ne kadar seksi o kadar iyi. Benim yakışıklılıktan ortalığı ateşe veren kadın düşkününü erkeğim beni hiç görmediği halde, yalnızca akıl ve kişiliğime bakarak *beni* istemişti. Üstelik beni hayal ederek başka bir kadını düzmüştü, acayip seksi vücudu olan bir kadını. Bununla ilgili hiçbir problemim yoktu. Hatta bunun düşüncesi bile aç bir köpeğin kemiğin üzerine atlaması gibi bir his uyandırıyordu bende.

“Sorun değil.” dedim Jonas’a göz kırparak.

Ağzının bir kenarı yukarı doğru hafifçe kıvrıldı. Kısa süreli leziz bir an için ikimiz de aklımızdan yaptığımız ilk telefon konuşmasını geçirmiştik. Beklenmedik şekilde telefon seksine dönen konuşmamız.

Josh gözle görülür şekilde rahatlamıştı. “Hayır,” dedi derin bir nefes alıp vererek. “Benim Seattle kızı bu görünüşte değil. Başvuru formunu doldururken talep ettiğim şey kızların sadece...” Birden cümlesini yarıda kesti. Kat’e baktı ve dudaklarını sımsıkı kapattı.

Ne? Aman Tanrı’m. Ne? Bilmem gerek! Kızların ne olmasını istedi? Siyahi? Büyük beden hatunlar? Asyalı kadınlar? A-kap göğüsler? Erkekler? *Transseksüeller*? Çok kötüyüm, biliyorum. Ahlaksız, edepsiz, tam cehennemliğim. Ama şu an Josh’un dilinin ucundaki şeyi öğrenmek için ölüyorum! Lanet olsun!

Ama Josh’un detaya girmeye niyeti yok gibi görünüyordu. “Tanrı’ya şükürler olsun, kardeşim.” dedi. “Aksi takdirde *seninle* seks yapmış gibi olacaktım.” dedi alaycı bir ses tonuyla. Anlaşılan bu durum onu oldukça eğlendirmişti.

Jonas ise hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu. “Şu an kesinlikle konudan sapmış durumdayız,” dedi çileden çıkmış halde soluyarak. “Burada önemli olan tek şey bu

piç kurularının Sarah ve Kat'e dalaşmış olması. Ve eğer bu dalaşmaya bir son mu verecekler yoksa bu sadece bir başlangıç mı bunu bilmemize imkân yok.”

Josh oturduğu koltukta arkasına yaslandı. Duyulabilir bir şekilde iç çekti. “Bilmiyorum.”

Jonas öfkeyle inledi. “Ne demek *bilmiyorum*?” Ayağa kalktı. Çene kasları gerilmişti. “Ne bok bilmiyorsun söyle-sene?”

Josh’un bu ani çıkışı sindirmesi biraz zaman aldı.

“Ne bok bilmediğini söyle!” Jonas aniden patlamıştı. Tanrı’m, birden kan beynine fırlamış gibiydi.

“Hey, biraz sakın ol dostum. Sadece... Tanrı aşkına Jonas, oturur musun yerine?”

Jonas’ın tüm bedeni kasılmıştı. Vücudundaki her bir kas gergin haldeydi. “Canın cehenneme! ‘Bir şeye ihtiyacın var mı, Jonas?’ ‘Her daim yanıdayım, kardeşim.’ Hepsinin canı cehenneme! Bu orospu çocuklarının kafasındaki planı öğrenmek için oturup beklemeyeceğim. Harekete geçiyorum.”

“*Otur yerine*, Jonas.” dedi Josh kelimelerin tek tek üstüne basarak. “Sakinleşip bunu konuşalım, mantıklı bir şekilde.”

“Ah, *bana* mantıklı olmaktan mı bahsediyorsun bir de? Kız-Arkadaşı-Ondan-Ayrılınca-Gidip-Lamborghini-Alan-Bay-Şımarık bana mantıklı olmaktan mı bahsediyor?”

Josh gözlerini devirdi. “Sadece bilmiyorum dedim, hepsi bu. Sana katılmadığımı söylemedim. Arada büyük fark var. Şu lanet koltuğa oturur musun artık? Tanrı aşkına, Jonas.”

“Ne bok *bilmediğini* söyle. Kararlaştırılacak bir şey yok. Benim kızımı tehdit ettiler diyorum. Bilmen gereken tek kahrolası şey bu! Bu kadar.” Ringe çıkmak üzere olan bir boksör gibi odanın içini turlamaya başladı.

“Jonas!” diye bağırdı Josh.

Jonas’ın gözlerinde öfke kıvılcımları parlıyordu.

“Otur şuraya. Hadi.”

Jonas öfkeyle elini saçından geçirdi.

“Lütfen.”

Duyulabilir bir şekilde homurdansa da Josh’un dediğini yaptı. Gözleri ateş saçıyordu. Vücudunun geri kalanı da. Hasır sepetteki bebek İsa aşkına, şu an acayip seksi görünüyordu. Onu bağlayıp benden merhamet dilemesi için yalvartmak istiyordum.

“Teşekkürler,” dedi Josh nazık bir şekilde. Ardından derin bir nefes alıp verdi. “Bazen kendini kaybediyorsun, dostum.” Başını iki yana salladı.

Jonas titriyordu. Onu izlemek ise benim de içimin titremesine sebep oluyordu. Tanrı’m, şu an tam bir canavar gibiydi. Seksi, ateşli, kahrolası bir canavar.

“Pekâlâ, şimdi birkaç saniye derin nefes alıp ver.”

Jonas dönüp ona baktı.

“Yap hadi.”

Jonas bir süre sonra kardeşinin isteği üzerine gönulsüzce derin nefes alıp verme gösterisi yaptı. Fakat bunu yaparken rahatlıyor mu yoksa daha da mı öfkeleniyor karar vermek zordu.

“İyi. *Çok iyi*. Teşekkür ederim. Ben senin tarafındayım, kardeşim. *Her daim* senin yanındayım. Her ne olursa olsun. Daima.”

Jonas başını aşağı yukarı salladı. Bunu biliyordu. Elbette ki bilecekti. Bu konuda şüpheye mahal yoktu.

Kat’e baktım. Heyecandan gözleri kocaman açılmış halde koltuğun ucunda oturuyordu.

“Sakinleş biraz, dostum.” diye devam etti Josh. “Kendini böyle kaybetmemelisin. Şu an sadece konuşacağız, erkek erkeğe, tamam mı? Konuşmak bu konuda anlaşmazlığa düşeceğimizi göstermez. Bunu her yönüyle değerlendirebilmek için sadece konuşacağız.” Josh sesini mümkün olduğunca alçak tutuyordu. İçimden bir ses Josh’un daha önce de birkaç kez onunla bu şekilde konuşup onu sakinleştirerek yanlış kararlar vermekten döndürdüğünü söylüyordu. Hâlâ Jonas ve kafasının içindeki iblisler hakkında bilmediğim onlarca şey vardı.

“Benimle sekiz yaşındaymışım gibi konuşma,” dedi Jonas homurdanarak. “O aptal kitabı ben de okudum, biliyorsun. ‘Konuşmak bu konuda anlaşmazlığa düşeceğimizi göstermez.’ Kendine alıntı yapacak başka kahrolası satır bul, dostum. Bu çok bayat.”

Josh güldü. “Elimde bir tek bu var. O aptal kitaptan hatırlayabildiğim tek şey bu. Beni en az senin kadar zeki gösteren tek malzemeyi de elimden alma. Herkesin senin kadar iyi bir fotografik hafızası yok, seni aşağılık herif.”

Jonas başıyla onaylayarak derin bir nefes alıp verdi. Kontrolünü yeniden kazanmıştı.

İlginç.

“Şimdi sadece konuşalım,” diye devam etti Josh.

Sırıttı. “*Konuşmak* bu konuda *anlaşmazlığa* düşeceğimizi göstermez.”

Jonas gözlerini devirdi. “Ben de öyle duymuştum. Defalarca.”

Josh yüzüne parlak bir tebessüm yerleştirdi. Sonunda ortak bir noktada birleşmiş gibi görünüyorlardı.

Kat ve ben birbirimize “az önce ne halt oldu” bakışı attık. İkimiz de sessizliğimizi koruyorduk.

Josh burnundan nefes alıp ağzından vererek soludu. Görünüşe bakılırsa Jonas’ın da aynı şeyi yapmasını istiyordu. Jonas da onu takip etti. Josh bir tür goril terbiyecisi gibi bir şeydi. Ve yaptığı şey işe yarıyordu. Her bir solukta Jonas’ın sakinleştiğini görebiliyordum. Bunu izlemek büyüleyiciydi. Aynı zamanda tahrik edici.

“Pekâlâ, şimdi düşünelim.” dedi Josh. “Tüm bir organizasyonu alaşağı etmekteki amaç ne olabilir? Yani, gerçekten? Mantıksal olarak bir *düşün*. Bu kulağa büyük bir angarya gibi geliyor. Çok meşakkatli bir iş. Düşün, Jonas. Evet, Sarah ve Kat’i korumalıyız elbette...” Önce bana sonra da Kat’e bakıp gülümsedi. “*Elbette*. Ve öyle de yapacağız. Söz veriyorum. Ama bunun da ötesinde, Kulüp’ün yaptığı işten bize ne?”

Son cümlede Josh’un “sen” yerine “biz” kullanması dikkatimi çekti. Bununla oldukça iyi iş çıkardığını söyleyebilirdim.

Jonas oturduğu yerde kıpırdandı. Düşünüyordu.

“Vur deyince öldürmek şart mı?”

Jonas’ın çene kasları gerildi.

Josh daha da ileri gitti. “Kulüp özel bir hizmet veri-

yor. Ve tecrübelerime dayanarak söylemeliyim ki oldukça iyi bir hizmet bu. Evet, işler görüldüğü gibi olmayabilir, belki verdikleri hizmeti fantezi boyutuna ulaşacak kadar abartıyor olabilirler. Ama Disneyland de aynı şeyi yapıyor. Demek istediğim, hız trenine herhangi bir yerde binebilirsin, öyle değil mi? Ama aynı hız trenine Disneyland’de binebilmek için on kat daha fazla para ödüyorsun. Neden? Çünkü üzerinde Mickey Mouse’un suratı var.” diye açıkladı Josh kendi yürüttüğü mantığa tamamen ikna olarak.

Jonas kendi kendine bir şeyler homurdansa da konuşmadı. Gözlerindeki ifade granit kadar sert ve donuktu.

“Belki de Kulüp’e katılan tüm bu adamlar üzerinde Mickey Mouse’un suratı olan hız trenine binmek istiyorlardır. Ve bunun için dünyanın parasını ödemekten de gayet memnundur. Sokağın aşağısında üzerinde Mickey Mouse’un suratı olmayan aynı hız trenine iki papele binebileceklerini bilmek dahi *istemiyorlar*.”

Jonas sonunda patladı. “Tanrı aşkına, Josh.” dedi geriye doğru sıçrayarak. “Ciddi olamazsın.” Öfkesini güçlkle bastırabiliyordu. “Gerçekten de bunu öylece kabullenecek misin? Bu herifler benim bebeğimin peşine düşecekler mi diye ben gece gündüz endişelenirken bırakalım onlar işlerine devam etsinler, öyle mi?” Artık tamamen öfkesine teslim olmuş halde kükrüyordu. “Asla olmaz.”

Ayağa kalkıp konuşmama izin vermesi için Jonas’ın kolunu tuttum. Ama o burnundan soluyarak kolunu geri çekti. “Herkesten önce bunu *senin* anlamanı beklerdim,” diye ateş püskürdü Josh’a. “Lanet olsun!”

Bir adım geri attım. Görünen o ki bu işe maydanoz olmamı istemiyordu. Haklıydı da. İki kardeşin tartışmasına burnumu sokmamalıydım. Henüz değil.

“Seni *anlıyorum*. Sadece burada yapmaya çalıştığımız şeyin sınırlarını daraltalım diyorum.”

Uzun bir sessizlik oldu.

Jonas şu an tutarlı bir şekilde konuşamayacak durumdaydı. Öfkeden deliye dönmüştü. Uzun bir sessizlikten sonra sözü bana verdiğini gösteren bir işaret yaptı.

“Josh,” dedim. Sözcüklerimi dikkatle seçme ihtiyacı duyuyordum. “Yaptığın önermede bir hata var. Disneyland için bilet aldığında üzerinde Mickey Mouse olan bir hız trenine bineceğini biliyorsun. Kulüp’e üye olan herkes Mickey Mouse’lu trene binmek için yapmıyor bunu. Bu, Kulüp’ün onlara verdiği şey yalnızca.”

Josh oldukça kafası karışmış görünüyordu.

Kendimi şu an konuşamayacak kadar aptal hissediyordum. Görünmez olmayı dileyerek koltuğa geri oturdum.

“Nasıl yani?” diye sordu Josh. Sesi şaşırtıcı derecede içten geliyordu kulağa. Ses tonu başımı kaldırıp onun yüzüne bakabilmem için bana cesaret vermişti. Yüzündeki ifade sesiyle uyuşuyordu.

Jonas derin bir nefes alıp verdi. “Kastettiği şey herkes sen ve ben gibi boka batmış durumda değil,” Boğazını temizledi. “Ya da en azından benim gibi. Sen o aptal kitap sayesinde iyileşmişe benziyorsun.”

Josh buna gülmeden edememişti.

“Demek istediği şey bazı insanlar öyle, *normal* olanlar,” diye devam etti Jonas. Koltuğa, yanıma oturdu ve kolunu bana doladı. Sanırım bu onun az önce kolunu sert bir şekilde geri çektiği için benden özür dileme yöntemiymi.

“Bu da ne demek oluyor?” dedi Josh sonunda. “*Normal*?”

Jonas cevap vermedi.

“Tamam, peki. Diyelim ki dışarıda normal insanlar var. *Normal* bir insan ne demeye Kulüp’e üye olsun ki?” Ciddi anlamda kafası karışmış gibi bir hali vardı.

“Gerçek aşkı bulmak için,” dedi Jonas usulca. “Normal insanların istediği şey bu. Kulüp’ün normal insanlara vadettiği şey de bu. Ve bu bir dümendenden ibaret.”

Jonas’ın buna inansa da inanmasa da benim sözcüklerimi benimsemesi tatlı bir şekilde ürpermeme yol açmıştı. Bu şekilde vücudumun geri kalan kısmıyla birlikte arkamı da kolladığını göstermeye çalışıyordu.

Josh alaycı bir şekilde güldü.

“Bu doğru,” dedim Jonas’ı savunarak. Aynı zamanda kendi savunmamı da yapıyordum. Aşk, inanç, umut ve iyimserliğin savunmasını... Şu an ne halt savunduğumdan ben de emin değildim. Belki Stacy tıpkı benim tatlı yazılım mühendisim gibi kendisinin de kolej basketbolu izlediği hakkında yalan söylediğinde onun yüzündeki mutluluk dolu ifadeyi görmek içimi acıtıyordu. Belki de dünyanın hâlâ dönmesini sağlayan tek şeyin sevgi, sadece seks değil, olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı. Belki her ne kadar boka batmış ve kötü durumda olursa olsun bir insanın seilmeyi hak ettiğine inanmaya ihtiyacım vardı. Belki de yalnızca bu dünyada babamla hiç alakası olmayan erkeklerin de var olabileceğine inanmak istiyordum.

Jonas elimi avucunun içine alıp hafifçe sıktı. Bu küçük hareketle bana birlikte herkesi karşımıza alabileceği-

mizi gösteriyordu. Gerçek aşka inanmayan herkesin canı cehenneme. Biz gerçek olduğunu biliyorduk.

Josh inanamaz bir bakış attı. “Ciddi olamazsın,” Jonas’ın yüzünü incelerken bir sessizlik oldu. “*Sen* Kulüp’e gerçek aşkı bulmak için mi katıldın?”

Jonas’ın rengi atmıştı. Ne cevap vereceğini bilemez halde bana baktı. Ama gerçeği söylemek için benim onaylama ihtiyacı yoktu. Kulüp’e tam olarak hangi sebeple katıldığını çok iyi biliyordum. Ve bu umurumda değildi.

Onu cesaretlendirmek istercesine başımı aşağı yukarı salladım.

Jonas elimi dudaklarına götürdü ve yumuşak bir öpücük kondurdu. Gözlerinde inanılmaz yoğun bir ifade vardı. “Hayır, bu yüzden katılmadım.”

“Pekâlâ, ben de. Kimsenin de bu yüzden katılacağını sanmıyorum. Bu çok uzak bir ihtimal. *Normal* insanlar için bile.” Bana çekingen bir bakış attı. “Üzgünüm, Sarah.”

Başımla onayladım. Benim açımdan sorun yoktu.

“Kulüp’e katılma sebebimin bir tür sinirsel çöküntü geçiriyor olmamla ilgili olduğuna eminim.” dedi Jonas yumuşak bir ses tonuyla neredeyse duyulamaz şekilde. “Yeniden.”

Josh tam anlamıyla şok olmuş gibi görünüyordu.

“Bunu o sırada fark etmemiştim tabii,” Bana manidar bir bakış attı. “Kulüp’e katıldım çünkü sorunumun ne olduğundan emin değildim. Gerçekten istediğim şeyle ihtiyacım olan şey arasındaki ayrımın farkında değildim.” Elimi sıktı. “Kendimi kaybetmiş haldeydim, dostum.”

Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyordu.

Jonas'ın delici bakışları benim gözlerime odaklanmıştı. Beni tek lokmada mideye indirecekmiş gibi bakıyordu. Lanet olsun, aslında şu an tam olarak istediğim şey de buydu.

Josh şu an ne halt diyeceğini bilemez haldeydi. Sessizlik sağır edici bir hal almaya başlamıştı.

“Pekâlâ, oldu o zaman.” dedi Kat sonunda.

Josh derin bir nefes alıp verdi. “Lanet olsun, Jonas.” Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Fazlasıyla karmaşık ikiz kardeşiyle nasıl baş edeceğini bilemeyen bir hali vardı. “Konu Sarah ve Kat’i korumak olduğunda tamamen seninleyim, tamam mı? Her ne olursa olsun. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” dedi Jonas soluğunu vererek. “Teşekkürler.”

“Sadece düşünüyordum da bence biraz aşırı tepki gös...”

“Lanet olsun, Josh!” Jonas ayağa fırlayıp koltukta oturan Josh’a dik dik bakmaya başladı. “Bu orospu çocukları benim kızımı ve onun en yakın arkadaşını tehdit ettiler! Anlıyor musun? Kahrolası çizgiyi aştılar!”

Josh ayağa kalkıp konuşmak için ağzını açtı, ama Jonas lafı ağzına tıktı.

“Onun yanma yaklaşımlarına izin vermeyeceğim.”

Beni tutarak koltuktan kaldırıp kendine doğru çekti. Josh’a karşı beni koruyor gibi görünüyordu. Ki bunun çok çığınca bir hareket olduğunu söylemeliyim.

“Onu koruyacağım. Bu da o piç kurularını *yok edeceğim* anlamına geliyor. Beni anlıyor musun? Onları yok

edeceğim.” Titriyordu. Kaslarının sertliğini üzerimde hissedebiliyordum.

“Vay canına,” dedi Josh. “Sakin ol, dostum.”

“Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim, Josh. Bu seferkini atlatamam. Bunu yapamayacağımı biliyorum. İlkinde zar zor toparlandım. Benim gördüğümü sen görmedin. Her yer... Kanla kaplıydı. Her yer. Sen orada değildin.” Gözlerini sımsıkı kapattı. “Sen onu görmedin.” Kendini kaybediyordu. Tanrı’m, şu an kesinlikle kendini kaybediyordu. “Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Bunu tekrardan yaşayamam.”

Elimi gittikçe daha fazla sıkmaya başlamıştı. Ama şu an elimi geri çekmem söz konusu bile olamazdı. Şu an değil.

Kat’ın ağzı açık kalmıştı. Ona henüz Belize ya da Jonas’ın korkunç çocukluğu hakkında bir şey söyleme fırsatı bulamamıştım.

Josh çok üzgün görünüyordu. “Jonas... Aman Tanrı’m.”

“Herkesten önce *senin* anlayacağını düşünmüştüm.” Jonas’ın sesi duygu yüklü olduğu için kalınlaşmıştı. “Bunu tek başıma yapmak istemiyorum, ama yapacağım. Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım. Anlıyor musun?” Elimi daha da sıkı tutmaya başladı. “Ona bir şey olmasına izin veremem. Bir daha olmaz. Asla.”

Aman Tanrı’m, şu an çok fena tahrik olmuştum. Çok, çok, çok fena hem de.

Zavallı Josh’un yüzüne keder dolu bir ifade hâkim olmuştu. “Kızlar, bize bir dakika müsaade edebilir misiniz?” dedi. Çok üzgün bir hali vardı. “Lütfen.”

Jonas çenesini yukarı kaldırarak beni daha sıkı tuttu.

“Jonas,” diye fısıldadım dudaklarım yumuşak hareketlerle çene hizasını okşarken. “Kardeşinle konuşman gerek, bebeğim. O senin yanında.” Dudaklarımı boynuna götürdüm. Teni sıcacıktı. Titriyordu. Beni onaylarcasına daha da sıktı elimi.

Jonas’ın kafasından neler geçtiğinden pek emin değildim. Ama şu an onun kendini toparlamasına yardım edebilecek tek kişinin Josh olduğundan adım gibi emindim.

Yukarı doğru uzanıp onun keskin hatlı yüzüne dokundum. “Kardeşin senin yanında,” dedim usulca ve dudaklarımı boynuna sürttüm bir kez daha. Beni kendine bastırdı ve o an ereksiyonunu hissettim. “Onun sözlerine kulak ver sadece,” diye devam ettim. “Her şeyi bırakıp buraya geldi. Sadece senin için. Onu dinle.”

Jonas elimi bıraktı, yüzümü iki elinin arasına aldı ve beni sahiplenici bir şekilde öptü. Bu öpücük bana değil, Josh’a bir şeyler anlatmak istediği belliydi. Ama şu an bundan hiç de şikâyetçi değildim. Aman Tanrı’m. Josh’a bir şeyler anlatmak için paşa gönlü ne zaman isterse o zaman dudaklarımı bu şekilde kullanabilirdi.

Jonas benden uzaklaşıp gözlerinde çılgın bir ifadeyle Josh’a baktı. Burnundan soluyor, bu öpücükle anlatmak istediği şeye karşı çıkması için adeta ona meydan okuyordu. Josh bir şey söylemeyince, Jonas konuştu.

“Karanlıktan korkan bir çocuk kolaylıkla affedilebilir. Hayatın asıl trajedisi ise aydınlıktan korkan yetişkinlerdir.”

BÖLÜM 4

Sarah

“Vay canına, Sarah, az önce olan şey de neydi?” diye sordu Kat.

Kat’le ben Jonas’ın balkonunda oturmuş Seattle semalarında titreyen ışıkları izliyor, şarap içiyor ve Jonas’ın bizim için önceden sipariş ettiği suşi rulolarını yiyorduk. Josh ve Jonas içeride ya konuşuyor, ya da birbirlerini gırtlaklıyor olmalıydı. Hangisi olduğundan emin değildim. Kısa bir süre önce Jonas’ın Josh ve Kat’in gözleri önünde dudaklarıma kondurduğu tutku dolu “onun bana ne ifade ettiğini size göstereyim” öpücüğünü de aklımdan çıkarmıyordum. Ne öpücüktü ama! Eğer çılgın öpücükler hep böyle oluyorsa, daha fazlasına hayır demezdim doğrusu.

“Ah, Kat sana anlatmam gereken çok şey var.”

“Birkaç saat önce Jonas’ın yatak odasında sana ne haltlar yaptığını anlatmakla başlayabilirsin mesela. Yüce Tanrı’m! Yemin ederim ki kulaklarımı tıkamaya çalıştım, ama duymamak imkânsızdı. Sana hayatının en iyi orgazmını mı yaşıtıyordu yoksa cinayete mi teşebbüs ediyordu ayırt edemedim. Odada sanki cinayete kurban gidiyormuşsun gibi tüyler ürpertici sesler çıkarıyordun.” dedi gülerek.

O kadar seçeneği varken kullandığı bu kelime... Tanrı'm. "Aman Tanrı'm, Kat. Lütfen Jonas'ın yanında böyle bir şey söyleme. Sakın."

Kat'ın gözleri kocaman açıldı. "Neden ki?"

Kat'e Jonas'ın çocukluğunda başına gelen korkunç ve travmatik olayı anlattım. Benim zavallı, tatlı Jonas'ım annesinin tecavüze uğrayıp öldürülmesini bir dolabın içinden izlemek zorunda kalmıştı ve zalim babası tarafından hayatı boyunca bunun için suçlanmıştı.

"Aman Tanrı'm," dedi Kat yumuşak bir ses tonuyla. "Bu çok korkunç," Kat şu an fiziksel olarak kendini hasta hissediyor gibi görünüyordu. "Tanrı'm..."

"Bundan da öte Josh ve Jonas on yedi yaşındayken babaları kendini öldürdü."

"Ah, olamaz."

"Ayrıca babası kendini öldürmeden önce ardında her şey için Jonas'ı suçlayan bir intihar mektubu bıraktı."

Kat bir süre sessizliğini korudu. "Pekâlâ, bu Jonas'ın içeride neden çıldırmış gibi davrandığını açıklıyor."

"Evet."

Kat düşüncelere daldı. "O zaman annesi öldürüldüğünde Josh orada değildi? Sadece Jonas vardı."

"Sadece Jonas," Derin bir nefes alıp verdim. Bu konuyu konuşmak bile bana acı veriyordu.

"Bu durumda aralarında geçen konuşmaya bakacak olursak, 'Sen orada değildin. Sen onu görmedin.' olayı ikisinin arasında bir şeydi? Belki de henüz çözüme kavuşmamış bir sorun."

Başımla onayladım. “Annelerinin cinayetinin ikisini de nasıl mahvetmiş olduğunu hayal dahi edemiyorum. Bir de babaları var tabii. Tanrı’m, bu çok korkunç.”

Kat başıyla onaylayarak şarabından koca bir yudum aldı. “En kötüsünü Jonas’ın yaşadığı kesin. Ama Josh da hayatı boyunca neler yaşadı, Tanrı bilir? Belki sağ kalanın hissettiği bir tür suçluluk duygusuna kapılmıştır?” Şaraptan bir yudum daha aldı.

Kat çok haklıydı. Josh’un neler yaşamış olabileceğini hiç düşünmemiştim.

“İkisi de kendilerine has bir şekilde kafayı yemiş olmalı,” dedi Kat. “Annesiz büyümeleri yetmiyormuş gibi bir de devamında gelen olaylar...”

İç geçirdim. Yoğun bir mide bulantısı hissediyordum.

“Pekâlâ,” dedi Kat sesli bir şekilde nefes alıp vererek. “Hadi daha mutlu şeylerden bahsedelim.”

“Evet, iyi olur.”

Kadehlerimizi tokuşturduk.

“İşte sana mutluluk verici bir fikir,” dedi. “Jonas’ın kesinlikle çok ilginç bir kitap koleksiyonu var.”

Kat’e meraklı bir bakış attım.

“Bilgisayarını kullanmak için çalışma odasına girmiştim ve birden kendimi kitap rafları arasında turlarken buldum. *Bir Kadının Nasıl Akı Başından Alınır?* Bu oldukça ilginç görünüyordu. *Kadın Orgazmı: Gizem Kapısının Kilidini Açmak*. Ah, bir de en sevdiğim var. *Bir Seks Samurayına Dönüşmek: Sevişme Sanatında Ustalaşmanın Yolları*.” Güldü. “Hepsi de oldukça ilgi çekiciydi.”

Yanaklarım kızarmıştı.

“Jonas kitaplarından bana ödünç verir mi dersin? Müstakbel erkek arkadaşına hepsini okutup onu sınava sokmayı düşünüyorum.”

Dışlerimi göstererek gülümsemeden edemedim. “Jonas azimle yaptığı her işte mükemmelliğe ulaşmayı ilke edinmiş.”

“Ah, gerçekten mi? Demek azimle yapıyor?”

Kıkırdayarak gözlerimi devirdim. “Tanrı’m, konuya yine bodoslama daldım.”

“Her zamanki gibi,” diye karşılık verdi gülerek.

İkimiz de şarabımızdan koca birer yudum alarak ağızımız kulaklarımıza varıncaya dek sırtttık.

“Peki, Josh hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum göz ucuyla ona bakarak. “Gördüğüm kadarıyla ikiniz birlikte patlamaya hazır birer dinamit gibisiniz.”

Kat dudaklarını büzdü fakat cevap vermedi.

“O tam senin tipin, Kat.”

“Biliyorum,” dedi sırtarak. “*Tam olarak* öyle. Adamın çok seksi olduğunu söylemeliyim. Ama onun şu Kulüp olayına dâhil olması ve bundan son derece *keyif* alması...” Yüzüne kirli bebek bezi kokluyormuş gibi bir ifade yerleştirdi. “Bu benim tarzıma kıyasla biraz adiceydi.”

“Ama Jonas da Kulüp’e katılmıştı ve o adi biri değil.”

“Evet, öyle olmadığı sonradan ortaya çıktı. Ama kabul et *ilk başlarda* o da birazcık öyleydi.”

Dudaklarımı büzdüm. “Hayır. Jonas hiçbir zaman adi olmadı. Lanet olası-aşağılık-ukala-piç herifin tekiydi ama asla adi değildi.”

“Ah, aydınlattığın için teşekkürler,” Omuz silktili. “Kim bilir, belki Josh’un da Jonas gibi biri olduğu sonradan ortaya çıkar. Lanet olası-aşağılık-ukala-piç bir herif kisvesi altında parlak zırhlı bir şövalye. Ya da belki de adi bir herif kisvesi altında lanet olası-aşağılık-ukala-piçin teki olduğu ortaya çıkar.” Duyulabilir bir şekilde iç çekti.

“Josh’tan hoşlandım. Koca yürekli bir adam. Jonas onu arayıp ona ihtiyacı olduğunu söylediğinde soru bile sormadan hemen buraya geldi.”

“Bu doğru,” dedi Kat gülümseyerek. “Ve itiraf etmeliyim ki artık çocukluğunda yaşadığı korkunç olayları bil-
diğime göre fena halde onu *düzeltemek* istiyorum.”

“Tanrı’m. Sana kolay gelsin.” Şarabımdan bir yudum aldım.

“Hey, hiç belli olmaz. Şu dünyada onu düzelterbilecek Özel Kız ben olabilirim. Sen Jonas’ı düzeltmişe benziyorsun.”

“Ah, ne demezsin. Az önce de şahit olduğun gibi Jonas tamamen, kesinkes düzelmiş durumda.” Ellerimi hafifçe birbirine vurdum. “Buradaki işim sona erdi.”

Kat kahkaha attı.

İç çektim. “Jonas’ın tüm bu sıkıntılardan kurtulması için önünde daha uzun bir yol olduğuna inanıyorum. Aynı şekilde benim de öyle. Ortak bir çaba içerisindeyiz.”

Kat etkilendiğini gösteren bir ses çıkardı. “Bu hoşuma gitti.”

Dudağımı ısırdım. Daha önce hiçbir erkek için bu tarz şeyler söylememiştim. Ama bu doğrudu. Birbirimizi iyileştiriyorduk.

Kat baharatlı ton balığı rulosundan bir ısırık aldı. “Yine de Josh’un çok seksi olduğunu söylemeden edemeyeceğim.”

“Onun için meraktan ölüyorsun, itiraf et.”

Kat suşisinden bir ısırık daha aldı. Ardından omuz silkti. “Belki.”

“Belki mi?” Güldüm. “Yüzünden bile okunuyor. Merakından *çatlıyorsun*.”

Güldü. “Kahrolası başvuru formu hakkında söylemek üzere olduğu şeyi öğrenmek isterdim.”

“Aman Tanrı’m, ben de!”

“Başvuru formunda ne halt talep ettiğini söylemek üzereydi!” diye çığlık attı Kat.

“Sonra birden çenesini kapatıp konuşmayı kesti.”

“Tam da konuşmanın ortasında!”

“Ve *doğruca* sana baktı, Kat.”

Kat kahkahayla birlikte omuz silkti. “İçimden resmen, ‘Evet... Ne? Başvuruda ne talep ettin, Josh?’ diye çırpı- nıyordum.” Başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı.

“Cümleyi yarıda kestiğinde avazım çıktığı kadar ba- ğırmak istedim.”

“Ben de,” Kat’in gülmekten gözlerinden yaş gelmiş- ti. “Hatta az kalsın altıma kaçırıyordum.” Gözlerini silerek derin bir nefes alıp verdi. “Ah, Sarah. Biz çok kötüyüz.”

“Biz değil, *ben* kötüyüm. Josh senin erkek arkadaşı- nın kardeşi değil. Josh hakkında bu tür şeyleri merak etme- meliyim. Bu yüzden cehenneme gideceğim.”

“Demek Jonas senin erkek arkadaşın oldu? Kesin olarak?”

Yanaklarım kızarmış halde başımla onayladım.

Kat omzuyla beni dürtükledi. “Bu harika bir haber, kızım.”

İçim birden cevap veremeyecek kadar çok mutlulukla dolmuştu. Jonas’ın tamamen benim olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Kat ne diyeceğine karar vermek için duraksadı. “Yine de fazlasıyla gergin, Sarah.” dedi sonunda. Ses tonu ciddileşmişti. Beni açıkça uyarıyordu. Yine de temkinliydi. “Kaygısız tasasız olduğu pek söylenemez.”

Omuz silktim. Bu doğru olabilirdi. Ama Kat onda benim gördüğümü görmemişti. Jonas’ın dokuz metrelik bir şelaleye sanki merdiven çıkıyormuş gibi tırmandığını görmemişti. Ciddi ciddi kıcımı dişleyip bebeğinin bal bademini yalama vakti geldiğinde sevinçten çılgına döndüğüne tanık olmamıştı. Söylediğim aptalca bir şey üzerine gözlerinden yaş gelinceye dek güldüğüne şahitlik etmemişti. Tüm bu özel anlarda kesinlikle kaygısız ve tasasız görünüyordu. Ayrıca kaygısız olmak demek her şey değildi. Annesinden bahsederken onun kollarımda nasıl ağladığını ya da dostluk bilekliğini koluma takıp ikimizin mükemmel bir uyum içinde olduğumuzu söylediğinde bana bakışını görseydi, Jonas’a karşı bu kadar şüpheli yaklaşmazdı.

“Beni sevdiğini söyledi.” dedim usulca.

“Ciddi misin?” Kat şok olmuşa benziyordu. Bu kadarını da beklemiyordu. “Belize’de mi?”

“Hı-hı.”

“Vay canına. ‘Sarah, seni seviyorum’ mu dedi?”

Tereddüt ettim. “Aslında tam olarak değil. O kelimeleri kullanmadı.”

Kat’ın yüzü düşmüştü.

“Biraz karışık. Jonas biraz karışık biri. Ama inan bana, beni sevdiğini söyledi.”

Yüzünde şüpheli bir ifade vardı. Bunun için Kat’i suçlayamazdım. En son duyduğu kadarıyla Jonas, Seattle’ın çöplük horozuydu. Bir gün Sahtekâr Stacy’yi becerirken ertesi gün benimle birlikteydi. Kat onun beni Belize’de baş döndürücü bir geziye götürdüğünü biliyordu. Ama büyük ihtimalle düşündüğü şey güneşin altında eğlenerek geçirdiğimiz birkaç dertsiz tasasız gündü. Oradayken aramızda meydana gelen şeyi nereden bilebilirdi ki? Ruhlarımızın birbirine sımsıkı tutunduğunu? Bunu ben bile güçlkle kavırıyordum. Kat’ın benim yalnızca Jonas’ın alelade zaferlerinden biri olmamdan endişelendiğinin farkındaydım.

“Peki, o zaman sana tam olarak ne dedi?”

İç çektim. Belize’de Jonas’ın söyleyip yaptığı şeyi açıklamama imkân yoktu. Kendini bana nasıl en yalın haliyle açtığını, benim de sonunda daha önce hiç yapmadığım şekilde kendimi ona nasıl teslim ettiğimi söyleyemezdim. Bunların hepsi çok özeldi.

“Bana güvenmen yeterli.” dedim.

Kat kaşlarını çatı. Tam olarak ikna olmamıştı.

“Sevdiğini söyledi işte,” diye inledim. “Sihirli kelimeleri söylememiş bile olsa.”

Başıyla onayladı, ama içimden bir ses hâlâ ikna olmadığını söylüyordu.

İç geçirdim. Beni anlamıyordu. Jonas bana bildiği tek

yolla duygularını açıklamıştı. Ve bu benim için yeterliydi. O bunu dile getiremese bile onu seviyordum. Söz konusu Jonas olduğunda basmakalıp merasimlere ihtiyacım yoktu. Alışıl gelmiş adetlere gerek duymuyordum. Kaygısız ve tasasız olmayı umursamıyordum. Sadece onu istiyordum.

İtiraf etmeliyim ki en zoru da o kahrolası kelimele-ri kendi ağzımdan da çıkarmayı başaramamış oluşumdu. Onun hüznü gözlerine her bakışında, ellerimi sıkı be- deninde her dolaştırışında, benimle her seviştiğinde, her kendini kaybolmuş ya da kafasındaki iblisler tarafından zapt edilmiş hissedişinde, ya da beni koruma içgüdüsüyle içimi dışıma çıkarırcasına bana sarılışında, beni her adını haykırtarak doruğa ulaştırışında çaresizce bu kelimeleri ona söylemeyi istiyordum.

Yine de yapamamıştım. İçimde ne kadar şiddetli bir arzu da olsa yapamayacağımı biliyordum. Çünkü bu keli- meleri Jonas Faraday'a söylediğim anda onun ödünü boku- na karıştırıp arkasına dahi bakmadan kaçmasına sebep ola- rak çiçeği burnunda ilişkimizi öteki dünyaya yollatacağıma şüphe yoktu. Böyle olacağından adım gibi emindim. Yine de bunu dert etmiyordum. Birbirimize ciddi bir akıl hasta- lığı, delilik, ile bağlanmıştık ve bu daha önce yaşadığım her şeyden daha iyi, daha derin, daha seksi ve daha güzeldi. Bu yeter de artardı bile. Sevgimizi resmiyete dökmek için o iki klişe kelimeye ihtiyacımız yoktu. Biz birbirimize yeterdik.

Birden, ondan ayrı kalmaya dayanamadığımı fark ettim.

Ayağa kalkıp saatime baktım. Saat çoktan gecenin bir'i olmuştu bile. Hayatımın en uzun gününü yaşıyor- dum. Daha bu sabah gözlerimi Belize'de açmıştım, Tanrı aşkına. Kollarımı başımdan yukarı uzatarak gerindim. Ger- çek hayata dönmenin vakti gelmişti. Yarın sabah dersim

ve yapılması gereken ödevlerim vardı. Çalışma grubumdan ders notlarını almam gerekiyordu. Lanet olsun, kendime yeni bir iş bulmalıyım. Kahretsin. Ve bunların hiçbirini bu gece iyi bir uyku çekmeden gerçekleştiremezdim. Bilgisayarım, ders notlarım ve evimdeki kıyafetlerimden bahsetmiyorum bile. Ama bunların hepsini yarın sabah hallederdim. Şu an sadece tek bir şeyi istiyordum. Jonas Faraday'ı. İçimde.

"Hadi," dedim Kat'e dönerek. "İçeri geçelim."

&&&

Jonas ve Josh koltukta oturmuş, sakince konuşuyorlardı. Bu iyiye işaret.

Tek kelime etmeden oturma odasını arşınlayarak doğruca Jonas'ın yanına gittim. Kolundan tutup onu ayağa kaldırdım ve vücudumu ona yasladım. Başını ellerimin arasına alıp onu tutkuyla öptüm.

"Benimle çok güzel ilgilendin," dedim sıcak nefesim boynuna çarparken. "Teşekkürler."

Kat'e Jonas'ın benim için ne ifade ettiğini göstermekten daha iyi bir yol olamazdı. Eğer Seattle'ın çöplük horozunun bana umutsuzca âşık olduğuna inanmıyorsa, aramızdaki duygusal bağın derinliğini anlamıyorsa, onun iyi yüreğinin çevresine saçtığı ışığı, nezaketi, güzelliği göremiyorsa bu onun sorunuydu. Benim değil. Jonas'ın kim olduğunu ve bana karşı ne hissettiğini biliyordum.

"Rica ederim," dedi Jonas usulca. Yüzü alev almıştı. Eğilip beni yeniden öptü. Kat ve Josh'un şaşkın gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Dilini ağızma

soktuğunda tüm bedenim ani bir elektriklenmeyle titredi. Ereksiyonunu hissedebiliyordum. Benim de şu an kadınlara has ereksiyonum iç çamaşırlarımın içinde zonklamaya başlamıştı.

“İkiniz ortak bir noktada buluşabildiniz mi?” diye sordum.

Jonas başıyla onayladı.

“Dünyayı fethetmek için bir plan hazırladın mı?”

Başını “hem evet hem hayır” der gibi iki yana salladı. “Sayılır,” dedi sıcak nefesi dudaklarımı yalayıp geçerken. “Ama Roma bir günde inşa edilmedi.” Ellerini aşağı uzatıp kalçalarımı kavradı ve mağara adamı edasıyla beni tek bir harekette omzuna attı. Küçük bir çığlık attım. “Dünyaya hükmetme planımızı kahvaltıda konuşuruz.” Oturma odasından çıkıp yatak odasına doğru yol almaya başladı. Yürüdükçe, geniş sırtından aşağı sarkan başım sarsılıyordu.

“Beni merak etmeyin, ben iyiyim.” diye seslendi Josh arkamızdan. “Gecenin devamını Kısa-Çizgili-Parti-Kızı ile eğlenerek geçireceğim.”

“Ah, hayır, geçirmeyeceksin. Ben yatmaya gidiyorum, Playboy.” diye karşılık verdi Kat. Jonas yatak odasının kapısını kapatırken sesi hâlâ işitme mesafesindeydi. “Bu gece binmek için kendine başka bir Mickey Mouse treni bulman gerekecek.”

BÖLÜM 5

Jonas

Big Data'dan *Dangerous* şarkısını açtıktan sonra Sarah'ı yatağa atıp hiç acımadan üstündekileri parçaladım. Kendi kıyafetlerimi de fırlatıp attıktan sonra taş gibi sertleşmiş penisimle yatağın ucuna oturup sözsüz bir şekilde içime biraz kahrolası huzur tohumları ekmesi için ona bakışlarımla yalvardım. Kısık bir inlemeyle üstüme çıkıp bacaklarını belime doladı ve aletimin tamamını içine aldı. Onu kendime çekip büyük, kahverengi gözlerinin içine bakarak ruhum bedeninin içinde eriyinceye dek onu öptüm, öptüm ve öptüm. Zaman zaman kısık sesle onun adını sayıklamam dışında konuşmuyorduk. Kelimelere ihtiyacımız yoktu.

Big Data etrafımızda dolanırken yavaşça, usulca, tüm yoğunluğuyla, içinin her bir santimini doldurarak, aletimi tam olarak derinlerindeki G noktasına konumlandırarak onu becerdim. Sırtındaki pürüzsüz tene dokunuyor, ellerimi saçlarının arasında gezdiriyor, boynunu yalıyor, sıcak nefesini içime çekiyor, onun teninde, gözlerinde, kokusunda kendimi kaybediyordum. Bana kendimi ne kadar harika hissettirdiği, beni ne kadar çok tahrik ettiği, böylesine keyifli bir sevişme için Big Data'nın ne kadar kusursuz bir seçim olduğu dışında hiçbir şey düşünmüyordum. Dürüst

olmak gerekirse şu an aklımdan onu boşaltmak bile geçmiyordu. Sarah'ın içinde kaybolmuş gibiydim.

Sonra birdenbire, yırtık dondan çıkar gibi hayvani bir şekilde boşaldı. Aman Tanrı'm, kadın resmen kahrolası bir füze gibi uzaya fırlamıştı.

Ağzım açık kalmıştı. Bu, dil ya da parmakla müdahale olmadan sadece cinsel birleşmeyle, aletim onun içindeyken, onun içini doldurup G noktasına baskı yapıyorken, içine girip çıkıyorken ve klitorisine sürtünüyorken Sarah'ın yaşadığı ilk orgazmdı. Big Data bu efsanevi düzüşme için bize serenat yaparken gözlerim onunkilere kilitlenmiş durumdaydı.

Bu inanılmazdı. Şimdiye kadar yapmış olduğumuz en iyi seks bile diyebilirim.

Bedenlerimiz onun nerede bitip benim nerede başladığını bilmediğim bir şekilde birbirine kenetlenmişti. Aldığı hazzı, yaşadığı orgazmı ve çıplak tenini benimkinden ayırt edemiyordum. Bu tıpkı kumun üstünde birkaç altın bulmak için arayışa çıkıp okyanusun derinliklerinde içinde paha biçilemez mücevherlerin olduğu bir hazine sandığı bulmaya benziyordu. Efsaneviydi. Hiç çaba sarf etmeden yeni bir kutsal kâse bulmuştum. Tam burada. Şu anda.

Yine de...

Kelimeleri ona söyleyememiştim. *Hissediyordum*, elbette. Ve Tanrı'ya bunun için şükürler olsun, çünkü hayatımın bir döneminde gerçek bir sosyopat olduğumdan şüphelendiğim anlar olmuştu. Ama yine de ona *söyleyememişim*. Bir kez daha.

Sevişmemiz bittikten hemen sonra yanımda uykuya daldı. Yorgun ve tam anlamıyla tatmin olmuş bir şekilde.

Şu an yanımda resmen bir kedi gibi mırılayarak uyuyordu.

Ama ben uyuyamıyordum. Ruhum üzerime çökmekte olan nahoş gerçeği kulağıma fısıldamaya başlamıştı bile. Yaklaşık bir saat boyunca nefes alış verişlerini dinleyerek onun yanında uzandım. Kafamın içindeki düşüncelerden kurtulamıyordum. Gerçekten de bu kadar umutsuz vaka mıydım? Onun bana teslim olmasını zorladığım şekilde ben de Sarah'a tamamiyle teslim olamıyor muydum? İkiyüzlü müydüm yoksa? Onu kendi yöntemlerime alışması için zorlayıp durmama rağmen ben kılımı dahi kıpırdatmıyordum.

Keşke neler olduğunu tam anlamıyla bilebilseydim. Ama şu an bildiğim tek şey onunla yeniden sevişmekte olduğumdu. Bir ara uykuya dalmış olmalıyım. Uyandığımda onun içinde olduğumu fark ettim. Arkasından ona sarılmış, onu beceriyordum. Çok ıslak ve sıcaktı. Beni baştan aşağı sarıp sarmalamıştı. Ve... Aman Tanrı'm. Benim küçük bebeğimin gözlerimin önünde güzel bir kelebeğe dönüşmesini izlemek gibisi yoktu.

BÖLÜM 6

Sarah

Jonas ve ben güzel bir restoranda, bir hengâmenin ortasında akşam yemeği yiyorduk. Garsonlardan oluşan bir ordu bize servis yapıyor, kadının teki ayakucumda oturmuş ayaklarına pedikür yapıyor, bir metre ötemizdeki ressam ikimizin portresini çiziyor, toga⁵ içindeki bir kadın saçlarını tarıyor, restorandakiler yemeklerini yerken sohbet ediyor, gevezelik yapıyorlardı. Birdenbire Jonas sandalyesinden fırlayarak King Kong edasıyla etrafımdaki herkesi bir kenara savurup parıltılı elbisemi parçaladı, çıplak bedenimi üzerinde yemeklerin, yanan mumların, kırmızı şarap kadehlerinin ve çatal bıçakların olduğu, ve ne yazık ki çatalın çok talihsiz bir şekilde konumlandırıldığı, masaya yatırdı ve benimle sevişmeye başladı. Bunu yaparken kendinde değildi. Bunu açıklamak zor olacak, ama bir anda Jonas parçalara ayrılarak çoğaldı ve soyut bir hal aldı. Ardından on adet bedeninden ayrılmış hayalete bölündü. Hepsinin hayalet dudakları, sihirli parmakları, şişkin kol kasları, keskin hatlı sert karın kasları ve ereksiyon halindeki penisleri vardı. Hepsi de aynı anda beni becermeye, öpmeye, yalamaya, emmeye, okşamaya, kulağıma fısıldamaya ve havada süzülen bir bulut gibi beni içine almaya başladı.

5 Yaklaşık altı metre uzunluğunda bir kuşağın vücuda belirli bir yönle sarılmasıyla elde edilen ve genellikle bir tunik üzerine giyilen Antik Roma'nın en karakteristik giysisi (ç.n.)

Tüm bunlar olurken garsonlar da kırılmış kadehlere taşınıca kadar şarap doldurmaya devam ediyor, ılık kırmızı şarabı karnımdan aşağı dökerek kasıklararıma, oradan kltorisime ve Jonas'la aramda ılık ve tensel bir şarap biriktisi oluştuktan sonra da bacaklarıma ve ayak parmaklarıma akıtıyorlardı. Pedikürcü kız ise kırmızı şarapla ayaklarıma masaj yapmaya başladı. Kuaför, yüzümden sızınıca deş şarabı başımdan aşağı döküyordu. Ve Jonas dışında içimi en çok gıdıklayan, beni en çok tahrik eden şey restoranda yemek yiyen diğér insanların sanki gösteri sanatından bir başıyapıt izliyormuş gibi bizim sevişmemize bakmaları ve hakkımızda yorum yapmalarıydı.

"Bu, şu ana kadar yeryüzünde gördüğüm en güzel erkek," dedi bir kadın iç çekerek.

"Orası kesin. Ama bu kadın kim?" diye sordu bir erkek.

"Önemi yok. Gözlerimi adamdan alamıyorum." dedi başka bir izleyici.

"Eğer onu istiyorsa bu kadın onun için özel biri olmalı."

"Kadın umurumda değil. Adam adeta gözlerimi kamaştırıyor."

"Sanki bir kuyruklu piyanoymuş gibi kadını parmaklarının ucunda oynatıyor."

"Tam bir profesyonel."

"Daha önce böyle güzel sevişen birini hiç görmemiştim."

"Keşke benimle de böyle sevişse."

"Keşke beni de böyle inletse."

“Sadece onları izlerken bile orgazm olabilirim.”

Jonasların dilleri üzerimde dolaşmaya devam ediyor, üzerimden akan şarabı yalıyordu. Penisleri bedenimdeki her bir deliğe girip çıkıyor, gergin ve sıkı kasları parmak uçlarımin altında kasılıyordu. Dudakları tenimdeki her bir şarap zerresini adeta vantuz gibi emiyor, yalıyor ve her bir kıvrımımın üzerinden geçiyordu. Neredeyse elle tutulur hale gelen arzu ve bizi izleyen insanların sebep olduğu kıskançlığın etkisiyle aldığım zevk tahammülün sınırlarını aşma noktasına gelmişti.

“Kadın aklını kaybetmek üzere.”

“Şimdi boşalacak.”

“Ah Tanrı’m, evet. Şuna baksana, tam eşiginde.”

Birden, hayalet şeklindeki bütün Jonaslar üzerime çıkıp birleşti ve tek bir Jonas haline geldi.

“Seni seviyorum, Sarah.” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Beni bırakma, Jonas.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Ellerinden kırmızı şarap damlıyordu. “Seni asla bırakmam,” dedi. “Seni seviyorum.” Başını kaldırıp izleyicilere seslenmeye başladı. “Onu seviyorum. Sarah Cruz’u seviyorum.”

Klitorisim ve ona bağlı olan her şey zevkten zonklamaya başladı. İnkâr edilemeyecek kadar yoğun ve insanı altüst eden türdendi. O kadar derindi ki beni görmekte olduğum rüyadan uyandırıp gerçek hayata döndürdü. İşte o zaman hissetmekte olduğum keyifli zonklamanın yalnızca rüyada değil, gerçekte de olduğunu fark ettim. Yüce Tanrı’m, uykumda orgazm oluyordum! Buna inanamıyorum. Yakın geçmişe kadar hiçbir zaman hiçbir koşul al-

tında orgazm olamayacağını düşünen bu kız, kendinden menkul bu Everest kızı, yalnızca kendi çarpık hayal gücüne dayanarak artık kendi kendine orgazm olabiliyordu! Aman. Tanrı'm. Hem de ne orgazm. Sanki klitorisimdeki zonklama ve aşırı zevk yüzünden kasıklarım bedenimden ayrılıp serseri kurşun edasıyla odanın bir tarafına saçılacak gibi hissediyordum.

Vücudum titremeye son verdiğinde çılgına dönmüş bir halde Jonas'ın uyuyan bedenindeki aletini kavrayıp kalçamı ona bastırdım. Çok geçmeden sertleşmişti, ki bunu başarmak hiç de zor değildi. Bilincinin tam olarak yerine gelmesini beklemeden onu içime aldım ve ritmik bir şekilde gidip gelmeye başladım. Elimi bacaklarımın arasından geçirip onun içime girip çıkışını hissediyor, onun çıplak bedenine ve kendiminkine dokunuyor, vücudumu onun taşlaşmış aletine her seferinde daha çılgın bir şekilde bastırıyor ve kısık sesle inleyerek adını sayıklıyordum. Bir süre sonra bilinci bedeninin ne yapmakta olduğunu farkına vardı. Dudakları boynumu buldu, sıcacık elleri göğüslerimi, göbeğimi, kalçalarımı ve klitorisimi. Parmakları inleyen ağzımın içine girip çıkıyordu. İçimde gidip gelmeleri daha yoğun bir hal almıştı.

Zevk dalgaları içimi doldururken gözlerimi kapattım. Hassas tenimdeki kırmızı şarabı nasıl yaladığını, kiskanç izleyicilerin bize nasıl baktığını ve Jonas'ın herkesin duyabileceği şekilde "Sarah Cruz'u seviyorum" diyerek aşkını ilan ettiğini hatırlıyordum. Yoğun zevk dalgaları içimde kabarıırken bedenim bir kasılıp bir gevşiyor, Jonas'ın ereksiyonunu daha sıkı kavırıyordu.

Arkamdan bana sarıldı. Ben de kollarımı güçlü kollarına doladım. Bedenimi onunla birlikte hareket ettiriyor, boşalması için onu teşvik ediyordum. Fakat içimden çıkıp

beni sırtımın üstüne yatırarak mümkün olabilecek her yolla bana zevk vermeye başladığında şaşırdığımı söylemeliyim. Göğüslerimi, boynumu, yüzümü öpüyor, bacaklarımı okşuyor, parmaklarımı ve ayak parmaklarımı emerek kasıklarımı öpüyordu. Sonunda sıcak, yumuşak diliyle klitorisimi yaladığında rekor sürede *bir kez daha* boşaldım. Bu sefer sanki aynı anda hem patlıyor hem de eriyor gibiydim. Kremalı muzlu pasta aşkına, bu ne kadar da hoş bir duyuydu böyle.

Kıvrınma ve inlemelerime bir son verdiğimde kıpırdayamaz haldeydim. Jonas takatsiz bedenimin üstüne çıkıp boşalınca dek son bir kez mutlu, yorgun, azgın küçük midillisine bindi. Ve bunu yaparken her şeye rağmen onunla birlikte bir kez daha titremeye ve sarsılmaya başladım. Göz devirtecek kadar yoğun şekilde değildi elbette, bunun için fazlasıyla tükenmişim. Daha ziyade sanki ben onun Gokartıydim o da son bir kez motora gaz veriyor gibiydi.

Artık ikimiz de harap olmuş haldeydik. Tam anlamıyla tükenmiştik.

Arkamdan bana sarılarak vücudunu benimkine bastırdı. Şu an haşlanmış bir noodle'dan farkım yoktu. Terli, ıslak bir noodle. Tatmin olmuş, terli, ıslak bir noodle. Kolumu dahi kıpırdatamıyordum. Konuşamıyordum bile. Ses tellerim işlevini yitirmişti. Boğazımdaki bir mukozadan ibarettiler.

Vay canına. Aklım başımdan gitmişti. Bu inanılmaz. İ-na-nıl-maz.

Eğer şu an konuşabiliyor olsaydım, ciğerlerimi parçalcasına çığlık atardım: “Ben tam bir seks makinesiyim, millet! Ben *çoklu orgazm* kraliçesiyim, sizi sürtükler! Ha-Ha!”

Kendimi Jonas'ın vücuduna bastırarak gerindim ve vücudumun tam bir rahatlama içinde mayıştığını fark ettim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Çok rahatlamış, tatmin olmuş ve güçlenmiş hissediyordum. Bu gece yeniden doğmuştum, hayatımda ikinci kez. İlki Everest Dağı'nın ilk kez fethedildiği yer olan Belize'deki büyüleyici gecede yaşanmıştı ve bunların hepsi şu an yanımda yatmakta olan benim büyüleyici ve sevişken erkek arkadaşım sayesinde olmuştu. Bay Sihirli Penis. Bay Gördüğüm En Güzel Erkek. Bay Kalbi Büyük Kanyon Kadar Kocaman Olan Adam. Bay Hüzünlü Gözler. Bay Elemlı Ruh. Bay Erkekliğin Tanımı.

Bay Jonas Faraday.

Benim tatlı Jonas'ım.

Ah Tanrı'm, bu adamı ne kadar da seviyordum böyle.

Gözlerimi kapattım. Bilincim yavaşça karanlığın içine süzülüyorken...

"Sarah," diye fısıldadı Jonas kulağıma ve tüm duyu organlarım yeniden dikkat kesildi. Ses tonundan bana önemli bir şey söylemek üzere olduğunu sezebiliyordum. "Sarah, ben..." Söylemek üzere olduğu şeyi beklerken tüylerim diken diken olmuştu. Eziyet edecek kadar uzun bir süre duraksadı. Ama hâlâ bir şeyler düşünüyordu.

Derin bir nefes alıp verdi ve ses tonu değişti. "Benim Muhteşem Sarah'ım," dedi sonunda ellerini kalça kıvrımlarımda dolaştırarak. "Uyanık mısın?" diye fısıldadı.

"Hı-hı..." Hemen hemen uyanıktım.

"Bu çok hoş bir uyandırma idi."

Kalçamın üzerindeki eline dokundum. Elimini tutup sıkıttı.

“Beni birazcık azdıran bir rüya gördüm.” diye mırıldandım yumuşak bir ses tonuyla.

“Anlaşılan öyle. Ne gördün?”

“Seni. Seninle seviştiğimi. Rüyamda orgazm oluyordum. Ardından uyandım ve gerçekten orgazm olduğumu fark ettim.”

Az önce duyduğu şaşırtıcı haberden nefesi kesilmişti. “Ah, vay canına.” Vücudunu bana daha da bastırarak ellerini göbeğimde gezdirmeye başladı.

Ters yöne dönerek onunla yüz yüze geldim. “Seninle tanışmadan önce bende bir kusur olduğumu sanıyordum. Herkesin sahip olduğu o sihirli düğmeden yoksun olduğumu düşünüyordum.”

Derin bir nefes alıp verdi. Kendini sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi. Gözümün önüne düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ama bir şey söylemedi.

“Bir de şimdiki halime bak. Tam bir seks tanrıçasıyım.”

Bir şov programı sunucusu havasına büründü. “İşte karşınızda... *Yüce Orgazma*.” Gülümseyerek burnunu benimkine sürttü. “Her şeye muktedir Orgazma.”

Onu taklit ettim. “Tek bir hamlede tüm uzun penisleri yutabilir.”

“Hayır,” Ciddileşmişti. “Tek bir hamlede sadece ama sadece bir tane uzun penisi yutabilir. Benimkini.”

“Tabii ki de öyle,” dedim gözlerimi devirerek. “Sen ne sanıyordun ki, Jonas?”

Güldü. Tekrardan burnunu benimkine sürttü.

“Seni koca aptal.” diye ekledim.

Yüzüne yarım ağız bir tebessüm yerleştirdi. “Sadece bu konuya netlik kazandırmak istedim.”

“Anladım.”

Karanlıkta uzanmış halde bir süre birbirimizi izledik. Daha önce kendimi bu kadar mutlu hissettiğim bir an hatırlamıyordum.

“Teşekkürler,” dedim sade bir şekilde. “Benim sihirli düğmemi keşfetmeme yardımcı olduğun için teşekkürler. Artık kendimi yetersiz ya da eksik hissetmiyorum. Güçlü hissediyorum.”

Nazik bir şekilde beni öptü. “Güçlüsün zaten.”

“Seksin bir insana kendini bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Bu konuda gerçekten iyisin.”

“Hayır, bu konuda harikayım. Sana daha önce de demiştim. Ama tüm alkışları kendim için alamam. Senin bedeninin bu gece olan şeyi yapmak için *tasarlandı*. Defalarca ve defalarca boşalmak için. Bu sihir değil. Kadınlar erkekler gibi orgazm olduktan sonra refrakter dönemine girmiyor.”

“Refrakter dönemi mi?”

“İyileşme süreci de diyebiliriz. Orgazmdan sonra kadınların belirli bir süre beklemeye ihtiyacı yok. Doğru bir şekilde uyarıldıkları sürece arka arkaya defalarca doruğa ulaşabilirler.”

Aklım başımdan gitmişti. “Emin misin? Ben sadece küçük bir yüzdeye dâhil olan kadınların arka arkaya birçok kez orgazm olabildiklerini sanıyordum. Porno yıldızları ya da o tür işte. Diğer yandan yine küçük bir yüzdeye sahip

kadınların da hiç orgazm olamadığını düşünmüştüm. Geri kalan herkes de ortalarda bir yerlerde oluyor.”

“Hayır, bu yalnızca bir şehir efsanesi. Her kadın bedeni arka arkaya defalarca boşalmak için tasarlanmış. Birçok kadının bunu yapmayı ya da bunun mümkün olduğunu bilmediği için, erkek arkadaşları berbat seviştiği için ya da mastürbasyon yapıp nasıl orgazm olabileceklerini keşfetmediği için bunu başaramıyor. Ama bu, vücutlarının birçok kez boşalmak için tasarlanmadığını göstermez. Bedenlerindeki tüm parçalar yerli yerinde, onları nasıl kullanacaklarını bilmeseler de.”

Bu konuda konuşurken gözlerinde kıvılcımlar parlıyordu adeta. Şuracıkta derin bir uykuya dalabilirdim. Ama Jonas konuştuğu daha çok heyecanlanıyordu.

“Senin ilk orgazmın motora yakıt yüklemesi yapmak gibi bir şeydi,” diye devam etti tamamen uyanık bir şekilde. “İlki biraz zaman alabilir. Bunu da zaten yaşadık, benim küçük Everest'im. Ama bir kez başardığında, bir kez doğruya ulaştığında eğer kendini açık tutarsan vücudun bunu defalarca, defalarca yapabilme alışkanlığı kazanacaktır. En güzel yanı da bunun gittikçe daha kolay bir hal alması.”

Başımı iki yana salladım. Neden Jonas benim cinselliğim hakkında benden daha çok şey biliyordu? Neden bana daha önce kimse bunlardan bahsetmemişti?

“Her şekilde bir kadının orgazmı öncelikle kafasından başlar. Psikolojik olarak iniş çıkışlarda zihni arındırmak gerekir. İlk kez boşaldıktan sonra zihnini açık tutup doğru uyarılmayı alıyorsun. Tabii bunu nasıl yapacağını bilen birinden. Ondan sonrasında da daima sahalardasın.”

“Nasıl yapacağını bilen *birinden* mi?”

“Yani *benden* tabii ki de. Lanet olsun. Şunu yanlış anlama. Bir kez daha açığa kavuşturayım: *sadece* benden. Daima ben.”

Ona bakarak gülümsedim. “Jonas Faraday.”

“Biricik ve tek.”

“Seks samurayı.”

Güldü. “Kitap koleksiyonumu görmüşsün.”

“Hayır, Kat gördü. Bir sonraki erkek arkadaşının senin tüm koleksiyonunu okumasını istiyor.”

“Öncelikle, bir erkek bu tür şeyleri istediği kadar *okuyabilir*. Ama eğer Tanrı vergisi yeteneği yoksa okumasının da anlamı olmaz. Bu tıpkı bir müzisyen olmaya benziyor. Doğru notalara basabilmek için mükemmel bir eğitim almış olabilirsin, ama kimse sana müziği ruhunda *hissetmeyi* öğretemez. Muddy Waters müziği *hissetti*. Bob Dylan müziği *hissetti*. Bunun nasıl yapılacağını sana kimse öğretemez. Bunun için sanatkar ruhunun olması gerekir.”

“Yani sen de *cinsellik* ruhuna sahiptin, öyle mi?”

Kollarıyla beni sardı. “Öyleyim. Sen de beni tuvalimsin.” Aynı anda hem boynumu öpüp hem de kıcımı avuçladı.

“Sen ne zaman istersen o zaman tuvalin olabilirim, koca oğlan.”

Bir şey üzerine düşüncelere dalmıştı. “Tüm hayatım boyunca, bu içsel kavrayışa sahiptim. Bu çok garip empatik bir şey. Bunu başka türlü nasıl tanımlayabilirim bilmiyorum.” Duraksadı. “Daha önce kimseye anlatmadığım bir şey...”

Devam etmesini bekledim. “Daha önce kimseye an-

latmadım” ile başlayan bir cümlenin devamını dinlemekten daha keyifli bir şey olamazdı.

“Ben çok küçükken başladı. Annemin korkunç baş ağrıları olurdu. Bir tek ben o ağrıları geçirebiliyordum. Başına masaj yapıp...” Konuşmayı kesti.

“Sorun değil,” dedim bir süre sonra. “Bana anlatabilirsin.”

Başını iki yana salladı.

“Anlat bana, bebeğim. Seni dinliyorum.”

Vites değiştirmişti. Görünen o ki bir daha annesiyle ilgili bir konuşma olmayacaktı. “Sana dokunduğumda, seninle seviştiğimde ya da tadına baktığımda... Ah lanet olsun, yine kendi kendime tahrik oldum, bebeğim...” Elleriyle kalçamı sıkarken dudaklarıma tutkulu bir öpücük kondurdu. “*Albóndigas*,”⁶ diye fısıldadı.

Güldüm. “*Siempre tus albóndigas*.”⁷

Bana bakıp gülümsedi.

“Anlat hadi,” dedim onu ikna etmeye çalışarak.

“Seninle seviştiğimde, tadına baktığımda ya da sana dokunduğumda sanki senin *hissettiğin* şeyi ben de hissediyormuşum gibi geliyor. Yani, gerçek anlamda *hissediyorum*. Anlıyor musun? Ve bu beni inanılmaz tahrik edip boşalmamı sağlıyor.” dedi inleyerek. Bahsettiği şeyi hayal ediyor olmalıydı.

“Sana demiştim, sen bir kadın büyücüsün, bebeğim. Sihirli, gizemli güçlere sahipsin.”

İç çekti ve yanağıma dokundu. “Senin derinliklerini

⁶ İspanyolca köfteler (ç.n.)

⁷ İspanyolca daima senin köftelerin (ç.n.)

keşfetmek için sabırsızlanıyorum, Sarah Cruz. Sen engin ve meçhul bir okyanussun, bunu biliyor muydun?” Duraksadı. “Sen *benim* okyanusumsun.”

Birden onu sevdiğimi söyleme arzusuyla doldu içim. O, bir kadının hayal edebileceğinden de iyi biriydi. Bana kendimi güvende hissettiriyordu. Sevdiğimi hissettiriyordu. Kendimi iyi hissettiriyordu. Çok, çok, çok iyi hem de. Özel olduğumu hissettiriyordu. Onu seviyordum. Ve ona bunu söylemek için yanıp tutuşuyordum.

Ama bu mümkün değildi. Asla olmaz. Bunu hayatta yapamam. Başarısız bir girişimden öteye geçemez yaptığım. Fakat bunu dert etmiyordum. *Onun okyanusu olduğumu* söylemişti. Hiç fena sayılmaz. Bu yeterliydi hatta. Gerçekten.

“Bir kez daha, tam bir şairsin.” diye fısıldadım.

“Sadece seninleyken.”

Kollarını bana dolayarak sımsıkı sarıldı. “Sarah...” diye fısıldadı. “Ben...” Boğazını temizledi. Ama devamı gelmedi.

Üzerime ağırlık çöktüğünü, uykunun bastırdığını hissediyordum. Her ne söyleyecekse, yarını beklemek zorundaydı.

“Delilik,” diye fısıldadım. Ardından gözlerimi kapatıp derin ve huzur dolu bir uykuya daldım.

BÖLÜM 7

Jonas

Düşünmek, ruhun kendi kendine konuşmasıdır. En azından Platon öyle diyordu. Eğer bu doğruysa son birkaç saattir, evin içindeki herkes derin bir uykudayken, kahrolası ruhumun gevezelik yapacağı tutmuştu. Bunu dert etmiyordum, gerçekten. Çünkü ruhum ahkâm kesmekle meşgulken bedenim oldukça hamarat bir koşturmaca içerisindeydi.

Sarah'ın üzeri Belize çamuru ve sinek kovar kaplı giysilerini bavulundan çıkarıp yıkadıktan sonra kurutucuya attım. Ardından hepsini ütüledim. Rx Bandit'in yeni albümü eşliğinde at gibi koşturuyordum. Markete gidip herkes için kahvaltılık malzeme aldım: organik meyveler, yoğurt ve kabaklı kinoalı çörek. E-postalarımı göz attım ve yeni kaya tırmanışı spor salonları zincirim dışındaki bütün postaları göz ardı ettim. Sarah ve Kat için aldığım dizüstü bilgisayarları açıp kurulumlarını yaptım. Asistanım sayesinde hepsi bu sabah gelmişti. Çevreme çekidüzen vermek zihnime de aynı şeyi yapmamı kolaylaştırıyordu. Artık hayata geçireceğim stratejim hakkında kendime güvenim tamdı.

Sarah'ın giysilerini bavuldan çıkarıp Belize kokusunu içime çektiğimde yatak odama dalıp onun uyuyan bedenini kaptığım gibi cennete geri dönüş yapmak istedim.

Gerçek hayatın canı cehenneme. Kulüp'ün canı cehenne-
me. Seattle'da Kat ve Josh'la birlikte olup işe ve okula git-
menin de canı cehenneme. Ama sonra yatak odamda dün
gece olanları düşündüm. Teknik olarak sabaha karşı olanlar
yani. Bir yerlerde bir cennet varsa, şu an yatak odamda ol-
duğu kesindi. Ardından Sarah'ı Belize'ye kaçırma fikrim-
den çabucak vazgeçtim.

Mutfak penceresinden dışarı baktım. Doğmakta olan
Güneş yumuşak, altın rengi ışınlarıyla yalnızca tezgâhın
üzerine düşmekle kalmıyor, aynı zamanda zihnimi de ay-
dınlatıyordu. Acı gerçeği göz ardı etmemi imkânsız hale
getiriyordu. O iki küçük kelimeyi hiç kimseye söyleyeme-
diğim gerçeğini. Sarah'a bile.

İç çektim.

Dün geceye kadar bu sihirli kelimeleri tam yirmi üç
yıldır söylemekten kaçınmamın sebebinin *kadınlık* idea'sı-
nın gerçek formuyla henüz karşılaşmayışım olduğunu zan-
nediyordum. Yedi yaşımdan beri bu kelimeleri bir gün tek
bir kadına, bir Tanrıça ve ilham perisine, kadınlığın vücut
bulmuş hali, Sarah Cruz'a sakladığımı sanıyordum. Ama
dün gece onunla mümkün olabilecek en yoğun ve samimi
şekilde seviştikten sonra karanlıkta onun yanında uzanır-
ken duygusal duvarlarım için kendime mazeret ürettiğimi,
aslında bu kelimeleri söyleyecek kadar karşımdakine teslim
olma yetisinden yoksun olduğumu fark ettim. Karşımdaki
Benim Muhteşem Sarah'ım olsa bile.

Bundan başka ne sonuca varabilirdim ki? Onun içini
doldurduğumda bebeğim aldığı hazdan titreyip sarsılırken
ya da sırf *rüyasında* beni gördü diye uykusunda boşalırken
veya hayatında ilk kez arka arkaya defalarca orgazm olup
sonunda bedeninin kudretini nasıl kullanacağını öğrendi-
ğinde, tüm bunlar o iki kelimeyi istemsiz bir şekilde ağzım-

dan kaçırmama yeterli gelmiyorsa, bu da demek oluyor ki bu kahrolası kelimeleri asla söyleyemeyeceğim.

Bunu kendime itiraf etmek bana acı veriyordu. Ona söylemeyi gerçekten istiyordum. Ama görünen o ki bunu beceremeyecek kadar boka batmıştım. Sarah sayesinde uzun bir yol kat ettim. Fakat anlaşılan bu yolu yalnızca kırılmış bacaklarla gitmiştim. Ne yaparsam yapayım içimdeki kurak araziden kurtulamayacakmışım gibi görünüyordu. Bana oraya kadar rehberlik etmeye çalışan kadın ne kadar güzel ya da istekli olursa olsun, bilinçaltı sınırlarımın ötesinde, ulaşılabilen ve surları aşılamayan bir boka batmışlık kalesi mevcuttu. İçimde karanlık, ulaşılabilen yerlerin olduğu gerçeğini kabul edip buna alışmalıyım. Eğer Sarah'a bu kelimeleri söyleyemiyorsam, öyle olsun. O zaman ben de ona olan hislerimi *göstermek* için daha çok çaba sarf ederdim.

Bunu yapmaya ise an itibariyle başlıyordum.

Dizüstü bilgisayarımı açıp yeni bir dosya oluşturdum. Dosyanın adını da "Kulüp'ün Canına Okuma Yolları" koydum.

Bebeğime onun için neler hissettiğimi göstermenin vakti gelmişti. Onsuz yaşayamayacağımı gösterme zamanıydı. Vakit, oyalanmaya bir son verip elimdeki göreve odaklanma vaktiydi.

İnsan davranışı üç kaynağa dayanır: tutku, duygu ve bilgi. Söz konusu Sarah'ı korumak olduğunda ilk ikisinden bende fazlasıyla vardı. Ama özellikle üçüncüsünde sıkıntı yaşıyordum. Bilgi edinmem gerekiyordu. Ve bunu hızlı bir şekilde yapmam gerekiyordu. Açtığım dosyaya Kulüp hakkında bildiklerimi, bilmediklerimi yazdım ve oturup aklıma gelen her türlü yöntem üzerine beyin fırtınası yaptım.

İyi, kötü hatta saçmasapan olanları bile yazdım. Amacım bilgi eksikliğimi tamamlamaktı.

Dün gece Josh'la birlikteyken kahrolası bir kaçık gibi davranmıştım. Dallamanın teki gibi hareket etmemden bahsetmiyorum bile. Bunun zaten farkındaydım. Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermiştim. Çünkü Josh'un bana olan bağlılığındaki eksiklik ve durumun ciddiyetini idrak etmekteki anlayışsızlığına deli olmuştum. Ve bu duruma duyduğum öfkenin beni düzeltmesi gereken, ama bir halta yaramayan, yıllarca gördüğüm terapinin ben-deki boktan etkisiyle bir araya gelip daha da ileri gitmesine izin vermiştim. Ama bu sabah, ruhumun kendisiyle yapmış olduğu koyu sohbetin ardından, Sarah'la yapmış olduğum huzur aşısı niteliğindeki sevişmeden bahsetmiyorum bile, Josh'un tavrına karşı kendimi daha anlayışlı hissediyordum.

Platon der ki: "Özenle yapılmış az iş, baştan savma yapılan kusurlu işe yeğdir." Aslında Josh'un üstü kapalı da olsa bana anlatmaya çalıştığı şey bu olmalıydı. Kulüp'ün devasa bir dağ olduğunu, eğer ona tırmanmak için rastgele bir yol seçersem de gerekli sürtünme kuvvetini sağlayamayacağım için üzerime bir çığ düşmesine bile sebep olabileceğimi anlatmaya çalışıyordu bana. Yapmam gereken ise saldırı için etkili bir plan tasarlayarak onu muazzam bir dikkat ve mükemmeliyetle hayata geçirmekti. Aksi halde birçok şeyi tehlikeye atmış oluyordum. Yapmam gereken şey hedefimi "Kulüp'ü yok etmek"ten "Sarah (ve Kat'i) koruma"ya yönlendirmekti.

Aslında bu iki kavramın aynı şey olup olamayacağını kimse bilemezdi. Şu an bir sonuca varabilmek içinse yeterli bilgiye sahip değildim. Eğer Kulüp'ü yok etmek, Sarah'ı korumak için kaçınılmaz olaksa o piç kurularının memnuniyetle canına okumaya hazırdım. Ama bundan daha

zararsız bir plan daha etkili olacaksa eğer, o halde onlara bulaşmadan hedefime ulaşmak için ne gerekiyorsa onu yapacaktım. Eğlence olsun diye şövalyecilik oynamanın yeri ve zamanı değildi. Zaman, bebeğimi azami etkinlikle korumanın zamanıydı.

Bunun için de biraz bilgi toplamam gerekiyordu.

“Günaydın.” Bu Kat’ın sesiydi.

Başımı bilgisayar ekranından kaldırdım. “Selam.”

“Sarah hâlâ uyanmadı mı?”

“Hayır, mışıl mışıl uyuyor. Josh da öyle.” Kat işe gitmek için giyinmişti. Omzuna kol çantası asılıydı. Elinde de tekerlekli bavulu vardı. “Gidiyor musun?”

“Evet, işe gitmeliyim. İnsanlar Pazartesileri genelde bunu yapıyor.”

“Sence bu akıllıca mı?”

“Başka seçeneğim yok. İşe gitmeliyim.”

Cevap vermedim.

“Ayrıca evet, bence bu akıllıca. Dün tam anlamıyla kafayı yemiştim. Bir tür şoka girdim. Ama bugün korku içinde yaşayamayacağımı fark ettim. Hayatıma devam etmeliyim.”

“Sarah’a gideceğini söyledin mi?”

“Hayır, onu henüz görmedim. Ama mesaj attım.”

“Seni bir otele yerleştirmeme ne dersin?” diye söze başladım. “Belki neler döndüğünü anlayıncaya kadar...”

“Hayır, böyle iyiyim. Önerin için teşekkürler yine de.”

Neyle karşı karşıya olduğumu çözünceye kadar gözü-mü Kat'ın üzerinden ayırmamayı istardım. Ama, hey, o bir yetişkin. Eğer benim kız arkadaşım olsaydı şu an bu kapıdan çıkıp gitmesine izin vermeme imkân yoktu. Ama Kat kız arkadaşım değildi sonuçta. Ve tahminimce Kulüp'ün asıl odak noktası, eğer öyle bir nokta varsa tabii, ne halt düşündüklerini kim bilebilir, Sarah'tı.

Kat'e ona aldığım dizüstü bilgisayarı verdim. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Ama bunu kabul edemeyeceğini söyleyip nazik bir şekilde reddetti. Falan filan. Nezaketini takdir ediyordum elbette. Ama burada "ah, ikimiz de ne kadar kibar insanlarız" oynamak için vaktim yoktu. İşim başımdan aşkındı.

"Kat, bunu kabul et. Lütfen. Tüm bunlara sebep olduğum için duyduğum suçluluk duygusunu biraz olsun dindirmem için bana yardımcı ol. *Israr ediyorum*." Geçmiş-te kadınlarla olan engin tecrübelerime dayanarak söylemeliyim ki hediyeleri, parayı ve akşam yemeğinde hesabı ödeme teklifimi kibarca geri çevirdiklerinde "ısrar ediyorum" sihirli kelimeler oluyordu. Bu bir erkeğin kadına karşı kullandığı en büyük kozdu. Ve daima işe yarardı.

Kat tam da beklediğim gibi bilgisayarı almayı kabul etti. "Pekâlâ, çok teşekkür ederim."

"Bir de evin için temizlik hizmeti ayarladım. Eğer orası da Sarah'ın evine döndüyse kesinlikle yardıma ihtiyacın olacak."

Yeniden görgü kuralları gereği gönülsüzmüş gibi davranmaya başladı. Ta ki ben ısrar edip onun çenesini kapatıncaya kadar.

Birden aklıma bir fikir geldi. "Düşündüm de en azından birkaç günlüğüne sana bir koruma kiralaya..."

“Hayır, bu çok fazla. Bu kadarını kabul edemem.”

“Bu konu tartışmaya açık değil. Bilgileri e-postana yollarım. Bir de adamın fotoğrafını. Böylece kendini sana tanıttığında kim olduğunu bileceksin. Sadece birkaç günlüğüne.”

Dudaklarını büzdü.

“*Israr ediyorum*. Sadece bu işi çözene kadar, tamam mı? Eğer bunu yapmama izin vermezsen o zaman senin için endişelenip duracağım. Ve şu an senin için endişelenecek dikkatimin dağılmasına izin veremem.”

Kat bana bakarak sıırttı. “Bu konuda iyisin.”

“Ne konuda?”

“İstediğini elde etme konusunda.”

Omuz silktim. Bu doğruydı. Ne olmuş yani?

“Teşekkürler, Jonas. Her şey için. Sarah’a onu arayacağımı söylersin.”

“Söylerim. Hey, bir çörek al. Aç karnına gitme.”

Tabaktan bir tane çörek aldı. “Teşekkürler,” Tekerlekli bavulunu kapıya doğru beraberinde götürmeye başladı. Ardından durdu. “Aslında...”

Bilgisayardan başımı kaldırdım.

“Bunu fark etmemiş olabilirsiniz, ama Sarah normalde sana yaptığı gibi kimseye karşı gardını indirmez. Özellikle de bu kadar çabuk.”

Ona bakmaya devam ettim.

Kat derin bir nefes alıp verdi. “Onun seninle yalnızca gönül eğlendirmediğini bildiğinden emin olmak istedim. Sarah bunu ciddiye alıyor.”

Karşılık vermedim. Görünen o ki benim adi herifin teki olduğumu düşünüyordu. Sahtekâr Stacy’le birlikte gördüğü adi herif, sanırım.

“Sarah hep benim altın kalpli olduğumu söyler. Ama değilim. Dünyayı kurtarmak isteyen o, ben değil. Herkesin içinde iyilik görebilen o, ben değil.” Açık bir şekilde Sarah’ın aptalca benim içimde aslında var olmayan bir iyiliğe inandığını ima ederek, gözlerini kısmış bana bakıyordu. “İnan bana, benim kalbimde onda olanın yarısı kadar bile iyilik yok.”

Bu yorumu eğer en yakın arkadaşını incitirsem, Kat’ın bacaklarımı kıracağına dair bir ima olarak alıyorum. Bir anda bu kıza kanım kaynadı.

“Sana fena halde kendini kaptırdı, Jonas.” dedi Kat usulca.

Bu benim açımdan şaşırtıcı bir haber değildi. Bunu zaten biliyordum. Sarah bana bizzat söylemişti. Daha da önemlisi, bana bunu göstermişti. Yine de en yakın arkadaşının bu gerçeği doğruladığını duymak bana kendimi harika hissettirdi.

Kat ağırlığını diğer bacağına verdi. “Sana bunu söylememem gerekli belki de, ama durumu anlamam gerek,” Derin bir nefes alıp verdi. “Sarah sana âşık.” Bu sözde şok edici gerçeğin benim aklımı başımdan alacağı bir tepki vermemi bekliyordu. “Ve senin de ona âşık olduğunu düşünüyor.” Dişlerini gıcırdatıyordu. Ya da dişlerini mi gösteriyordu? Söylemesi zordu.

Bir kez daha sessizliğimi korudum.

“Onu incitme, Jonas.”

Vay canına, bu son söylediği ciddi anlamda tehdit

kokuyordu. Görünüşe bakılırsa Sarah en az kendisi kadar vahşi bir dost edinmişti kendine. Kat an itibariyle gözüme girmeyi başarmıştı.

“Anladım.” dedim.

Bana rahatsız olmuş bir bakış attı. Sanırım daha farklı bir şey söylememi bekliyordu.

“Uyarıların için teşekkürler.” diye ekledim umursamaz bir ses tonuyla.

Kat’ten hoşlanmıştım. Sarah için harika bir arkadaş olduğu açıktı. Ama Sarah’la olan ilişkim onu hiç ilgilendirmez. İkimiz için yapılmış kozamızda sadece iki kişilik yer var: Sarah ve ben. Sarah dışında başka birinin hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi.

Sözlerime son noktayı koyduğumu anladığında Kat boğazını temizledi. “Pekâlâ, bilgisayar için teşekkürler.” dedi bir süre sonra.

“Ama sanırım güvenini satın almaya yeterli değil?”

Sırıttı. “Asla.”

“Güzel.”

Sırıttışı içten bir tebessüme dönüştü. “Pekâlâ, o zaman.”

“Peki.”

Yeniden bavulunu sapından tuttu. “Playboy’a selamımı söyle. Belki yine böyle günlerden birinde birlikte takılırız. Mickey Mouse’lu hız trenlerini kovalamaya bir son verdiğinde. Olur da böyle bir şey gerçekleşirse, tabii.”

Gülümsemesine karşılık verdim. “Söylediklerini ona kelimesi kelimesine ileteceğim.”

“Harika.”

Bavuluyla birlikte kapıya yöneldi.

“Kat, bence önemli bir noktayı atlıyorsun.”

Durup arkasını dönerek bana baktı. Gözleri önceden belirlenmiş bir itiraz etme ifadesiyle parıldıyordu. Benden parlayan zırhı içindeki bir şövalye savunması yapmamı beklediği açıktı. Ve her ne dersem diyeyim, ağzımdan çıkacak olan her kelimenin palavradan ibaret olacağına çoktan ikna olmuştu bile.

“Sarah ve ben dün gece seni limuzinle almıştık, unuttun mu? İşe nasıl gitmeyi düşünüyorsun?”

Birden yüzü düştü. “Ah...”

Yüzündeki mağlup olmuş ifadeye bakınca sırtımdan edemedim. “Sana bir taksi çağırayım.”

BÖLÜM 8

Jonas

“Pekâlâ, hadi işe koyulalım.” dedi Josh kabaklı kino-
alı çörekten bir ısırık alarak. “Bu ne be böyle?”

“Kabaklı kinoa.”

Josh gözlerini devirerek çöreği yerine koydu. “Bir kez
olsun normal bir şeyler yiyemez misin?”

Sorusunu göz ardı ederek bilgisayarda aldığım notla-
ra döndüm. Josh son yirmi dakikadır stratejiler üzerine be-
yin fırtınası yapabilmem için bana yardım ediyordu. Sarah
hâlâ derin bir uykudaydı. Buna hiç şaşırmamıştım çünkü
onun yeni ortaya çıkan orgazmik süper güçlerini keşfede-
ceğiz derken gecenin geç saatlerine kadar ayakta kalmıştık.
Tanrı’m, bu kadın beni deli ediyordu. *Yüce Orgazma*. Gü-
lümsememe engel olamıyordum.

“Pekâlâ,” dedim bilgisayar ekranına bakarak. “Mad-
de bir. Sen ve ben Kulüp’ün gönderdiği bütün e-postaları
şu hacker adamına yollayacağız.”

“Tamamdır. Yine de bunun bir işe yarayacağından
şüpheliyim.”

“Denemeye değer.”

“Gönderdikleri e-postalara herhangi bir şifreleme

yöntemi koyacak kadar zeki olduklarını düşünebiliriz. Ama adamların paçalarından salaklık da akıyor olabilir, hiç belli olmaz. Ayrıca benim hacker da işinde oldukça iyi. O yüzden evet, denemeye değer.”

“Senin şu hacker kim bu arada?”

“Üniversiteden bir arkadaşım. Sağlam adamdır. Başlı sıkışan ve ciddi belalara bulaşmış olan birkaç arkadaşıma daha yardım etmişliği var.”

Bir an için Josh’un havalı arkadaşları neden birinci kalitede bir hacker’a ihtiyaç duysun ki diye düşünmeden edemedim. Ama bunun bir önemi yoktu. Eğer Josh’un bu adama güveni tamsa, benim de tamdı.

“Madde iki,” dedim. “Onlarla bir tür e-posta yazışması başlatacağım. Böylece umarım hacker’a yardımı dokunacak ve güç dengelerini değiştirecek bir şeyler elde ederim.”

“Güzel. Onlara ne diyeceksin?”

Kısa bir süre düşündüm. “Güzeller güzeli kayıt asistanlarıyla tanışmama vesile oldukları için onlara teşekkür edebilirim. Sarah’ın benim için tam anlamıyla beklenmedik bir sürpriz olduğunu, ama artık onunla işimin bittiğini söylerim. Bunun için de onlara teşekkür edip üyeliğimin getireceği sonraki maceraları dört gözle beklediğimden bahsederim. Kayıt asistanı kaçamağımın üyeliğim açısından bir sakıncası olmadığı konusunda onlardan güvence isterim.”

Josh dudaklarını büzdü. “Bu seni tam bir aşağılık gibi gösterir. Onların kayıt asistanıyla gününü gün ettin ve şimdi de kadını bir kenara mı atıyorsun?”

Omuz silktim. “Evet.”

Josh kaşlarını kaldırdı. “Onu bulmak için girdiğin bunca zahmete rağmen?”

“Onu bulmak için girdiğim zahmetlerden haberleri yok. Tek bildikleri birbirimize gönderdiğimiz ilk e-postalardan sonra Sarah’ın bana telefon açması. Aslında, şimdi düşündüm de belki de Sarah ve benim yüz yüze görüştüğümüzü bilmiyorlardır bile. Belki de Sarah ve benim birbirimize e-posta yollayıp durduğumuzu, ilk yer bildirimimde onun gelip beni gözetlediğini, beni mor renkli fahişeyle birlikte gördüğünü ve her şeyin orada bittiği sanıyorlardır. Bu mantıklı bir kanı olurdu, öyle değil mi?”

“Normal şartlar altında evet, ama... Yapma lütfen.” dedi bana işaret ederek, sanki içimdeki Jonas kendi varsayımımı bir şekilde imkânsız kılmış gibi.

Ona bakıp gözlerimi devirdim. “Her neyse. Her iki şekilde de, başvuru formumu okudular sonuçta. Aşağılık herifin teki olmam tam da benden bekledikleri şey.”

“Sarah’ın da üyeliğin bir parçası olduğunu zannetmiş gibi davranabilirsin. Belki de bu şekilde onu kullanıp atmış olman daha inandırıcı gözükebilir.”

Josh’un son bir yıldır ne halt yaptığıma dair bir fikri yok muydu gerçekten?

“Josh, onu kullanıp attığıma inanmakta pek de zorluk çekmeyecekler. Güven bana.”

Yüzünü buruşturdu.

“Ah, gerçekten mi, Bay Mickey Mouse’lu Hız Treni-sever? Elimizdeki tek fikir senin nazik hassasiyetine göre fazla mı tatsız geldi?”

Güldü. “Hız treni bir *benzetmeydi*, kardeşim. Bu benim hayat felsefem olmak zorunda değil. Aslına bakarsan

özellikle hoşlandığım bir hız treni bulduğumda ona defalarca ve defalarca binmeyi tercih ederim. Sadece ona.”

“Pekâlâ, iyice iğrençleşmeye başladın. Bir daha bana bir şeylere ‘binmekten’ bahsetme, seni adi herif. Kusasım geliyor.”

“Bu bir *benzetme*.”

“Bu iğrenç. Görüntülerinin gözümün önüne gelmesine hiç gerek yoktu.” Ürpermişim.

Omuz silkti. “Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben sadece hız trenlerine binmekten bahsediyorum.”

“Her neyse. Kulüp’ün bana Sarah’ı da sunduğunu zannettiğime inanmalarına imkân yok. Onun bilgisayarını ele geçirdiler. Bütün e-posta yazışmalarını görmüş olmalılar. İkimizin de onun kuralları ihlal ettiğini bildiğimiz çok açık. Sarah’a bu olanları Kulüp’e söylemeyeceğime dair güvence verip duruyordum çünkü.”

“Aha! Şimdi anlaşıldı. Ben de onu hiç görmediğin halde neden onu bulmak için çılgına döndüğünü merak ediyordum bunca zamandır. Sarah burada *yasak meyve* oluyor.”

“Tanrı’m. Tam bir zekâ küpüsünüz, Dr. Freud.”

Yanılıyor olması dışında, Josh’un ilk yazdığı e-postadan sonra neden Sarah için aklımı kaçırmak üzere olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Ve bunu ona asla söylemeyecektim çünkü bu onu ilgilendirmezdi. Yine de lanet olsun, ne e-postaydı o ama! *Everest tarzı bir kız*, demişti kendine. Bunun düşüncesi bile hâlâ daha içimde tatlı bir ürpertiye yol açıyordu. O zamandan beri benim güzel Eve-

rest'ime kaç kere tırmanıp onu fethettiğimden bahsetmiyorum bile.

“Üyeliğine devam etme konusunda hevesli olduğunı söylediğin kısmı sevdim,” dedi Josh. “Bu şekilde Sarah sana onların küçük, kirli sırrını hiç söylememiş gibi geliyor kulağa. Ya da söylemiş olsa bile sen umursamamışsın gibi. Her iki türlü de iyi yani.”

Kafamı kurcalayan bir düşünce vardı. Bunu netleştirmek istercesine duraksadım. “Bundan emin miyiz? Sarah'ın keşfedip de sözde bana söylemediği bu sır durumu iyileştirir mi yoksa daha da mı kötüleştirir?”

“İyileştirmesin de ne yapsın? Eğer sana söylemediyse, o zaman Sarah'ın ağzı sıkı olduğunu düşünecekler. Belki de ona güvenmeye karar verip onu rahat bırakırlar.”

“Ama ya öbür türlü olursa? Ya Sarah'ın henüz bana söyleme fırsatı olmadığını düşünürlerse? Ya da cesareti olmadığını? Ya da bana çoktan söylediğini, benimse bunu umursamadığımı, bu yüzden Sarah'ın öfkeden deliye dönüşüp ortalığı kasıp kavurmak üzere olduğunu düşünürlerse? Ağzından kaçırmış olduğu kanısına varsalar bile onu susturmak için uygulanacak en iyi stratejinin işi hiç riske atmadan onun icabına bakmak olduğuna karar verebilirler.” Çok hızlı konuştuğumun farkındaydım. Fakat şu an kendimi yavaşlatabilecek durumda değildim. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Ya aşâğılık herifler Sarah'ın peşine düşerse? Aniden içimde doğruca yatak odama gidip Sarah'ı kucakladığım gibi onu uzak diyarlara götürme arzusu baş göstermişti.

“Hmm. Sanırım bu, ne tür suçlularla karşı karşıya olduğumuza göre değişir. Yani, bu sadece bir fahişelik or-

ganizasyonu, değil mi? Sana onların fiziksel şiddete eğilimli olduğunu düşündüren nedir?”

“Düşündüren ne mi? Hem Kat hem de Sarah’ın evine eş zamanlı girip evlerini darmaduman etmelerinin yanı sıra ne olduğunu mu soruyorsun? Bu senin için yeterli değil mi?”

Josh’un yüz ifadesinden onun bu konuda tarafsız olduğu anlaşılıyordu. Hayır, bu onun için yeterli değildi.

Benim yüz ifadem de öfkemi açığa çıkardığından emindim. “Bunun ‘sadece bir fahişelik organizasyonu’ olması seni yanıltmasın. Ana gelir kaynaklarının fuhuş, uyuşturucu kaçakçılığı, kumar, kimlik hırsızlığı ya da her ne halt olduğu fark etmiyor. Buradaki önemli nokta, işin içinde milyon dolarların olduğu örgütlenmiş bir suç organizasyonunu işletiyor olmaları. Bir hesap yap, Josh. Burada çok fazla para söz konusu. Sonuç olarak içinde bulundukları suçun türü fark etmiyor. Önemli olan hiç kimsenin, özellikle de lüzumsuz bir kayıt asistanının gelir kaynaklarını tehlikeye atmasına izin vermeyecekleri.”

Josh bir süre bunu akıl süzgecinden geçirdi. “Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Hmm.”

“Her şeyden öte, müşteri listelerinin çok güçlü ve önemli insanlardan oluştuğuna eminim. Üyelerin gerçeği öğrenmesini istememeleri için birçok sebep var.”

Josh endişe dolu bir bakış attı. “İyi bir noktaya değindin.”

Beyin fırtınalarım gittikçe şiddetli bir hal almaya başlamıştı. “Adamlar kahrolası bir barut fıçısının üzerinde oturuyor, Josh. Ve bildikleri kadarıyla elinde kibriti tutan da Sarah.”

“Lanet olsun!”

Kalbim göğüs kafesimin içinde sıkışmıştı. Aniden üzerimden ter boşaldı. “Hangi hamleyi yapacağıma karar veremiyorum. Bahis riske atamayacağım kadar yüksek.” Elimi saçımdan geçirdim. *Benim Muhteşem Sarah’ım*. Ona bir şey olmasına izin veremezdim. Kalbim kahrolası göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. “Ne yapacağıma karar verebilmek için daha fazla bilgiye ihtiyacım var.”

Josh başıyla onayladı. “Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Bu çok riskli ve hassas bir konu.” İç çekti. “Bunu şu ana kadar görememiştim.” Dudaklarını büzdü. Kafasını kurcalayan bir şeyler vardı. “Belki de doğruca polise gitmelisin?”

“Bunu düşündüm. Fakat bu yerel polisin halledebileceği bir şey değil. Federallere ihtiyacımız var. FBI sence sırf Sarah iki farklı renkte bileklik takan bir fahişe gördü diye Sahtecilikle Mücadele Ofisi’ni ayağa kaldırır mı? Eminim uğraşacak daha ciddi işleri vardır. Benimse hemen harekete geçmem gerek.”

Josh’un yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

“İçimden bir ses onlara her şeyi gümüş tepside sununcaya dek ağzımı açmamam gerektiğini söylüyor.”

Josh başıyla onayladı.

“Eğer bu olaydan herkesin haberi olursa, bu ikimiz için hiç de iyi olmayabilir, biliyorsun. En azından oldukça utanç verici bir durum olur.”

Omuz silkti. “Ben bekâрім. Ve bu sadece bir aylık bir maceraydı. O yüzden umurumda bile değil. Charlie Sheen’in durmadan fahişelerle yatıp kalktığı ortaya çıkınca kimse bunu onun aleyhinde kullanmadı. Ben de tıpkı

Charlie Sheen gibi yapıp ‘Hepinizin canı cehenneme. Kazanan benim’ derim.”

İkimiz de güldük.

“Evet, benim de umurumda değil. Hepsinin canı cehenneme.”

“Yine de William Amca’nın ödü bokuna karıştırdı.”

“Biliyorum.”

Babamızın tam zıttı olan ve muhafazakâr bir hayat süren amcamın, Josh ve benim cinsel hayatımız hakkındaki münasebetsiz gerçekleri öğrenince vereceği tepkiye ikimiz de bir kez daha güldük.

Josh durgunlaşarak dudaklarını büzdü. “Dün gece için özür dilerim. Duyarsız davrandım.”

Bir sebepten ötürü, Josh’un sonunda söylemeye çalıştığım şeyi anlaması omuzlarımdaki yükün hafiflemesini sağlamıştı. Artık bu konuda yalnız olmadığımı hissediyordum.

“Ben de sana patladığım için özür dilerim,” dedim. “Aradığımda buraya hemen geldiğin için teşekkürler.”

“Elbette. Ne zaman ihtiyacın olursa yanımdayım, dostum.”

Derin bir nefes alıp verdim. Üzerimdeki panik duygusu ve Josh sonunda beni anladığında hissettiğim rahatlık birleşince bedenime ağır gelmişti. “Pekâlâ, ikinci maddenin üzerinde biraz daha duracağız. Üzerinde etraflıca düşünmeliyiz. Onlara e-postayı hemen atmayacağım.”

Josh başıyla onayladı. “Pekâlâ, sonraki madde ne?”

“Madde üç, eski etkili yöntemlerle bu piç kurularını

bulmak. Kulüp'te çalışan gerçek birilerini bulacağız. Böylece noktaları birleştirerek canına okumamız gereken asıl hedefe ulaşacağız. Bu sırada da Sarah onların ilgi odağından uzak bir şekilde güvende olacak.”

Dudaklarını büzdü. “Bence bu konuda Sarah’ın da fikrini almalıyız. Büyük ihtimalle nereden başlamamız gerektiği hakkında bize yol gösterecek bilgiye sahiptir. Bahse varım bize vereceği bilgi sayesinde...”

“Hayır. Sarah’ı buna bulaştırmak istemiyorum. Sadece sen ve ben olacağız.”

“Kardeşim,” Josh bana tam bir aptalmışım gibi bakıyordu. “Sarah onlar için çalıştı ve inanılmaz zeki biri. Mutlaka bir ya da iki fikri...”

“Sarah’ı buna bulaştırmak istemiyorum.”

Josh sonunda pes etti. “Ondan bir şeyler *yapmasını* istemekten bahsetmiyorum. Sadece *bilgi* için ona danışalım diyorum.”

“Hayır.” Sesim umduğumdan fazla çıktı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra kendimi toparlamaya çalıştım. “Sarah’ı benim gibi tanıımıyorsun. Eğer ondan *bilgi* istersem, anında bir şeyler *yapmaya* başlayacaktır. Gözetleme, araştırma ya da Tanrı bilir başka neler yapacak. Hiçbir şey yapmadan kenarda oturan kızlardan değil. Bana ilk e-postayı yazan oydu, unuttun mu?”

Josh dişlerini göstererek gülümsedi.

“Pekâlâ, kabul. O olayın sonu oldukça iyi bitti,” diye itiraf ettim kendi gülümsememi bastırmaya çalışarak. “Ama sorun şu ki Sarah oturduğu yerden ‘Ah, x, y ve z’yi bilmek çok iyi olurdu’ diye yakman türden biri değil. Ha-

rekete geçip x, y ve z'yi çözmek için her ne halt yapılması gerekiyorsa onu yapıyor.”

Josh çileden çıkmış halde iç çekti. “Evet, ama...”

“Mesela bir arkadaşım hakkında kafasını kurcalayan bir şey olduğunda, Mariners maçında loca koltuklarımıza küçük bir lig takımını davet ettiğimiz günü hatırlıyor musun?”

Josh başıyla onayladı. “Elbette.”

“İşte ondan sonra oradaki çocuklardan biriyle arkadaş oldum ve...”

Josh’un suratı şaşkınlıktan çarpılmışa dönmüştü.

“Uzun hikâye. Konuyla da alakasız. Ama Sarah o çocukla olan arkadaşlığım hakkında meraka kapıldığında tahmin et ne yaptı? Çocuğun annesini iş yerinde ziyaret edip istediği tüm bilgiyi elde etti.” Gülümsedim. “Tanrı’ya yemin ederim ki avukatlık onun mayasında var. Kız inanılmaz meraklı bir şey.”

Josh tescilli bana-gözleriyle-gülme-bakışlarından birini attı.

“Ve benimle yüz yüze görüşmeyi kabul etmeden önce, Kulüp için yaptığım yer bildiriminde beni *dikizledi*. Sana bunu anlatmıştım, değil mi? Mor bileklikliyle takıldıktan bir hafta sonra kadının sarı bilekliğiyle başka bir adamla başka bir barda buluşmasından bahsediyorum.”

Josh tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Evet, anlatmıştın.”

“İşte işler böyle boka sarmıştı. Sarah hem beni hem de sarı bileklikli adamı gözetledi. Çünkü merakına yenik

düşmüştü. Böylece Orospu Stacy aradaki bağlantıyı kurarak Sarah'ı ele vermiş oldu.”

Josh başını aşağı yukarı salladı.

“Gördün mü? Sarah böyle biri işte. Sürekli *meraklanıyor*. Ve böyle olduğunda merakını gidermek için hiçbir hal-tı yapmakta tereddüt etmiyor. Onu benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun, adamım. Kadın tam bir doğal afet. Kafasına bir şeyi koyduğu zaman... Onun daha fazla sorumluluk alarak buna bulaşmasını ve Kulüp'ün radarına takılmasını istemiyorum. Bir dahaki sefere onun peşine düştüklerinde yalnızca haneye tecavüzle yetinmeyeceklerdir.”

“Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum, dostum. Tamam mı? Öfkeni bana kusmana gerek yok. Sana katılıyorum. Ama noktaları birleştirmek için bir başlangıç arıyorsak eğer başlangıç noktasını Sarah'tan iyi bilen biri yoktur. Hiç olmazsa onun fikrini almalıyız.”

“Hayır. Bu, tartışmaya kapalı, Josh. Sarah'ın buna bulaşmasını istemiyorum. Ne pahasına olursa olsun onu güvende tutacağım. Onu oyun dışı bırakmam gerekse bile.”

Josh iç çekti. “Jonas.”

“Hayır. Ona hem duygusal hem de fiziksel açıdan herhangi bir zarar gelmesine izin vermeyeceğim.” Sesimi alçalttım. “Zor bir çocukluk dönemi geçirdi, Josh. Babası aşağılık herifin tekiydi. Onlara zarar veriyordu.” Ölçülü bir nefes alıp verdim. “Sarah annesiyle birlikte ondan *kaçtıklarını* söyledi. Piç herif. Eğer şu an burada olsaydı onu parçalara ayırırdım.”

Josh bana üzüntülü bir bakış attı.

“Hayatı boyunca bu kadar korktuğu yeter. Bu tür bir belaya bulaşmasına gerek yok. Artık korkmasına gerek yok.

Sadece onu bunun dışında tutmak istiyorum.”

Josh yüzünü ovuşturarak derin bir nefes alıp verdi. Uzun bir süre konuşmadı. “Pekâlâ, kardeşim.” dedi sonunda pes ederek. “Senin istediğin olsun.”

İşte bu çok doğru. Tabii ki de benim istediğim olacaktı. Sarah’ı tehlikeden uzak tutup ona daima kendini güvende hissettirecektim. Ne pahasına olursa olsun. Bebeğimin tek yapması gereken derslerine girip hukuk kitaplarını okumak ve çok istediği bursu kazanarak şiddet gören kadınlar için annesine yardım etmek ve sonrasında eve, bana gelerek pürüzsüz bronz tenini beyaz çarşaflarımın üzerine yayıp onunla sevişmemin, onu yalamamın, her yerini öpmemin, onu becermemin ve ona nasıl hissettiğimi göstermemin tadını çıkaracaktı. Onu rahatlamış, tatmin olmuş ve mutluluktan havalara uçmuş halde görmek istiyordum. Öcülerden korkar halde yatağın kenarına kıvrılmasını değil. Ve biraz bencilce bir düşünce de olsa Sarah’ın artık Kulüp’le tüm ilişkisinin kesilmesini istiyordum. Şu andan itibaren cinsellikle ilgili tüm merakını benim üzerimde giderebilirdi. Artık o tamamen benimdi. Ve onun sadece bana odaklanmasını istiyordum.

Kalp atışlarım hızlanmıştı.

Kulüp’ün vermiş olduğu iPhone’u kotumun cebinden çıkarıp mutfak masasının üzerine fırlattım. “Sarah’ın vereceği bilgiye zaten ihtiyacımız yok. Onların krallığına giden kapının anahtarı bende. Aşağılık herifler hâlâ üyeliğimi iptal etmedi.”

BÖLÜM 9

Jonas

“Vay canına,” Josh masanın üzerindeki iPhone’a bakarken bir süre konuşmadı. “Üyeliğine son vermemelerine şaşırdım. Anlaşılan dost mu düşman mı olduğunu henüz çözememişler. Belki de haklısın. Sarah’la aranızda olup bitenleri bilmiyorlardır belki de.”

“Evet, ayrıca üyeliğimi kesmeden önce onların kahrolası düşmanı olduğumu bilseler iyi olur. Kandırılarak kendisinden çeyrek milyon doları alınan bir adamın öfkesi gibisi yoktur.”

Josh tiz bir ıslık çaldı. “Aman Tanrı’m, Jonas. Kulüp’e *bir yıllığına* mı üye oldun?”

Lanet olsun. Josh’a bu küçük detaydan daha önce hiç bahsetmemiştim. Josh’un tıpkı kendisi gibi benim de Kulüp’e bir aylığına üye olduğumu varsaydığını tamamen unutmuşum.

“Ama bu çok fazla, dostum. Vay canına.”

Haklıydı. Omuz silktim.

“Hah!” Gülümseyerek başını iki yana salladı. “Artık tamamen aklandım. Faraday kardeşlerden şimdi hangisi playboy bakalım?”

Buna gülmeden edemedim. İkimiz arasında karşılaş-tırma yapıldığında Josh daima playboy, kötü çocuk olarak etiketlenirdi. Belki de ilişkilerini topluma açıkça göstermekten çekinmeyip durmadan partilerde eğlendiğinden-dir. Tüm bu süreçte kadınlar için yanıp tutuşarak onları avlayan asıl Faraday çocuğu ise bendim.

“Ah, hey. Şimdi hatırladım da Kat’in sana bir mesajı var. Özellikle Playboy’a iletmemi istedi.”

Josh hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Gitti mi?”

“Evet, işe gitmesi gerekiyormuş. ‘Hayatını yaşaması gerektiğini’ söyledi. Ama sana iletmem için bir mesaj bıraktı. ‘*Playboy*’a selamımı söyle. Belki yine böyle günlerden birinde birlikte takılırız. Mickey Mouse’lu hız trenlerini kovalamaya bir son verdiğinde. Olur da böyle bir şey gerçekleşirse, tabii.’ “

Josh hayal kırıklığıyla karışık bir öfkeyle inledi.

Güldüm. “Hey, kendin ettin kendin buldun dostum. Kızın gözü önünde Mickey Mouse’lu tren saçmalığından bahseden sendin. Salak seni.”

Josh tamamen mağlup edilmiş gibi görünüyordu.

“Ondan gerçekten hoşlanmıştın sanırım?”

“Ona bir *baksana*. Aman Tanrı’m.”

“Tam da senin tipindi.”

“O *herkesin* tipi.”

“Neyse, zaten artık senin tuvalet kağıdından farksız olduğunu düşünüyor.”

Josh çileden çıkmış halde derin bir nefes alıp verdi.

“Hem küstahtı da. Küstahları severim.”

“Kendi kahrolası hatan.”

“Siktir oradan. Mickey Mouse’lu hız trenlerine binmek için *bir yıllık* üyelik alan sendin, ben değil. Sapık herif.”

Beni zayıf noktamdan vurmuştu. Buna verecek cevabım yoktu açıkçası.

“*Bir yıl boyunca* ihtiyaç duyacak kadar ne halt yazdın başvuru formuna?” diye sordu.

“Bunun önemi yok. Dedim ya, bir çeşit sinirsel yıkım yaşıyordum. Peki, *sen* ne yazdın?”

“Seni ilgilendirmez,” Josh’un yüzü ciddileşti. Huzursuzca yerinde kıpırdandı. “Hey, dostum, benim hiçbir fikrim yoktu... Yani... Zor günler geçirdiğine dair. Senin rahat içinde yaşadığını sanıyordum. Tam bir canavar gibi. Benim hiçbir fikrim yoktu... Senin...”

“Babama dönüşmek üzere olduğuma mı?”

Josh’un yüzü kıpkırmızı oldu.

“Sorun değil. Benim de hiçbir fikrim yoktu. Gerçeklerden kaçmakta tam bir uzman olmuştum.”

Josh başıyla onayladı. “Kullanıp at,” dedi usulca.

“Kullanıp at...” dedim başımla onaylayarak. Geçen yıla dair bir sürü görüntü gözümün önünden geçip gidiyordu. Kadınları kullanıp atmaktan başka bir şey yapmamıştım gerçekten de. “Ama sonra Sarah geldi ve canıma okudu, adamım. Bu kadın pisliğin kokusunu bir kilometre öteden alabilir. Bana da tam olarak bunu yaptı.”

“Tam da senin ihtiyacın olan birine benziyor.”

“Kesinlikle.”

“Ama bir dahaki sefere zor zamanlar yaşadığında benimle konuş, tamam mı? Senin hiçbir zaman... Bilirsin... Öyle hissetmeni...”

“Bir dahaki sefer olmayacak.”

“Sadece aptalca bir şey yapma.”

“Yapmayacağım. Asla. Söz veriyorum.”

“Senin daima yanıdayım. Bunu biliyorsun, değil mi? Senin hiçbir zaman...”

“Bir daha olmayacak.”

Josh derin bir nefes alıp verdi. “Kulüp için çeyrek milyon dolar harcamış olmana hâlâ inanamıyorum. Aslına bakarsan herhangi bir şey için çeyrek milyon dolar harcaman hiç senin tarzın değil.”

Haklıydı. Normal şartlar altında gereksiz harcama yapmaktan hoşlanmazdım. Ama görünen o ki aklımı kaçırmış olmalıydım.

“Sarah bir yıllık üyelik aldığını biliyor mu?”

“Evet, başvuru formumu değerlendiren oydu.” İçim birden özlemle dolunca iç çektim. *Benim Güzel Kayıt Asistanım*. Yazdığı e-posta gelen kutuma düştüğü an bana sahip olmuştu.

“Vay canına. Yani senin tam bir sapık olduğunu biliyor ve yine de seni istiyor, öyle mi?”

Başım la onayladım.

“Seni şanslı piç.”

“Farkındayım.”

“Diğer her şeyi de biliyor mu? Yani...” Bunu nasıl dile getireceğini bilemeyerek duraksadı.

Başımı yana eğip Josh’un cümlesini tamamlamasını bekledim. Ama devamını getirmeye gönlü el vermedi. Güçlkle yutkundu.

Onun yerine cümleyi ben tamamladım. “Cinnet’i bilip bilmediğini mi soruyorsun?”

Başıyla onayladı.

Birden aklıma doktor ve terapistlerin dışında Cinnet’ten haberdar olan yeryüzündeki tek canlının Josh olduğu aklıma geldi. Bu hüsnütabiri “Jonas’ın keçileri kaçırdığı zaman dilimi”ni belirtmek için kullanıyorduk. Hayatımın o dönemine dair komik olan hiçbir şey yoktu elbette. Hem de hiç. Ama bununla dalga geçip “Cinnet” gibi bir isim takarak bunu bir nevi hafife almanın acıyı etkili bir şekilde azaltarak yaşananları uzak ve kontrol altında tutabileceğim bir anı haline getirmemi kolaylaştırdığını fark etmiştim.

Bunu içimdeki kapalı bir kutuya yerleştirip oraya hapsetmek konusunda bir hayli becerikli çıkmıştım. Aslında artık aklı başında ve ruhumu, bedenimi ve aklıma kontrol altında tutabilen biri olduğuma göre, babamın kusursuz olmadığını fark ettiğime, adam Tanrı değildi sonuçta, ve bir insan olarak kendi değerimi bildiğime göre, kahrolası intihar notunun kasten kötü niyet içerdiğini ve nesnel gerçekliği yansıtmadığını bildiğime göre, artık ölümsüz ruhu tasavvur ederek içimdeki huzur, aydınlanma ve akliselimliğe nasıl ulaşacağımı çözdüğüm ve mükemmelliğin peşine düştüğüm göre sonunda yeniden doğduğumu ve bambaşka bir insana dönüştüğümü söyleyebilirdim. Artık gerçek bir erkektim. Kahrolası bir canavar, tıpkı Josh’un

dediği gibi. Dolabın içindeki sessiz ve ezik çocuktan eser kalmamıştı. Ya da hiç gerçekleşmeyeceği halde çaresizce babasının onu affetmesini bekleyen korkaktan. Artık güçlüydüm. Özellikle de Sarah'ımı bulduktan sonra.

Elimdeki çöreği yerine koydum. “Ona anlattım... Neler olduğunu... Bilirsin işte, biz çocukken olanları,” dedim usulca. Konuşmamızdaki laubalilik birden yok olmuştu. Elbette ki Josh bahsettiğim gün olanları biliyordu. İkimizin hayatını da sonsuza dek değiştirip özellikle de beni geri dönüşü olmayacak şekilde mahveden gün. İkimizi de yaşananları atlatmak için çaresizce çabalamaya zorlayan gün.

Josh şaşırmışa benziyordu. Ve bu normal bir tepkiydi çünkü dolabın içinde ben güvendeyken annemin başına gelenleri korkakça izlediğim günden kimseye asla bahsetmemiştim. Eski kız arkadaşlarıma bile.

“Ayrıca ona babamı da anlattım. Yaptığı şeyi. Yani sadece genel olarak. Detay vermeden.”

Josh çene kasları gerilmiş halde başıyla onayladı. Gözlerine katı bir ifade hâkimdi.

“Ama ona anlatmadığım şey... Bundan sonrasında yaşananlar. Yaşadıklarım.”

Josh başını aşağı yukarı salladı. “Cinnet.”

Başım la onayladım. *Cinnet*. Bu benim sondan bir önceki utancımdı. O kahrolası dolaptan çıkıp annemi kurtarma cesaretini gösteremediğim gün kendimi damgaladığım telafisi olmayan hayatımdaki en büyük kara lekeden sonraki utancım.

“Bu iyi bir şey, Jonas. Kimsenin bunu bilmesine lüzum yok.”

“Evet.” Derin bir nefes alıp verdim. “Yani, gerçekten de gereksiz, değil mi? Artık değiştim. Kendimi fethetmeyi başardım.”

“Ah, evet. Kesinlikle başardın. Artık kaya gibi sağlamısın, kardeşim. Şu haline bir bak. Tam bir canavarısın.”

İçimdeki duygu seli kabarmıştı. Ama bastırdım. Kelimelerimi özenle seçmek için duraksadım. Sarah’ın bana ne ifade ettiğini tam olarak anlamasını istiyordum. “Josh, daha önce hiç kimseye anlatmadığım şeyleri Sarah’a anlattım. Sana bile anlatmadığım şeyler.” *Çünkü onu seviyorum*, diye düşündüm. Ama bunu dile getirmedim tabii ki.

“Vay canına,” dedi Josh. “Bu çok iyi, Jonas.” Beni anlıyordu. Öyle olduğunu biliyordum.

“Sarah beni anlıyor.” Dalgın bir biçimde sağ kolumdaki dövme dokundum. *Ölümsüz ruhu tasavvur et*. “Bazen beni, benden bile daha iyi anlıyor.” Sarah’ın kolumdaki dövme dokunduğunu hayal ettim ve tüylerim diken diken oldu. “Daha önce hiç böyle hissetmemiştim,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. *Onu seviyorum*, diye düşündüm. *Onu seviyorum, Josh*. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Evet, bunu görebiliyorum,” dedi başıyla onaylayıp gülümseyerek. “Seni daha önce hiçbir kıza karşı böyle duygular beslerken görmemişim.”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Çünkü onu seviyorum.

“O yüzden bunu eline yüzüne bulaştırayım deme.”

“Bulaştırmayacağım.” Tanrı yardımcım olsun, bulaştırmayacağım.

Josh derin bir nefes alıp verdikten sonra kendine bir tokat attı. “Pekala, seni kaçık herif. Ne yapman gerektiğini biliyorsun o halde?”

Ben de derin bir nefes alıp verdikten sonra aynı tokadı kendime attım. “Tabii ki de biliyorum, dostum.” Kendimizi tokatlamak Josh’la ben ne zaman beklenmedik bir şekilde kendimizi duygusal bir konuşmanın içinde bulsak gerçekleştirdiğimiz bir ritüeldi. Bu, ana kuzuları gibi davranmayı bırakıp toparlanmamız gerektiğine dair bir işaretti. Masanın üzerindeki iPhone’u gösterdim. “Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.”

Josh kaşlarını çatı.

“Hey, noktaları birleştirmeye bir yerden başlamam lazım. Ben de elimdeki tek noktayla başlayacağım. Orospu Stacy’le.”

“Jonas...”

“Onu *becermek* gibi bir niyetim yok, Josh.” dedim alaycı bir ses tonuyla. Stacy’le ilgili böyle şeyler söylemek bile midemin bulanmasına yetiyordu. “Bana biraz olsun güven.”

Josh’un yüzünde tedirgin bir ifade vardı.

“Onunla *konusabilmek* için telefonda yer bildirimi yapacağım. Onu bir güzel kıvama getirdikten sonra da beni patronuna yönlendirmesini sağlayacağım. Noktaları birleştirmek. Böyle konuşmamış mıydık?”

Josh yüzünü buruşturdu.

“Neden az önce sana lavman yapmışım gibi bakıyorsun bana? Sadece kalabalık bir barda oturup bir şeyler içerek konuşacağız. Bu kadar.”

Josh başını iki yana salladı. “Kendini kandırıyorsun. Bu kadar kolay değil.”

“Elbette kolay. Orospu Stacy paragözün teki. Do-

larların peşinde koştuktan başka bir halt yaptığı yok. İnsanları parayla motive etmek işleri tahmin edemeyeceğin kadar fazla kolaylaştırır.”

Josh iç çekti. “Peki ya Sarah?”

“Ne olmuş Sarah’a?”

“İşlerin senin sandığın kadar ‘kolay’ olmadığını düşünebilir.”

Ona boş bakışlarla karşılık verdim.

“Jonas, bir düşün. Sarah daha önce yattığın bir kadınla buluşmanı hoş karşılamayabilir. Alt tarafı bir şeyler için ‘konuşmak’ gibi bir niyetin olsa bile. Kız arkadaşlar bu konuda biraz garip olabiliyor.”

Düşünmek için duraksadım. “Bunu bilmesine ne gerek var ki?”

Josh yalnızca gözlerini devirmekle kalmayıp, bu sefer tüm kafasını devirdi. “Tanrı aşkına, Jonas. Haklısın, Sarah’a söylememek senin şu harika fikrini daha da harikalaştırıyor. Unut gitsin. Söylediğim her şeyi unut.” İğneleyici konuştuğu belliydi.

“Hayır, cidden. Ona söylemenin ne anlamı var ki? Bu gece The Pine Box’ta Stacy’le buluşacağım. Beni en tepedeki adama ulaştırabilmesi için ona duymak istediği şeyleri söyleyeceğim. Ardından eve geleceğim. Bu kadar basit.”

Josh tedirgin olmuşa benziyordu. Başını iki yana salladı.

“Güven bana. Çok kolay olacak.”

Derin bir nefes alıp verdi. “Sadece dikkatli ol.”

“Stacy için mi?” Güldüm. “Ondan korkmuyorum.”

“Hayır, seni gerzek. Dikkatli olmanı söylememin sebebi *Stacy* değil,” Yüzüncü kez başını iki yana salladı. “*Sarah* konusunda dikkatli ol diyorum. Her şeyi eline yüzüne bulaştırma. Bence yanlış bir karar veriyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Hayır, vermiyorum.”

Neden endişeleniyordu ki? Bence bu çok harika bir plandı. Evet, başka bir dünyada Josh’un hacker arkadaşı tıpkı Sarah’ı bulduğu gibi bu piçleri de bulabilirdi. Ama sadece buna bel bağlayamazdım. Bunu Josh da kabul ediyordu. O yüzden B planı üzerine çalışmam gerekiyordu. Noktaları kendi başıma birleştirmeliydim.

“Nabersiniz, çocuklar?”

Lanet olsun. Sarah ne kadar zamandır orada dikiliyordu?

Duş almış ve üstünü giyinmişti. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu.

“Hey, bebeğim,” dedim çabucak bilgisayarımın ekranını aşağı indirerek. Ona sarılmak için ayağa kalktım. “Dünyaya hükmetmek için planlar yapıyorduk sadece.” dedim gülümseyerek.

Gözlerini kısarak önce bilgisayarıma, sonra bana baktı. Kafasının içinde anında kırk tilki dolaşmaya başlamıştı.

Ona sarıldım ve eğilerek kulağına fısıldadım. “Dün gece harikaydı, bebeğim. Efsaneviydi.” Onu öptüm ve vücudumdan ani bir elektrik akımı geçti. Muhteşem kokuyordu.

“Kadın büyücüsü yine hamlesini yaptı,” diye fısıldadı öpücüğüme karşılık vererek. Ardından kulağıma uzandı. “Bu sabah hiç olmadığım kadar azgıyım, bebeğim. Dün

geceyi düşünmek bile..." Gözleri birden Josh'a takıldı ve benden uzaklaştı.

Kahrolası Josh. Burada olmasından memnundum elbette. Onu arayıp buraya gelmesini isteyen bendim sonuçta. Ama ne demeye şu an buradaydı ki?

"Günaydın, Sarah Cruz." dedi Josh kibarca.

"Günaydın, Josh Faraday." dedi Sarah. Ardından tekrar bana baktı. "Çamaşırlar için teşekkür ederim. Vay canına. Beni şaşırtıp mest etmekten hiç vazgeçmiyorsunuz, Jonas Faraday." Göz kırpı. Bu iltifatla kastettiği şeyin çamaşırdan çok daha fazlası olduğunu farkındaydım.

"Rica ederim. O zevk bana ait."

"Giysileri dürmekte üstüne yok, öyle değil mi? Hep-sini dümdüz ediyorsun."

Sırıttım. Bebeğimin bana edepsiz şeyler söylemesine bayılıyordum.

"Eğer iş adamlığı senin için biçilmiş kaftan olmasaydı The Gap mağazalarında çalışmak tam sana göre olabilirdi."

Josh güldü.

Ona baktım. Lanet olası Josh. Neden buradaydı ki?

"Giysilerimi mi *ütüledin*? Çok güzel olmuş. Sanki yeni gibi."

"Tabii ki de ütüledim."

"Bebeğim, bu çok çılgınca. Gizliden gizliye ellilerden kalma bir ev hanımı falan olabilir misin acaba?" Tişörtümü sıyrıp karın kaslarıma göz gezdirdi. Bir yandan parmakları çıplak tenimde dolanıyordu. Bu kısa süreli dokunuş bile tüylerimin diken diken olmasına yetmişti.

Josh, beni neden hâlâ burada olduğunu düşünmeye sevk ederken bir kez daha güldü.

“Her şeyde mükemmellik,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Kesinlikle.” Bana gülümsedi. Tişörtümü aşağı indirdi ama elleri hâlâ üzerimdeydi.

Kısa bir sessizlik oldu. Onu o kadar fazla istiyordum ki mutfak masasının üzerindeki her şeyi bir kenara savurmamak için özel bir çaba sarf etmem gerekiyordu. Bu kadının yanımdayken onun giysilerini parçalamamak için beş dakikadan fazla dayanamıyordum.

“Pekâlâ,” dedi ağırlığını diğer bacağına vererek. “İdeal gerçeklikte *çamaşır yıkamanın* mükemmel formuna ulaşmak dışında, bu sabah başka ne işlerle meşgul oldun, benim tatlı Jonas’ım? Bir hayli meşguldün sanırım?” Gözleri masanın üzerindeki bilgisayara kaydktan sonra iPhone’a sabitlendi. Masanın tam ortasında, aptallığımın devasa göstergesi olarak öylece duruyordu. Lanet olsun. Ellerini üzerimden çekti. Ardından gözlerini bana dikti. Ah, lanet olsun. Bakışları bir bıçak kadar keskindi.

“Neler karıştırıyorsun, Jonas?” Sesinde ani bir çıkış olmuştu.

“Josh’la bazı şeyler üzerine beyin fırtınası yapıyorduk sadece.”

“Ben geldiğimde bilgisayarı neden kapattın?”

Cevap vermekte tereddüt ettim. Gözlerini tekrardan iPhone’a dikti.

“O şeyin ne işi var burada?”

Beni zayıf noktamdan yakalamıştı. Ona şu an yalan

söylemeyi çok isterdim, ama bu mümkün değil. İlk günden itibaren ona karşı tamamen dürüst olacağıma dair bir söz vermiştim. İç çektim. “Senin Kulüp olayına dâhil olmanı istemiyorum. Josh ve ben stratejimiz üzerine çalışıyorduk. Biz hallederiz.”

Josh bana “Beni buna bulaştırma,” der gibi bir bakış attı.

Sarah yeniden mutfak masasına ve üzerindeki iPhone’a göz attı. Ağırlığını öteki bacağıma verdim.

Sarah dudağını ısırdı. Ardından Josh’a baktı. Josh duygularını belli etmemek için debelense de bu konuda beceriksizin önde gideniydi. Sarah ardından dönüp bana baktı.

Ona güven verircesine gülümsedim. Tanrı’m, yüzü bu şekilde alev almışken inanılmaz sevimli görünüyordu.

“Pekâlâ,” dedi soğukkanlı bir şekilde. Yüzü ise bunun tam tersiydi. “Yapacak bir sürü işim var zaten.”

Ağzından çıkanlar, yüz ifadesiyle hiç ama hiç uyuşmuyordu.

“Beni evime bırakabilir misin?” Gözleri yeniden önce masanın üzerindeki bilgisayara, ardından da iPhone’a sabitlendi. Şu an beyni deli gibi çalışıyor olmalıydı. Yanakları kıpkırmızıydı. Bir şeyler *düşünüyordu*. Bakışları bana kilitlendi. “Bir saat içinde evde polisle görüşmem gerekiyor. Haneye tecavüzden dava açmalıyım.”

“Dur bir dakika, ne dedin sen? Polisi bu işe karıştırmalı mıyız bilmiyorum. Hiçbir halt yapamayacakları kesin. Hem daha karar vermem gereken...”

Lafı ağzıma tıktı. “Kira sigortamın karşılanması için polise ihbar etmem gerek. Sigorta şirketini çoktan aradım.

Policeye göre çalınan bilgisayarım için tazminat alabiliyorum. Bunun için öncelikle polise ihbar etmem gerek ama.”

Ah, buna bayılacaktı işte. “Ben sana çoktan bilgisayar aldım bile, bebeğim.” Dişlerimi göstererek gülümsedim ve bilgisayarı yanımdaki tezgâhın üzerine koydum. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Ona bu bilgisayarı hediye edeceğim için sabahtan beri heyecan içindeydim.

Oldukça şaşırmışa benziyordu. “Vay canına. Teşekkür ederim.” Bana acıyan bir yüz ifadesiyle gülümsedi. “Ama bunu kabul edemem.”

Buna hiç şaşırmamıştım. Kat de ilk başta aynı tepkiyi vermişti. “Lütfen al bunu,” dedim. “Bütün bunlara sebep olduğum için içimde oluşan suçluluk duygusunu biraz olsun azaltmış olacaksın.”

Birden öfkelenildi. “Bütün bunlara sen sebep oldun, Jonas.”

“Sarah, bunun üzerine çok düşünme. Bilgisayarın çalınmıştı. Ben de yenisini aldım. Nokta.”

Bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

Büyük ihtimalle sözümün sonunda “Nokta,” diyerek mağara adamı saçmalığına hiç girişmemeliydim. “Demek istediğim, bilgisayarın çalınmıştı ve ben de yenisini aldım. Bu kadar basit. Neden kabul etmeyesin ki?”

“Neden mi? Çünkü bana karşı çok cömertsin. Bu konuda aramızda bir sınır olmalı. Özellikle de seninle kalıyorsam. Beni ormanın içinde harika bir ağaç eve, masraflarını kendi başıma asla karşılayamayacağım bir yere, götürmek istiyorsan, kabul. Seninle dünyayı gezmek ve yapmaktan hoşlandığın şeyleri birlikte tecrübe etmeye varım. Bu konudaki bütün fikirlere açığım. Teşekkür ederim.

Ama temel ihtiyaçlarımı karşılamana izin veremem. Bu kadarı çok fazla. Her ihtiya ımda sana gelemem. Ben *senin* için buradayım, Jonas. Vereceğin harçlıklar için değil.”

Tanrı’m, bu şekilde konuşmasından nefret ediyordum. Bana onun zamanında ne kadar kötü şeyler yaşadığını hatırlatıyordu. Tabii ki de benimle param için birlikte değildi. Bundan şüphe dahi etmiyordum, Tanrı aşkına. Para mevzusu ne zaman a ılsa bana pençelerini göstermeye hazır haldeydi. Öfkeyle nefes alıp verdim. Beklediğim tepkiyi göstermemişti. Dürüst olmak gerekirse onun küçük sevinç çığlıklarından birini atmasını bekliyordum. Ya da  oşku dolu bir teşekkür belki de.

şu an bunun için zamanım ya da sabrım yoktu. Yalnızca kahrolası hayatında bir kez olsun ona söylediğim şeyi yapmasını istiyordum. Kozumu ortaya çıkarma vakti gelmişti.

“Sarah, lütfen. *Israr ediyorum.*” Bunun işe yaraması gerekiyordu.

“Demek ısrar ediyorsun?” Güldü. “Pekâlâ, ben de *ısrar ediyorum* o zaman.”

Dur bir dakika. Ne? Söylemesi gereken şey bu değildi. Josh kahkahasını bastıran bir ses çıkardı. Lanet olsun, Josh. Neden buradasın sanki?

Sarah uzanıp beni öptü. “ ok teşekkür ederim, benim tatlı Jonas’ım. Benimle her zaman çok yakından ilgilendin. Ama bunu ben hallederim.” Saatine baktı. “Ah, olamaz. Kampüs polisiyle görüşmek için bir an önce eve gitmem gerek.”

“Kampüs polisi mi?” Josh bir kahkaha attı. “Olayı göz açıp kapayınca kadar  zeceklerine eminim.”

Sarah güldü. “Ne demezsin. Kampüs polisinin beni Kulüp’teki kötü adamlardan koruyacağına hiç şüphe yok.”

İkisi birden kahkaha attı.

Lanet olası Josh.

“Sadece haneye tecavüz ve bilgisayar hırsızlığını ihbar edeceğim. Kulüp’ten bahsetmeyeceğim elbette. Kahrolası bir kerhane adına çalıştım sonuçta,” Başını iki yana salladı. “Bunu kimseye söylemeye niyetim yok. Aslında lisansımı alabilmek için etik incelemeden geçebileceğimden bile emin değilim.” Kaşlarını çattı. Yüzünden ciddi bir endişe dalgası geçip gitti.

Lanet olsun. Bunu hiç düşünmemiştim bile. Kulüp’le ilgili tüm bu olanlar onun hukuk kariyerini baltalayabilir miydi? Sarah’ın bundan oldukça endişelendiğine emindim. Olaya bu açıdan hiç bakmamıştım. Bu işi büyük bir hassasiyetle ele almam gerekiyordu.

“Polis çabucak rapor çıkardıktan sonra sigorta tazminat talebim için gerekeni almış olacağım.” Bir saniye önce yüzünde beliren endişe dalgası artık gitmişti. Artık dikkatini tamamen işine vermişti. Küçük baş belası. “Ardından mukavelat dersine gitmem gerek. Sonra da kütüphaneye gidip ders çalışmalıyım.” Birden soluğu kesildi. “Ah, şimdi aklıma geldi. Evimdeki dağınıklığı da toparlamalıyım.”

“Sana yardımcı olması için bir temizlik servisi ayarladım.” Ona hiç olmazsa bir konuda yardım etmeme izin vermesi gerekiyordu.

“Ah, Jonas.” İç çekti. Yelkenleri suya indirmişti. Vücudunu benimkine bastırıp yumuşak bir ses tonuyla inledi. “Sen harikasin, bunu biliyor muydun? Çok tatlısın.” Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Az önce ıslandım.”

Bu sözle birlikte aletim uykusundan uyandı.

Ardından normal ses tonuyla devam etti. “Ama kira sigortama bu tür kazalar için tek seferlik temizlik servisi de dâhil. Çoktan teyit ettim.” Gülümsedi. “O yüzden buna gerek yok.”

Bu da neydi şimdi böyle?

“Pekâlâ...” diye söze başladım. Şaşırmıştım. Üstüne bir de tahrik olmuşum. Doğru düzgün düşünemiyordum. Ona söylediğimi yapmadığı için öfkeliydim. “Bilgisayarı iade edebileceğimi sanmıyorum.” dedim lafı ağzımda geveleyerek.

Güldü. “Tabii ki de iade edebilirsin. Bunu yapamaman çok saçma.”

“Belki değil.”

“Ah, Jonas.” Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Ereksiyonum gittikçe büyüyordu. Yumuşak dudakları altındaki tenim karıncalanmıştı.

“O zaman bir okula bağışta bulunabilirsin. Ya da anemin bağış kurumuna. Ah, ya da Trey’e ver. Mutluluktan havalara uçacağına bahse girerim.” Ağzını dudaklarıma yaklaştırdı. “Bu kadar düşünceli olduğun için teşekkür ederim.” Beni öpüp elini saçımdan geçirdi. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Çok ıslandım.”

Aletim taş gibi olmuştu. Nasıl oluyordu da bu kadın beni böyle tahrik edebiliyordu? Ve neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyordu?

Yeniden boynumu öptü. Başını yukarı kaldırıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Josh masadan kalkıp tek kelime etmeden mutfaktan çıktı. Onu istiyordum. Şimdi. Mutfak masasının üstünde. Hemen şimdi.

Geri çekildi. “Pekâlâ, artık beni eve bırakmaya ne dersin, koca oğlan? *Zeyilnamemdeki* bir diğer maddeye az önce karar verdim,” Bana haylazca gülümseyip göz kırptı. “Bakalım kampüsteki aynasızları eve çağırıp bizi *flagrante delicto*⁸ haldeyken basmalarını sağlayabilecek miyiz?”

⁸ Latince “suçüstü” (ç.n.)

BÖLÜM 10

Sarah

Amfi salonundaki yerime oturdum. Mukavelat dersimin başlamasına beş dakika vardı. Ve bugün günlerden Erkek Arkadaşını Sınıfa Getirme Günü olduğundan, Jonas bunu kendi başına ilan etmişti, o da yanımdaki koltukta yerini aldı. Oldukça tuhaf bir durum olduğunu söylemeden edemeyeceğim.

Jonas'la vakit geçirmeye bayılıyordum elbette, ama yeni satın aldığı kaya tırmanışı şirketler zinciriyle ya da iş adamı olmanın getirdiği her ne sorumlulukla uğraşması gerekirken burada hukuk fakültesinin dersinde yanıma oturması onun değerli vaktini çalmak gibi geliyordu. Dünyanın sonu geliyormuş gibi davranmasından bahsetmiyorum bile. Bana bebek bakıcılığı yapmak için daha ne kadar fedakârlıkta bulunabilirdi? Bu hiç gerçekçi değil. Üstelik garip. Ayrıca böyle bir şeyin gerekliliğine ikna olmuş dahi değilim. Tabii ki de bunu ona asla söyleyemezdim. Çünkü Görevimiz Sarah'ı Kurtarmak konusunda Josh'un onunla aynı fikirde olmadığını düşündüğünde verdiği tepkiye şahit olmuştum. Ama Jonas'ın azıcık fazla tepki gösterdiğini söyleyebilirim.

Dün evime zorla girildiğini gördüğümde şok olmuş, korkmuş ve çılgına dönmüştüm, evet. Kat'ın başına da

aynı şeyin geldiğini öğrendiğimdeyse aklımı kaybetmek üzereydim. Ama o ilk şok dalgası etkisini kaybettiğinde içinde bulunduğumuz durum üzerine düşünmeye başladım. Kulüp'ün bana karşı bir tehdit teşkil ettiğinden ise emin değildim. Hiç olmazsa fiziksel bir tehdit içermeyebilirdi. Eğer bu adamlar şiddete eğilimli suçlularsa ne demeye gizlice evime girme zahmetinde bulundular ki? Pusuda bekleyerek benim icabıma daha etkili bir şekilde bakmaları kulağa daha mantıklı geliyordu. İçimden bir ses önce sadece hakkımda bilgi toplama amaçlı bilgisayarımı çaldıklarını, evimi harabeye çevirme fikrini ise son dakika aldıkları bir kararla gerçekleştirdiklerini söylüyordu. Ne de olsa adamlar alt tarafı sanal pezevenklik yapıyordu. Daha önce şiddete eğilimli bir sanal pezevenk nerede görülmüştü ki?

Bu konudaki düşüncelerimi Jonas'a kesinlikle söylemeliydim. Ama bu sabah bunun için uygun bir zaman değildi. Özellikle de dün gece Josh'a verdiği tepkiden sonra. Bu konuyu yarın ele almaya karar verdim. Oldukça hassas bir şekilde. Bu sırada *onu* da ele alacaktım tabii. Fırsatını yakaladığım ilk anda. Çünkü bu sabah işler planlandığı şekilde gitmemişti.

Bu sabahki dâhiyane fikrim Jonas'ın aklını çelerek evimde onunla "ah, her an biri bizi yakalayabilir!" seksi yapmaktı. Dün geceki ateşli rüyadan sonra seks esnasında izleyicilerin olmasının ortama kattığı alevi yaratabilmek için kolay ve güvenli bir yol. Kapıyı aralık bırakarak kampüs polisi eve varmadan önce Jonas'ın üstüne atlamayı planlamıştım. Yağmalanmış yatak odamda Jonas'la ateşli bir sevişmenin tam ortasında, belki yatak odamın da kapısı biraz aralıkken, birlikte saf ekstaziyle kendimizden geçeceğimizi hayal etmiştim. Ta ki nefesimiz kesilene dek! Çünkü mavi üniformalı adamların oturma odasındaki enerjik

ayak seslerini duyacaktık. Polisler yatak odamın duvarının ardından bana seslenecek, belki de evimdeki dağınıklığı görünce güvenliğimden endişe edeceklerdi.

“Bayan Cruz?” diyeceklerdi. “Polis!”

Tam bu noktada Jonas ve ben üstümüzü başımızı toparlayacak, böylece aynasızların bizi çıplak halde yakalamasından kaçınmış olacaktık. Bunun düşüncesi bile beni deli etmeye yetiyordu.

Ne yazık ki “ah, her an biri bizi yakalayabilir!” fantezim gerçekleşmedi. Jonas ve ben eve vardığımızda polisler içeride bekliyordu. Apartman yöneticisi başıma bir şey gelmiş olmasından endişe ederek onları içeri almıştı. Polisler kendilerinden beklendiği üzere aceleci ve anlamsız bir rapor tuttuktan sonra da mukavelat dersime yetişmek için evden çarçabuk çıkma vakti gelmişti.

Saatime baktım. Dersin başlamasına hâlâ birkaç dakika vardı.

Jonas benim için aldığı bilgisayarı önüme koydu. Evinden çıktığımızdan beri bilgisayarı yanında taşıyordu. Ama onu iade etmek için yanında getirdiğini düşünmüştüm.

“Bu senin,” dedi. Ses tonu yumuşak ama bir o kadar da hükmediciydi. “Bunu senin için aldım çünkü seninle akla gelebilecek her şekilde ilgilenmek istiyorum.”

Cevap vermememe fırsat tanımadan sözlerine devam etti.

“Sigortan aracılığıyla yeni bir bilgisayar edindiğinde onu annene verebilir, bir okula bağışlayabilir ya da başka her ne halt yapmak istiyorsan yapabilirsin. Ama bu sana ait, sadece sana Sarah. Çünkü *ben* senin için aldım.”

Bana Şu an tam olarak Belize’de dostluk bilekliklerini bileğimize bağlarken baktığı gibi bakıyordu. Bileğimdeki rengârenk bilekliğe, ardından Jonas’taki eşine bakmadan edemedim. İşte o an kalbim kızzın tavadaki buz taneciği gibi eriyiverdi.

“Teşekkür ederim,” dedim yumuşak bir ses tonuyla, onu öpmek için eğilerek.

Dudaklarıma karşılık verirken hissettiği rahatlama gözle görülebilir haldeydi.

Dili ağızıma girdiğinde bedenimi alev aldı. Yüzümü ellerinin arasına alıp başparmağıyla yanaklarımı okşadığında kalp atışlarını hızlandı ve nefesim kesildi. Alev içinde yanıyordum. Sabahtan beri, dün geceki oldukça yakın temaslı cümbüşün duyusal hafızamdaki etkilerini hâlâ üzerimden atamadığımdan olsa gerek, aşk tanrıçası modunda uyarılmış haldeydim. Yüce Tanrı’m, Şu anda da vücudum alev alev, tek bir dokunuşla havaya uçmaya hazır durumdaydı.

“Bayan Cruz?” Profesörün sesi geniş amfi salonunda çınladı.

Ani bir hareketle Jonas’tan uzaklaşıp elimin tersiyle ağızımı sildim. Profesörünki de dâhil olmak üzere tüm sınıfın gözleri üzerimdeydi. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum.

“Konuğumuz kim?” diye sordu Profesör, yüzünde en ufak bir eğlence göstergesi olmadan.

“Özür dilerim, Profesör Martin. Bu Jonas,” dedim. “Eğer sizin için bir sakıncası yoksa bugün derse katılacak.”

“Pekâlâ, merhabalar, *Jonas*.” dedi Profesör, Jonas’ın ihtişamlı görünüşü dikkatini çektiğinde ses tonunu gittik-

çe yumuşatarak. O da bir kadındı sonuçta. “Sanıyorum ki mukavelatlar üzerine derin ve karşı konulmaz bir ilginiz var?”

Profesör Martin’in bizimle uğraşması Jonas’ı çok utandırır sanmıştım. Ama o pürüzsüz ses tonuyla beni oldukça şaşırttı.

“Aslına bakarsanız, evet var,” diye karşılık verdi. “Bugün derse katılmama izin verirseniz çok müteşekkirim.”

“Pekâlâ,” dedi Profesör, ciddiyeti gözlerimin önünde eriyip yok olurken. “Burada soyadı kullanınız. Size ne diye hitap etmemizi istersiniz, bayım?”

“Bay Faraday,” diye karşılık verdi Jonas. Her bir gözeneginden karizma fışkırıyordu.

Profesörün gözlerinde anında bir tanıdıklık ifadesi belirdi. “Jonas Faraday. Faraday&Sons’tan?”

Jonas başıyla onayladı. “Doğrudur.”

“Bizim için ne hoş bir sürpriz, Bay Faraday. Hoş geldiniz.”

“Teşekkürler.”

“Bu sınıfa *ders verebileceğinizden* eminim. Hayatınızda bir ya da iki kez sözleşme imzalamışsınızdır, öyle değil mi?”

Jonas gözlerindeki ışıltıyla ona gülümsedi. “Belki bir ya da iki kez olabilir, evet.”

Profesör yüzünde bir parıltıyla tüm sınıfa seslendi. “Bay Faraday da arzu ederse, gerçek dünyada sözleşme görüşmelerinin nasıl yürüdüğünü öğrenmeniz açısından bu sizin için harika bir fırsat olabilir,” Gülümseyerek bakışla-

rım yeniden Jonas'a yöneltti. "Bugün bizim için birkaç soruyu yanıtlama nezaketini gösterir misiniz, Bay Faraday?"

"Elimden geleni yaparım, Profesör."

Profesör Martin bir kahkaha patlattı. Kadının daha önce hiç böyle gülmediğine yemin edebilirim.

"Harika," dedi içi dışı hevesten kabarak. "Neden buraya gelip yanıma oturmuyorsunuz?" Yanındaki tabureye eliyle hafifçe vurdu.

Ah, Tanrı'm. Kadının vücudundaki ısı artışını buradan hissedebiliyordum. Jonas salonun önüne doğru sallana sallana yürüdü. Kot pantolonunun içindeki kıcı ihtişamlı bir manzara oluştuyordu. Tişörtü, kasları ve geniş omuzlarının üzerine yapışmıştı. Sınıftaki hem kadın hem erkek nüfusunun yarısının kendinden geçtiğini görebiliyordum. Sınıfın gözleri önünde kendisine ayrılan yere oturup gülümsediğinde ve şişkin kol kasları tişörtünü zorladığında diğer yarısı da onun büyüüne kapılmıştı.

Bir saat boyunca Jonas ustaca ve zarif bir şekilde, insanı mest eden özgüveniyle birlikte, Profesör ve öğrencilerin sorduğu her bir soruyu tek tek yanıtladı. Gözlerindeki en sevimli ışıltıyla ve en düşünceli baş hareketleriyle ve arada bir şehvet dolu dudaklarını yalayarak, gerçek hayatın karışık iş dünyasında sözleşmelerin nasıl yürütüldüğünü, nasıl şekillendiğini, görüşmelerin nasıl yapıldığını ve ders kitaplarımızda yazanın aksine sözleşmeler feshedildiğinde pratik açıdan neler olduğunu bize anlattı. Milyon dolarlık anlaşmalarda danışmanlık söz konusu olduğunda kendi avukatlarının burada oynadığı rolden bahsetti. Ve mizahi yolla neden sık sık avukatlarının "kullanışsız ve anlaşmayı mahvedecek olan" tavsiyelerini göz ardı ederek kendi bildiğini okuduğunu açıkladı.

“Bir girişimci olarak, tam gaz yola devam etme taraftarıyım, anlaşılmayı bir an önce halletmek. Diğer yandan avukatlar, ben onlara genelde *beceriksiz* avukatlar diyorum, *beceriksiz* yerine başka bir şey söylüyorum tabii,” Profesör Martin bile dâhil olmak üzere ben ve sınıftaki herkes güldü. Benim gülme sebebim ise Jonas’ın en sevdiği kelimeyi kullanmak yerine böyle bir kelime oyunu yapmış olmasıydı. “Onlar akli başında ve ihtiyatlı bir insanın bu tür anlaşmalar söz konusu olduğunda frene basması gerektiği yönünde beni ikna etmeyi mesleki görevlerinden sayıyorlar. Sorun şu ki iş hayatında akli başında ve ihtiyatlı olmak fazla abartılıyor. İş dünyası risk alanlara kucak açar. Ne kadar büyük risk alırsanız ödülünüz de o kadar fazla olur.”

Bu şu ana kadar açık ara farklı işlediğimiz en ilginç ve ilham veren mukavelatlar dersi idi. Ve en seksi. Adam tek kelimeyle muhteşemdi. Karşı konulamaz. Erkeksi. Nefis. Tüm sınıfı sihirli parmaklarının ucunda oynatmıştı. Etrafımdaki tüm kadınlar bu güzel adam karşısında kendinden geçmişti. Yumurtalıklardan fırlayıveren yumurtalarının sesini duyabileceğime neredeyse emindim. Profesör bile içinde tomurcuklanan genç kızlık tohumlarına hâkim olamıyordu.

“Ne kadar da ilginç bir bakış açısı, Bay Faraday,” dedi Profesör Martin heyecanla. Ders bitmek üzereydi. “Çok da güzel aktardınız. Bize katıldığınız için çok teşekkürler. Bunun için çok şanslı olduğumuzu söylemeliyim.” ‘Şanslı’ kelimesini söylerken bana baktı ve yanaklarımın kızardığını hissettirdi.

Birden fark ettim de eğer Jonas, Profesör Martin’i bu gece evine davet edip ondan selülitli kalçalarını beyaz çarşaflarının üzerine yaymasını isteseydi, kadın evet derdi. Ya da daha doğru bir tabirle “Ah, evet bebeğim!”

“İsteddiğin zaman bize yeniden katılabilirsin.” dedi Profesör kedi gibi mırılayarak. Dersin son dakikalarıydı.

“Misafirperverliğiniz için teşekkürler, Profesör.” diye karşılık verdi Jonas. Yüzüne en çekici gülümsemelerinden birini yapıştırmıştı.

Koridordan geçip bana doğru gelirken herkes takdirle onu alkışlıyordu. Bazıları da bana haset dolu bakışlar atmaktan geri kalmamıştı.

Neden o?

Onu bu kadar özel kılan ne?

Bu kadar yakışıklı bir adamla seks yapıyor olduğuna inanamıyorum.

Duvarlara çarpıp seke seke bana isabet eden düşünce toplarını duyabiliyordum. *O benim*, diye karşılık verdim ben de onlara. *Benim, benim, benim, tamamen benim*. Şu an elimden gelen tek şey dün geceki rüyayı hayata geçirmek için kendimi tutuyor oluşumdu. Tam burada, herkesin gözü önünde, Profesör Martin’in masasının üzerinde.

“Muhteşemdin,” dedim Jonas’a yanıma geldiğinde. “Çok bilgili, özgüven dolu ve esprili,” Dişlerimi göstererek ona gülümsedim. “Gerçek olamayacak kadar da çekici.”

“Teşekkürler. Her bir dakikası işkence gibiydi,” Yanımdaki koltuğa oturdu.

“Hayır, değildi. Sen öyle *sanıyorsun*, ama değildi.”

Gözlerini devirdi. “Sırada istediğimi *sandığım* şeyle gerçekte istediğim şeyin aynı olmadığını söylemen mi yer alıyor?”

“Tam havandaydın. Böyle bir şeyde rol yapamazsın. Harikaydın.”

“Senin yanında oturuyor olmayı tercih ederdim.”
Gözleri arzuyla dolmuştu.

Lanet olsun, o gözler... Her seferinde beni hazırlıksız yakalıyordu.

“Hadi kütüphaneye gidelim,” diye fısıldadım. “Yapmam gereken bir şey var.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Jonas. Ama yüz ifademde onu gülümsetecek bir şey yakalamıştı. “Her ne istersen, bebeğim. Emrine amadeyim.”

BÖLÜM 11

Sarah

“Bana rüyanı anlat,” dedi Jonas yumuşak bir ses tonuyla. “Uykunda orgazm olmam sağlayan rüya.”

Hukuk fakültesinin devasa kütüphanesindeydik. Tavana kadar uzanan sıra halindeki kitaplıkların içine gömülmüştük. Jonas beni anayasa hukukunun kalın ciltli kitaplarıyla dolu metal rafa yasladı.

Boynumu öptü. “Anlat bana, bebeğim.” Ereksiyonu kot pantolonunun altından belli oluyordu. Elini eteğimin altından çıplak kalçalarımaya kaydırды. Kalçamı avuçlayıp beni kendine doğru çektiğinde ağzından kısık sesli bir inleme çıktı. “Bu kıça bayılıyorum.”

Ona duyduğum arzuyla titriyordum.

Kulağımı hafifçe ısırdı. “Seni uykunda boşaltacak kadar neyin tahrik ettiğini anlat.”

“Ben artık koca bir kıyım, değil mi? Kendi kendime boşalabiliyorum artık.”

“Sen koca bir kızsın. Güzel, seksi, karşı konulamaz bir kıy.”

Eli g-stringimin ön kısmına ilerleyerek beni hafifçe okşamaya başladı. Onu içime davet etmek için bacaklarımı

beline doladım. Parmaklarıyla iç çamaşırlarımın sinir bozucu kumaşını bir kenara ittirerek hassas tenime dokunmaya başladı.

Titredim.

Parmaklarıyla nazik bir şekilde okşuyordu. Buna karşılık istem dışı bir biçimde kalçamı ona doğru ittirdiğimde parmakları usulca içimdeki ıslaklığa ilerledi.

Kısık sesle inledim.

“Bu hoşuna gidiyor mu?”

“Hı-hı...”

Çok fazla hoşuma gidiyordu hem de. Ve bunun yanında birkaç şey daha vardı. Mesela sınıftaki her bir kadının Jonas’a onunla düzüşmek ister gibi bakmasından hoşlanıyordum. Ve o tamamen benim olduğu için ona asla sahip olamayacaklarından... Ve dersten çıkmadan önce yüzümü ellerinin arasına alıp bizi izleyenlerin gözü önünde beni yumuşak bir şekilde öptükten sonra elimi tutarak sıcak dudaklarıyla başparmağımdaki yüzüğe öpücük konulmasından...

Hemen arkamdaki koridorun sonundan iki öğrenci yürüyüp geçti. Giderken alçak sesle sohbet ediyorlardı. Başımı arkaya çevirip kitapların arasındaki boşluktan onlara baktım. Koca penisli kovboy ve onun küçük, azgın midilisinin kitaplığın diğer ucunda yiyiştiklerinden bihaber şekilde yürüyüp gittiler.

Jonas’ın sihirli parmakları üzerimdeki marifetini göstermeye devam etti. Yüksek sesli bir inleme ağzımdan kaçmak üzereydi ki onun boynunu ısırdım.

“Ah,” dedi Jonas şaşırmış halde. “Tanrı’m. Bu saldırganlık niye?”

Kıkırdamamı bastırdım.

Kitapların arasında bir kıpırtı oldu ve arkamızda bir öksürük sesi duyuldu. İkimiz de donakalmış halde kavanozdaki kurabiyeleri aşırıan yaramaz çocuklar gibi sırtıyorduk. Öksüren her kimse, koridoru yürüyüp geçti.

“Hadi ama, Benim Muhteşem Sarah’ım,” Parmakları keşfini sürdürüyordu. “Seni bu kadar tahrik eden şeyin ne olduğunu söyle.”

Kot pantolonunun düğmesini çözdüm.

“Şu ana kadar gördüğüm en erotik rüyaydı.” diye fısıldadım.

“Bu kelimeyi sevdim.”

“Erotik?”

Başıyla onayladı.

“Erotik, erotik, erotik...” Her kelimeyi boynuna kondurduğum bir öpücük takip ediyordu. “*Un sueño erótico.*”

Kısık sesle inledi. Jonas İspanyolca konuşmama bayılıyordu. Boynunda bir dakika önce ısırığım yeri yaladım.

“Anlat hadi.”

Ona rüyamı ve beni neden bu kadar delicesine tahrik ettiğini anlattım. En azından anlatmaya çalıştım. Sihirli parmakları vajinama masaj yapıp sıcak nefesi kulağımda tenime öpücükler kondururken konuşmak oldukça zordu.

Anlatmayı bitirdiğimde onun da rüyamdan fazlasıyla etkilendiği belli oluyordu.

“Tüm vücuduna kırmızı şarap mı dökülüyordu?”

“Hı-hı...”

“Klitorisine?” Sesi boğuklaşmıştı.

“Hı-hı...”

“Peki, ben yalıyor muydum?” Ağzından kısık sesli bir inilti çıktı.

“Her yerimdeydin.”

“Seni yalıyordum?” Ah, evet. Çok fazla uyarılmıştı.

“Öpüyordun, dokunuyordun, beceriyordun, her yerimi yalayıp yutuyordun.”

Kıçımı sıkıp beni kendine doğru çekti. “Kulağa cennetteymişim gibi geliyor.” Parmakları içime girip çıkarken dudakları benimkilere yumuldu.

Nefes nefeseydim. “Ama yine de *sendin*. Her bir penis, dudak ve parmak *sana* aitti. Bu yüzden beni çok tahrik etti.” Beni yanlış anlayıp bir tür seks partisi arzuladığımı falan düşünmesini istemiyordum. Çünkü öyle bir durum yoktu. Rüyalarımda bile sadece onu istiyordum. Klonlanmış Jonas hayaletleri olsa bile yine de tek istediğim oydu. Sadece onu arzuluyordum. *Jonas Faraday*.

Elim pantolonundan içeri doğru ilerleri. Sertleşmiş aletini kavradığımda kısık sesle inledi. Kocaman olmuş, hazır ol'da bekliyordu. İç çamaşırının bel kısmını aşağı indirerek penisini dışarı çıkardım. Sertleşmiş aleti dışarı fırlayınca inledi.

“Jack in the Box'un¹⁰ vücut bulmuş halisin.”

Sırıttı. “Kutu sen olduğun sürece.”

Gülmemek için omzunu ısırmak zorunda kalmıştım.

10 Kolu çevrildikçe müzik çalıp ardından içinden aniden palyaçonun fırladığı oyuncak kutu (ç.n.)

Yeniden kulağımı dişledi. “Rüyana geri dönelim, be-beğim.” Parmakları şaşırtıcı bir hassasiyetle hünerini sergilemeye devam ediyordu. “Seni izleyen insanlar... Seni tahrik eden bu muydu?”

“Mmm,” Başka bir şey söyleyemiyordum. Parmakları beni deli eden noktayı bulmuştu. Tek yapabildiğim kütüphanenin ortasında çılgılık atmamak için kendimi zapt etmekte. Vücudum çılgın gibi titreyip sarsılmaya başladı. Alev almıştım. “Ah, Tanrı’m. Jonas,” diye mırıldandım aldığım haz gitgide artarken. “Evet.”

Kadının teki bizim bulunduğumuz koridora girdi. İkimiz de donakalmıştık. Kadın çivilenmiş gibi olduğu yere çakıldı kaldı. Yüzündeki şok ifadesiyle koşar adım ters istikamete yöneldi.

İkimiz de gülme krizine girmiştik. Kendimi susturabilmek için yeniden yüzümü geniş omzuna gömdüm.

“Onu ölesiye korkuttuk,” diye fısıldadı Jonas.

“Onun yerinde olmak istemezdim.”

Jonas’ın parmakları yeniden işbaşı yaptı. İçime girip çıkıyordu. Defalarca. Yeniden titredim.

“Bu hoşuna gidiyor mu?”

Nefes nefese kalmış halde başımda onayladım. “Hı-hı...”

“İnsanların bizi düzüşürken izlemesi fikri hoşuna gidiyor mu?” diye açıkladı.

Ah, sihirli parmaklarından bahsettiğini sanmıştım. “Hı-hı...” Elimle aletini ileri geri hareket ettiriyordum. Penisinin başı çoktan ıslanmış, patlamaya hazırdı. Daha fazla dayanamayacak kadar çok uyarılmıştım.

Ağızından kısık sesli bir inleme çıktı. “Neden?” diye sordu nefes nefese. Dudaklarıma yumuldu ve zevk dalgası tam olarak bacak arama isabet etti. Sanki dudaklarımla klitorisimi birbirine bağlayan canlı kanlı bir tel geçiyordu bedenimden. Boştaki elini sırtımdan tişörtümün içine sokarak sutyenimin kopçasını çözdü. Tişörtümü yukarı sıyırıp göğüslerimi yalamaya başladı. Dili meme ucumun çevresinde dolanıyordu. Klitorisim tüm şiddetiyle nabız gibi atmaya başlamıştı.

İnledim. Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı. “Şimdi,” diye fısıldadım.

Her zamanki gibi beni görmezden geldi. Tişörtümü aşağı indirip yeniden eteğimin altından kıcımı avuçladı.

Kendimi ona doğru ittirdim. “Şimdi,” dedim bir kez daha.

“İnsanların bizi izlemesi neden hoşuna gitti?”

Bacaklarımı daha da yukarı kaldırıp beline doladım. “Hadi, Jonas. Şimdi istiyorum.”

“Sabret, bebeğim.” Alt dudağımı emdi ve tüm bedenimden bir elektrik dalgası geçti. “Asla öğrenmeyeceksin, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. Haklıydı. Asla öğrenmiyordum.

“Önce bana neden izlenmekten hoşlandığını söyle. Nedenini söyle ben de seni becereyim.”

Şu an çaresizlikten çırpınıyordum. Önünde diz çöküp onu ağızıma almamak için kendimi zor tutuyordum. Onu içimde istiyordum. Nereden girdiğinin bir önemi yoktu. Ama bu isteğe karşı koydum. Sonuçta bir kütüphanedeydik. “Çünkü herkes seni istiyordu. Hepsi de seni ar-

zuluyordu.” Seri hareketlerle aletini sıvazlamaya başladım.

Ağzından ilkel bir ses çıktıktan sonra vücudu titredi. Kaba bir hareketle g-stringimi çekip attı. Beklenti içinde inledim.

Parmakları büyüleyiciydi. Aman Tanrı’m. Çok yetenekliydi. Artık dayanamıyordum. “Daha fazla ön sevişme istemiyorum, Jonas,” diye fısıldadım. “Seni şimdi istiyorum.”

Kalçasıyla ittirerek bacaklarımı hafifçe araladı ve bedenini içime girecek şekilde konumlandırdı. “Beni arzularları kimin umurunda?” İki eliyle birden kışımı avuçlayarak beni yukarı doğru kaldırıp kitaplığa dayadı. “Bana neden bu kadar tahrik olduğu söyle, ben de seni becereyim.”

Bacaklarımın arasında, penisinin ucu klitorisime karşı konulamayacak şekilde baskı yapıyordu.

Başımı kitaplığa doğru arkaya attım. Onu içimde istiyordum. Titriyor, arzudan kıvranıyordum.

“Bir başkasının beni arzulaması neden umurunda olsun ki? Önemli olan tek şey senin beni istemen.”

Beni zalimce kışkırtıyordu. Arzu içinde yanarak dudaklarımı yaladım. Kalçamı istemsiz olarak ona doğru bastırıyordum. “Becer beni. Aman Tanrı’m, Jonas.”

“Önce cevap ver.”

İnledim. “Hepsi seni istiyordu. Ama hiçbirisi sana sahip olamaz. Onlara senin bana ait olduğunu göstermek hoşuma gitti. *Sen tamamen benimsin, Jonas.*” diye mırıldandım. “*Benim.*”

Aniden geri çekilip doğruldu.

“Bu da neydi böyle?” diye fısıldadı. Aceleyle üstünü başını toparladı.

Yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Aman Tanrı'm. Onun bana ait olduğunu duymaktan *hoşlanacağını* sanmıştım. Kafam karışmış halde özür dilemek için ağzımı açtım. Ama sonradan fark ettim ki tepki vermesinin sebebi ben değilim. Hayır, benimle bir ilgisi yoktu. Dikkat kesilmiş halde karşısındaki kitapların aralığından bakıyordu. Gözleri tehditkâr bir ifadeyle kısılmıştı. Arkamı dönüp onun göz hizasına baktım. Ama bir şey göremedim.

Ani bir hareketle başını çevirip bana baktı. Bakışları çok yoğundu. Sert bir şekilde omuzlarımdan tuttu. “Burada kal. Sakın bir yere kıpırdama.” Başka bir şey söylemeden seri adımlarla koridora yöneldi. Yürürken kot pantolonunun düğmesini ilikledi. Kitaplığın sonuna geldiğinde sağa doğru keskin bir dönüş yapıp bir anda ortadan kayboldu.

Bacaklarım, sutyenim, iç çamaşırlarım, tişörtüm ve egomon yanı sıra ağzımda da açık kalmıştı. Sırılsıklam halde yüzüstü bırakılmış vajinamdan bahsetmiyorum bile. Ne olmuştu birden? Aceleyle toparlandım. Titriyordum. Bu da neydi şimdi? Tam tamına iki dakika boyunca geri gelmesini bekledim. Pekâlâ, bir buçuk da olabilir. Tamam, kabul. Tam bir dakika bekledim. Ya da o civar. Daha az da olabilir. Ama neler olduğunu öğrenmeliydim.

Jonas'ın sağa dönüp ortadan kaybolduğu nokta olan koridorun sonuna doğru yavaşça yürüdüm. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Kitaplığın sonuna vardığımda karşıma çıkabilecek şeyden korkarak etrafı kolaçan ettim. Ama tek gördüğüm öteki koridorda laflayan bir grup öğrenciydi. Jonas'tan eser yoktu. Usulca onun gittiği yönde

ilerlemeye başladım. Göğsüm daralmıştı ve nefes almakta güçlük çekiyordum.

Bana olduğum yerde kalmamı söylediğinde gözlerimde çılgına dönmüş bir ifade vardı. Sanki kendinde değil gibiydi. İçine bir şey kaçmışa benziyordu. Tıpkı bir kaçık gibi.

Jonas yine ortalarda yoktu.

Tam bir labirente benzeyen kütüphanenin çevresini dolandım. Tüylerim diken diken olmuştu. Nereye gitmiş olabilirdi? Aşağıdan otoparkın görüldüğü pencereye varıncaya dek yürümeye devam ettim. Korkarak camdan dışarı baktım. Park alanının uzak bir köşesinde Jonas'ın BMW'sini görebiliyordum. Bu iyiye işaretti. En azından hâlâ buralarda bir yerlerdeydi.

Bir el omzumu tuttu.

O an nefesim kesildi.

“Sana kıpırdamamanı söylemiştim, Sarah.” Öfkeliydi. Gözlerinde yine o çılgına dönmüş bakış vardı.

“Ben... Neler oluyor?”

“Seni buradan çıkarmam lazım. Eve dönüyoruz.”

“Neler oluyor? Az önce ne gördün?”

“Eğer sana bir yere ayrılmamanı söylüyorsam, kahrolası olduğun yerde kal. Anlıyor musun? Bundan sonra beni dinleyeceksin. Bu bir oyun değil.”

“Neler oluyor?”

Gözleri yoğun bir ifadeyle alevlendi. “Derste en önde

oturup konuşma yapıyorken Palooka¹¹ kılıklı adamın teki arka kapıdan girdi ve birkaç dakika boyunca orada dikildi. Herif Pulp Fiction'daki kahrolası John Travolta'yı andırıyordu. Cadılar Bayramı için saçmasapan bir gangster kostümü giymiş gibi bir hali vardı. Tam bir klişe.”

Omuz silktim. Bunun konuyla ne alakası vardı?

Jonas derin bir nefes alıp verdi. “Bir hukuk öğrencisine benzemiyordu.”

Hâlâ anlamıyordum. Eminim ki Amerika Birleşik Devletleri'nin herhangi bir yerleşkesinde ve herhangi bir zamanda başıboş dolaşan serseri görünümlü bir sürü insan vardır. Öğrenciler, öğrencilerin erkek arkadaşları, öğrencilerin babaları, hademeler, otomat makinesi tamircileri, röntgenciler, tecavüzcüler, katiller... Demek istediğim, herhangi bir yerde herhangi bir zamanda ucubelere, kaçıklara, suçlulara ve ucube, kaçık ve suçlu gibi *görünenlere* rastlamak mümkündü. Özellikle de üniversite yerleşkelerinde. Bunlardan herhangi biri Kulüp üyesi olabilir miydi?

“Jonas...” diye söze başladım.

“Ders esnasında seni izlediğini düşünmüştüm. Ama emin olamadım. Belki de hayal gücümün bir ürünüdür dedim kendi kendime.” Gözlerinde hiddet dolu bir ifade vardı.

Devam etmesini bekledim.

“Ama aynı herifi yine gördüm. Tam şurada,” Kitaplığı gösterdi. “Bu sefer bizi izlediğine eminim. Yüzde yüz hem de.”

Tüylerim diken diken olmuştu.

11 Ağır sıklet boks şampiyonasını konu alan Amerikan çizgi romanı. Baş karakter Joe Palooka beceriksiz ve sürekli nakaot olan bir boksördür. (ç.n.)

“Onu fark ettiğimde koşarak uzaklaşmaya başladı,” Yumruklarını sıktı. “Lanet olsun.”

“Belki sadece bir öğrencidir? Ya da bizi dikizlemekten hoşlanan bir sapık?”

Elini saçından geçirdi. “Mukavelatlar sınıfında ya da tüm fakültede Quentin Tarantino filminden fırlama bir tetikçiye benzeyen öğrenci var mı hiç?”

Başımı iki yana salladım. “Bildiğim kadarıyla hayır. Bill Gates ve Ashton Kutcher’ın ikizleri mevcut ama. Dans eden atkuyruklu eroin bağımlılarıysa pek yok.” Onu güldürmeye çalışmıştım ama işe yaramadı.

Çene kasları gerilmişti. Gözlerindeki ifade bir bıçak kadar keskindi. “Bu bir şaka değil, Sarah.” Kızmıştı.

“Biliyorum.”

Gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Aslında şu an korkuyor gibiydi.

İç çektim.

Benim tatlı Jonas’ımın biraz aşırı korumacı davranıp davranmadığına karar veremiyordum. Ya da daha kötüsü bir paranoyağa dönüşüyor da olabilirdi. Veya gerçekten de onun düşündüğü gibi silahlı kötü adamlar peşime düşmüştü. Kötü adamların gündüz gözüyle dersimin olduğu sınıfa dalmaları biraz fazla cesaret gerektiren bir atılım olmaz mıydı?

“İkisinin de aynı adam olduğuna emin misin?”

Çileden çıkmış halde nefes alıp verdi. “Eminim diyorum. Ne demeye benden şüphe ediyorsun şimdi?” Tüm vücudu gerilmişti.

“Ben...” Cümlemin devamını getiremedim. Haklıydı. Ondan şüphe etmiştim. Ama neden? Hayat boyu

peşimi bırakmayan güven sorunlarım yine mi baş göstermişti? Hiç sanmıyorum. Duygusal açıdan kendimi koruma amaçlı durumun ciddiyetini inkâr ya da göz ardı mı ediyordum? Bundan oldukça şüpheliyim. Ya da içten içe benim inanılmaz derecede yakışıklı erkek arkadaşımın korkunç ve travmatik geçmişi yüzünden birazcık kaçık olduğunu, bununla bir sorunum yoktu elbette, ve bu yüzden de yanlış bir karar mekanizmasına sahip olduğunu mu düşünüyordum? Dudağımı ısırđım. Evet. Kesinlikle üç numaralı ihtimal doğruydu. Lanet olsun.

Gözlerinin içine baktım. Aman Tanrı'm, gözleri çok güzeldi. Ve bana ender bulunan bir hazineymişim gibi bakıyordu. Ben bir Mona Lisa tablosuymuşum ve o da az önce beni usta bir sanat hırsızının elinden kurtarmış gibi... Beni kendine doğru çekerek sımsıkı sardı.

"Eğer sana bir yere kıpırdama diyorsam, sözümü dinle."

Sarılışına karşılık verdim. "Tamam."

Birdenbire çok alakasız bir düşünceyle beynimden vurulmuşa döndüm. *Bu sabah o iPhone'un mutfak masasının üzerinde ne işi vardı, Jonas?* Bu rastgele düşüncenin neden tam şu anda kafama takıldığına dair hiçbir fikrim yoktu. Görünen o ki bilinçaltım o kahrolası iPhone'la kayıtsız, şartsız olarak Kulüp'le ilgili her şeyi Jonas'a bırakmamı kabullenişim arasında bir bağlantı kurmuştu.

Yüzünü saçlarıma gömüp kokumu içine çekti.

"Beni bir daha bu şekilde korkutma, Sarah." Eğilip beni nazıkçe öptü. "Hadi. Seni bu lanet yerden çıkarıyorum."

BÖLÜM 12

Jonas

Saatime baktım. Yediye çeyrek var. Sahtekâr Stacy'nin on beş dakika içinde burada olması gerek.

“Bir Heineken,” dedim barmene. O da başıyla onayladı.

Çevreme bakındım.

Umarım Stacy o aptal mor bilekliği takmadığım için bana adımla seslenmez. Teknik olarak Kulüp yer bildirimlerinde o bilekliği takmam gerektiğinin farkında olsam da Stacy'le gerçekleşen berbat düzüşmeden sonra evimden dışarı adımını attığı anda ben de bilekliği çöpe atmıştım. Yine de bunu yapmasaydım bile bir daha asla o şeyi bileğime takmazdım. Artık vücudumun her bir parçası, bileğim de dâhil olmak üzere, Sarah'a aitti. O kahrolası bileklik büyük ihtimalle tenime değdiği anda kızgın ütü misali derimi yakıp geçerci.

Bileğimdeki diğer eşini de Belize'de Sarah için aldığım renkli, iplik bilekliğe dokundum. Onu Sarah'ın bileğine bağlayışım gözlerimin önüne geldi. O sırada yüzündeki ifade inanılmaz güzeldi. Çok içten ve kırılğan... Çok masum. Sanırım ilk defa o zaman onu sevdiğimden emin olmuşum. Bilekliği bağlayıp ona aramızda mükemmel bir

uyum olduğunu söylediğimde bana ağlayacak gibi bakmıştı.

Hayır, dur bir dakika. Bundan daha öncesinde emin olmuştum onu sevdiğimden. Aklımdan ne geçiyordu ki? *Tabii ya*. Şelalenin tepesinde kendini karanlık boşluğa bıraktığı zamandı. Bunu yapmaktan ödü kopsa da yine de başarmıştı. Çünkü onu aşağıdaki karanlık suda beklediğimi, onu tutacağımı ve ona bir zarar gelmesine asla izin vermeyeceğimi biliyordu. Bunu başarmıştı çünkü sonunda benim için gözünü karartmaya karar vermişti. Tabii bir de ona başka bir seçenek tanımamıştım. Bunu düşününce gülümsedim. Onu ta şelalenin tepesine çıkarıp geriye başka seçenek bırakmadığımda bile bana kızmamıştı. Kötü bir niyetimin olmadığını anlamıştı. Beni daima anlıyordu. Ve her zaman olduğu gibi bunun da üstesinden geldi. Kendi ne ve bana güvenerek kendini o karanlık uçurumdan aşağı bırakmıştı.

Evet, kesinlikle kendini soğuk, karanlık suya bırakıp kollarını boynuma doladığı an, korku, heyecan ve coşkudan titriyorken ve bana sımsıkı tutunduğunda onu sevdiğimi anlamıştım. Bana sanki hayatı buna bağlıymış gibi, ben onun can yeleğiymişim gibi sımsıkı tutunmuştu. Ve işte bu sırada ona sarıldığım an, onsuz yaşayamayacağımı anladığım andı. O andan itibaren ona daha sıkı sarılıyor, ona olan duygularımdan daha emin oluyordum. Onun da benim can yeleğim olduğundan... Hayatımda daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Barmen biramı önüme koydu.

On doları tezgâha bırakıp biradan koca bir yudum aldım.

Kulüp'ün verdiği iPhone'u da o aptal mor bileklik gibi çöpe atmadığım için Tanrı'ya şükürler olsun. Az kal-sın atıyordum aslında, ama sonra o kahrolası şeyin içindeki bütün bilgileri silip telefonu Trey'e vermek geçmişti aklımdan. Sonuçta yepyeni bir iPhone'du. O yüzden ben de onunla ne yapacağıma sonra karar vermek için telefonu mutfaktaki bir çekmeceye koydum. Sonra da onun orada olduğunu unuttum. Ta ki bu sabaha kadar. Çünkü bu sabah, "Kulüp'ün Canına Okuma Yolları" isimli stratejim üzerine beyin fırtınası yaptığım sabahtı.

iPhone'u çöpe atmayışımı talih kuşunun üzerime bıraktığı koca bir bok olarak değerlendirebilirdim. Aksi takdirde noktaları birleştirip Kulüp'teki güç dengeleriyle nasıl oynayacağıma dair en ufak fikrim yoktu. Josh'un hacker arkadaşı bara gitmek için evden çıkmadan hemen önce Josh ve bana Kulüp'ten gelen e-postaların hepsinin açmaza çıktığını ve hiçbirinin izinin sürülemeyeceğini söylemek için aramıştı. Josh buna hiç şaşırmayarak üzerinde pek durmadı. Ama ben kendimi mağlup edilmiş hissediyordum. Bu da bu gece Stacy'le görüşmem gerektiği anlamına geliyordu. Geriye başka ne seçeneğim kalmıştı ki? O, sahip olduğum tek ipucuydu. Aşağılık heriflerin izini bulup Sarah'ın güvenliğini sağlamak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım.

Biramdan bir yudum daha alıp etrafıma bakındım.

Bu gece burada gerçekten hoş görünümlü insanlar vardı. Ama zaten The Pine Box'ta daima hoş görünümlü insanlar olurdu. Bu yüzden burası bir zamanlar benim favori avlanma mekânlarımdan biriydi. Tabii bir de evime yürüme mesafesindeydi. Bunun işleri kolaylaştırdığı su götürmez bir gerçektir. Bu sayede evime hangimizin arabasıyla gidileceği üzerine kafa yormaya gerek kalmıyordu.

Eve onun arabasıyla gidiyorduk. Böylece ertesi sabah bana güçlük çıkarmadan evimi terk edebiliyordu. Lanet olsun. Her gece başka bir kadını düzdüğüm geceler sanki bir asır öncesinde kalmıştı. Artık kendimi o adam gibi hissetmiyordum. Sarah çok kısa bir süre içinde her şeyi değiştirmişti. Tam da ondan beklediğim gibi. Ondan bunu yapmasını umut ettiğim gibi...

Biramdan koca bir yudum daha aldım. Canı cehennem. Geri kalanını kafama diktim. Barmene işaret edip bana bir şişe daha getirmesini söyledim. Başıyla onayladı. Dizlerimi çılgıncasına aşağı yukarı hareket ettiriyordum. Durmaları için kendimi zorladım.

Kısa saç kesimli ve büyük, çember küpeli bir esmer barın öbür ucundan bana gülümsedi. Bakışlarımı kaçırdım. Eski ben olsam doğruca kadının yanına giderdim. Oldukça seksiydi. Tatlı bir yüzü vardı. Ve üzerinden özgüven fışkırıyordu. Kadınlarda özgüven daima hoşuma gitmiştir. Ama artık umurumda bile değildi. Tek düşünebildiğim Sarah'tı. Tek istediğim oydu. Buradan çıkıp onun yanına gitmek için sabırsızlanıyordum.

Bir süre dışarı çıkmam gerektiği, yapmam gereken işler olduğunu söylediğimde Sarah istifini hiç bozmamıştı.

“Sorun değil, bebeğim.” demişti. “Yapmam gereken bir sürü ödev var.”

Dersleri konusunda çok titizdi. Yılsonunda o bursu almak konusunda ise oldukça kararlıydı. Onun bu yönünü çok seviyordum. Ne istediğini biliyor ve tüm gayretiyle o şeyin peşine düşüyordu.

“Çok geç kalmam,” demiştim ona güven vererek. “Elimden geldiğince çabuk döneceğim.”

“Acele etmene gerek yok. Tanrı biliyor ki hayatının sonuna dek burada oturup bana bebek bakıcılığı yapamazsın. Ben buradayım,” demişti o da. “Yapmam gereken bir sürü iş var.”

Daha önce hiç bu kadar hafif kıskançlık güdüsüne sahip bir kadın görmemiştim. Bana güveni tamdı. Bunu düşününce birden midem tersine döndü. Evet, Sarah bana güveniyordu. Bense *burada* oturmuş Stacy’yi bekliyordum.

“Çok geç kalmam,” demiştim ona yeniden. “Ve Josh sana göz kulak olmak için burada olacak.”

“Tamamdır,” Çoktan kitaplarına gömülmüştü bile.

“Burada kalıp bir yere gitmeyeceğine söz ver.”

Kitaptan başını kaldırıp gözlerini devirdi. “Jonas, bu kadar tuhaf davranmana gerek yok. Dedim ya ders çalışmam gerek. Programdan çok gerideyim. İnan bana, bir yere gitmiyorum.”

“Ama söz vermen gerek, Sarah. ‘Söz veriyorum, Jonas.’ de.”

“Tanrı aşkına,” dedi çileden çıkmış halde başını arkaya atarak. “Bu biraz korkutucu olmaya başladı.” Israrcı bakışlarını üzerine yeniden gözlerini devirdi. “Tamam, Yüce Efendimiz. Söz veriyorum.” Yüzünde ukala bir sırıtma belirdi. “Bir de benim otoriter olduğumu söyleyip duruyorsun. Tencere dibin kara seninki benden kara.”

Yüzümdeki endişe dolu ifade geçmeyince kahkaha attı.

“Burada olacağım, Jonas. Ne yapman gerekiyorsa onu yap, Bay İş Adamı. Sen ve senin gece gündüz gösterdiğin sıcacık ilgi sayesinde ne yazık ki ceza hukuku ve haksız

fiillerden hayli geride kaldım. Tek bir dakika bile mola vermeden gece boyunca çalışacağım.”

“Pekâlâ, orada dur bakalım.” diye karşılık verdim onu kitabı kapamaya zorlayıp kendime doğru çekerek. “*Tüm* gece boyunca çalışmanı istemiyorum. Benim daha fazla sıcacık ilğim için bir noktadan sonra mola vermek zorunda kalacaksın.”

“Hmm,” dedi. “Madem ısrar ediyorsun.” Bir kahkaha atıp beni öptü. “Hadi ama, Jonas. Her gece seninle sevişmek bağımlılık yapıcı zaten. Bu adeta fiziksel bir ihtiyaç. Nefes almak, yemek yemek ve içmek kadar hem de.”

Kendi kendime gülümsedim. *Benim Muhteşem Sarah'im.*

Saatime baktım. Tam yedi olmuştu. Her an burada olabiliirdi. Stacy'yi yeniden göreceğimin düşüncesi bile ürpermeme yetiyordu. Dizlerim yeniden hareketlenmişti. Durduramıyordum. Midem ters düz olmuştu. Stacy'yi o kadar baştan savma bir şekilde becermeme rağmen sanki saf ekstazi halini yaşıyormuş gibi davranmıştı. Bu baştan aşağı mide bulandırıcıydı. Üstüne bir de Sarah'ı bar tuvaletinde köşeye sıkıştırmıştı. Pekâlâ, Stacy'nin mide bulandıran yönlerini düşünmeye bir son vermeliydim. Onu etkileyebilmek için kendimi toparlamam gerekiyordu.

İşte gelmişti. Tam zamanında, üzerinde siyah, mini bir elbise ve oldukça yüksek topuklu ayakkabılarıyla bara çalımlı bir giriş yaptı. Elimi kaldırıp ona işaret ettim. Başıyla onaylayarak bana gülümsedi. Bu mesafeden bile bileğindeki mor bilekliği seçebiliyordum. Görüntüsü irkilme sebep olsa da gülümsemek için kendimi zorladım.

“Yeniden merhaba,” dedi bana doğru gelirken. “Jonas.”

“Merhaba, Stacy.” Bana sarılmak için hamle yaptığı sırada tokalaşmak için elimi uzattım. Aramızda garip bir an yaşandı. Çekingen mankafanın tekiymişim gibi davranıp ona çabucak sarılmak için eğildim. Evet, büyük ihtimalle daha önce becerdiğin biriyle tokalaşmak oldukça tuhaf kaçardı, değil mi? Kendimi toparlayıp onu gördüğüme memnun olmuş gibi davranmam gerekiyordu.

“Chardonnay?”

“Hatırlıyorsun. Evet, lütfen. Teşekkürler.”

İçkisini sipariş ettim.

Sarah.

Şu an yaptığım şey kendimi bok gibi hissetmeme sebep oluyordu. Yanlış yapıyormuşum gibi geliyordu. Sadece bunu neden yaptığımı kendime hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Stacy’yle çabucak bir şeyler içecektim, hepsi bu. Fahişe olduğu ortaya çıkan bu kadınla. Daha önce becerdiğim bir fahişe olan bu kadınla. Sonra da ihtiyacım olan bilgiyi alacaktım. Ardından hemen eve gidip bebeğimin bal bademini fazladan bir şevkle yalayıp onu boşaltacaktım. Belki de defalarca, eğer şansım yaver giderse.

“Bir masaya geçelim mi?” diye sordum.

“Şuradakine ne dersin?”

Ücra köşedeki bir yeri işaret ediyordu. İlk defa Stacy’le tanıştığımda Sarah ve Kat’in beni gözetlediği yer. Şu an orada oturan Menü Kızı’nın hayaletini görebiliyordum. Kolları ve ellerinin pürüzsüz esmerliği, menünün arkasından omzuna doğru dalgalanan koyu, uzun saçları gözümün önüne geliyordu. O sırada Sarah’ı henüz görmemiştim, fotoğrafına bile bakmamıştım. Ama ruhuma sahip olduğunu o zamandan anlamıştım.

Stacy'nin gözlerinde keskin bir ifade vardı.

Özellikle o köşeyi göstererek bana bir şeyler mi anlatmaya çalışıyordu? Beni mi test ediyordu?

“Hayır, orası olmaz.” dedim biraz sert bir ses tonuyla. Şu an kendimi tutup Çekici Jonas'ı oynamam gerekiyordu. Olağanüstü Penisli Yüce Jonas bu gece pek işime yaramazdı. “Şurası.” Barın öbür ucundaki başka bir köşeyi işaret ettim ve oraya oturduk.

Stacy şarabından bir yudum aldıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. “Senden tekrar haber almak çok hoş, Jonas. Yeniden beni istemene çok sevindim. Ben de bunu bekliyordum.”

Başımila onayladım. “O zevk bana ait. Benimle tekrardan görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler.”

“Tabii ki de. Seninle ilk seferinde harika vakit geçirdim. Devamının gelmesini isteyeceğini umuyordum.”

Kısa bir sessizlik oldu.

İç çektim. “Sadede gelelim, olur mu?”

Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Kayıt asistanımla küçük bir kaçamak yaşadım. Benim başvuru formumu değerlendiren kadın.”

“Ah,” dedi Stacy jetonu sonradan düşerek. “O kadın, *o kadın* mıydı?”

Stacy eğer Sarah'ın kimliğini şimdiye kadar öğrenemediyse Kulüp'teki hiyerarşik sıralamada oldukça aşağılarda olmalıydı.

Ona bir sır verecekmişim gibi öne doğru eğildim. “Ben biraz adrenalin bağımlısıyım. Yasak meyveyi yemekten kendimi alıkoyamadım.”

Gülümsedi. Çekici Jonas bu gece kesinlikle işbaşındaydı.

“Hangisiydi peki? Siyah saçlı olan mı sarışın olan mı?”

“Siyah saçlı olan. Dikkatimi çeken hep onlar olmuştur.”

Stacy’nin gözleri parıldadı. Siyah saçlı kadınlar erkeklerin onları sarışınlarla tercih ettiğini duymaya her daim bayılırlardı.

“Mavi gözlü ve siyah saçlı olanlarsa kesinlikle en sevdiğim.”

Onu biraz fazla pohpohladığının farkındaydım. Ama tüm günümü burada geçirecek halim yoktu. Buradan bir an önce defolup eve, benim güzel kahverengi gözlü kadınıma kavuşmak için dakikaları sayıyordum.

“O zaman sarışın kimdi? Bir başka kayıt asistanı mı?”

“Hayır, o sadece kayıt asistanının bir arkadaşıydı. Sarışın olan Kulüp’le ilgili hiçbir şey bilmiyor. Sadece arkadaşının bir çöpçatanlık sitesinde tanıştığı adamı gözetlediğini sanıyordu.” Umarım bu küçük dedikodu Kulüp’te kayda değer birilerinin kulağına gidip Kat’ın aklanmasını sağlardı.

Stacy kahkaha attı. “Ah, bu çok iyi. Ben sanmıştım ki...” Birden durdu. Benim ne derece bilgi sahibi olduğuma dair şüpheleri vardı. Görünen o ki kendini koca bir bok yığınının üzerine basmış halde bulmak istemiyordu.

“Onların senin bölgeni taciz eden yeni kızlar olduğunu mu sanmıştın?”

Stacy kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerek başıyla onayladı.

“Evet, ben de öyle duymuştum. Aslında seninle bu yüzden görüşmek istedim.”

Stacy gözlerini kısarak bakmaya başladı. “Öyle mi? Neden peki?”

“Pekâlâ, dürüst olacağım. Kayıt asistanımla gerçekten çok hoş zaman geçirdim. Çok eğlenceli biriydi. Ama artık bitti. Bana fazla yapışmaya başlamıştı. Yapışkanlara tahammül edemediğimi biliyorsun.”

“Ah, Tanrı’m. Ben de tahammül edemiyorum.”

“Gördün mü? Ben de öyle düşünmüştüm. Sen tam bir profesyonelsin, Stacy. Ve bu özelliğin hoşuma gidiyor.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Biramdan koca bir yudum alıp göz ucuyla ona baktım. “Kayıt asistanım seninle spor barda karşılaşmasıyla ilgili tüm detayları bana anlattı. Diğer adam için sarı bileklik taktığın gece olanlar.” Stacy refleks olarak kolundaki mor bilekliğe baktı. Sanki bu gece hangi bilekliği taktığını hatırlamaya çalışıyor gibiydi. “Sana söylemeliyim ki bu beni oldukça tahrik etti.”

Stacy’nin yüzünde heves dolu bir ifade belirdi. “Gerçekten mi? Ne açıdan tahrik etti ki?”

“Şaka mı yapıyorsun? Duygularına bağımlı değilsin. Kendi bölgenin sınırlarını koydun. Ona sana bulaşmaması gerektiğini gösterdin. Bir iş yapmak için buradasın ve yaptığın işin de hakkını veriyorsun. Buna saygı duyuyorum. Dediğim gibi, sen tam bir profesyonelsin. Kötü kız.”

İltifatlarım üzerine yanakları kızardı. Söylediklerimi tamamen yutmuştu. “Teşekkür ederim,” Başını kaldırıp gülümsedi. “O zaman demek ki kötü kızlardan hoşlanıyorsunuz?” Elime dokunmak için uzandı.

İçgüdüsel olarak ani bir hareketle elimi çektim. Kadın bana sanki etim kemiklerimden çekiliyormuş gibi hissettiriyordu. Açık vermemek için biraya uzanıyormuş gibi yaptım.

“Açıkkası,” diye devam edip biramdan koca bir yudum aldım. “Kulüp’ün asıl olayını keşfettikten sonra oldukça rahatladım. Hatta memnun bile oldum denebilir. Buraya üye olmamın asıl nedeni zaten duygusal yakınlaşmalardan kaçınmaktı, biliyor musun? Kadınlar daima... Fazla *duygusallaşılıyor*. Bu benim için gerçekten işin eğlencesini kaçırıyor. Kayıt asistanıyla da aynı şey oldu. Çok tatlı ve harika bir kızdı gerçekten. Ama sonra bana bağlanmaya başladı. Cinselliği bir tür peri masalından ayırt edemiyordu.”

“Tam bir profesyonele ihtiyacın varmış gibi duruyor.” dedi Stacy göz kırparak.

“Kesinlikle. Tamamıyla *dürüst* olabileceğim birine ihtiyacım var.”

Stacy imalı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “Ne konuda dürüst olmak istiyorsun, Jonas?”

Biramı bitirip ona en baş döndürücü gülümsemelerimden birini verdim. “Her ikimizin de ne istediği konusunda, *gerçekten* ne istediğimiz konusunda.”

Dikkat kesilerek öne doğru eğildi.

“Sen para için buradasın,” Gülümsedim. “Ve bu iyi bir şey. Ben ise seks için buradayım. Bu kadar. Yalnızca ca

nım ne zaman isterse arada duygusal yakınlaşma olmadan güzel bir kadını becermek istiyorum. Duygusal saçmalıkların hiçbiri olmayacak.”

Dudağının tek tarafı yukarı kalktı. “Pekâlâ, kulağa iyi bir fikir gibi geliyor.” Birden ayağa kalktı. “O zaman buradan defolup gidelim, ne dersin?”

Kahretsin. “Bekle bir dakika. Benim bundan daha büyük bir fikrim var. Sadece bu geceyle sınırlı kalmayacak bir fikir. Lütfen otur ve aklımdakini anlatmama izin ver.”

Yerine yeniden oturdu. “Seni dinliyorum.” Dudaklarını yaladı.

Midem altüst oldu. Birden onun vajinasında gezinen dilimi anımsamıştım.

“Öncelikle, yatakta ne kadar inanılmaz olduğunu söylemeliyim. ‘İnanılmaz’ kelimesini edebi anlamda kullanıyorum. Gerçek anlamda değil.”

İstifini bozmadı. “O zevk bana ait. Sen de harikaydın.”

“Ah, ne kadar tatlı.” dedim gülümsememe engel olmayarak. Sarah aslında bana tam bir aptal olduğumu söylemek istediği zaman böyle diyordu. *Ah, ne kadar tatlısın, Jonas*, derdi alaycı bir ses tonuyla. “Ama asıl inanılmaz olan sendin, Stacy.” Kendimi kusacakmış gibi hissediyordum. “O kadar hızlı ve şiddetle orgazm oldun ki. Bu tam anlamıyla... *İnanılmazdı.*”

“Senin sayende oldu.”

“Kadınları boşaltmaktan gerçekten çok hoşlanıyorum. Başvuru formumu okumuş muydun?”

Omuz silkti. “Üzerinden zaman geçti. Hatırlat bana.”

Evet, benden sonra birkaç başvuru formu daha okuduğuna emindim. “Kadınları boşaltmaktan gerçekten hoşlanıyorum. Özellikle de bunu yapmak zor olduğunda. Zor olanı severim. Bazen belli bir kadın üzerinde bunu nasıl yapacağımı çözmem bir ay bile sürebiliyor,” Gülümsedim. “Kadınlar oldukça karmaşık canlılar.”

Güldü ve başıyla onayladı. “Kesinlikle öyleyizdir.”

“Ama birçok alıştırmamanın ardından sonunda başarıyorum. Her zaman değil elbette. Çoğunlukla. Ama seninleyken... Bir anda oluverdi. Hemencecik. Ve o kadar şiddetliydi ki. Bu yüzden tam anlamıyla *inanılmazdı*, Stacy. O günden beri bunu düşünüp duruyorum.”

Stacy gülümsedi. “Evet, harikaydı.”

“Son zamanlarda da dediğim gibi kayıt asistanımla meşguldüm. Ama o senin gibi değil, Stacy. Hem de hiç. İkinizin arasında 180 derecelik açı farkı var. O senin gibi boşalmıyor. Hiç hem de. Ve son zamanlarda kendi tutku ve arzularının bilincinde olan bir kadınla birlikte olmayı ne kadar istediğimi düşünmeden edemiyorum. Ne istediğini bilen, çekinmeden kendini arzularına teslim edebilen bir kadınla.” Diğer bir deyişle Sarah’ımı istiyordum.

Stacy’nin suratı deniz feneri gibi parladı. “Kulağa güzel geliyor,” dedi. “Neden hemen şimdi başlamıyoruz?” Görünen o ki nazik bir dille işini hemen bitirip gitmek istediğini söylüyordu. Belki de eğer onu çarçabuk becerirsem bu gece için bir sonraki yer bildirimine de zaman ayırabileceğini düşünüyordu.

“Dur biraz. Sana bir teklifim var.”

Ağzımdan çıkan her teklifi kabul etmeye hazır halde başını yana doğru eğdi.

“Bana ayıracağın zaman karşılığında ücretini toptan ödemek istiyorum.”

“Ah,” Gülümsedi. “Aklından ne geçiyor?”

“İki hafta.”

Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. “Sen KAD istiyorsun.”

“O nedir?”

“Kız Arkadaş Deneyimi.”

Dudağımın kıvrılmasına engel olamıyordum. İstedğim tek KAD, Sarah’la oldu.

“Evet,” dedim kendimi zorlayarak. “KAD. Sana fazladan ödeme yapacağım elbette. Üyeliğim için Kulüp’e yaptığım ödemeye ek olarak. Bence bu oldukça adil çünkü seni özel olarak istiyorum. Mor bileklik takmak, yer bildirimleriyle uğraşmak ya da onun gibi şeyler istemiyorum. Seni iki haftalığına Kulüp’ten ödünç alıp tamamen benimle ilgilenmeni istiyorum. Kulüp’e bana tanıyacakları böyle bir ayrıcalık için ek ücret ödemeye razıyım. Bir aylık üyeliğin bedeli kadar diyelim.”

“Bir aylık üyelik ne kadar?”

“Bilmiyor musun?”

“Hayır, ben müşteri başına ödeme alıyorum.”

“Müşteri başına ne kadar alıyorsun peki?”

Duraksadı. “Beş yüz dolar.”

Yalancı kaltak. Gerçek ücreti ikiye katlayarak söylemişti. Zekice. Her neyse. Stacy’nin uydurma meblağıyla bile kafamda hesaplamayı yapmıştım. Eğer bir üye bir ay boyunca her gün yer bildirimi yaparsa, Kulüp kayıt asistan-

ları ve diğer masraflar için ödeme yaptıktan sonra bile bu bok çukurunu işleten her kimse her ay üye başına yaklaşık on beş bin dolar elde ettiği açıkltı. Ve on binlerce olmasa bile binlerce üyesi olduğu kesindi. Aman Tanrı'm. Adamlar resmen kolay yoldan para kazanmanın yolunu bulmuşlardı.

"Aylık üyelik otuz bin dolara mal oluyor."

Stacy'nin gözleri ışıldadı. Yine de bu meblağ onu hiç de etkilememiş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Belki pastadan daha büyük bir dilim alabilmen için patronunla görüşebilirim? Adamlarla oturup konuşur ve..."

"Kadınla,"

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Sonunda biraz bilgi edinebilmiştim.

"Öyle mi? Patronun bir kadın mı?"

"Evet."

"O da senin gibi kötü bir kız mı?"

"Ben onun yanında az bile kalırım."

Gülümsedim. "Adı ne?"

"Oksana."

"Oksana," diye tekrarladım. Vücudum buz kesmişti. "Rus mu?"

"Ukraynalı. Biz ona Çılgın Ukraynalı diyoruz."

Güldüm. "Pekâlâ, Çılgın Ukraynalı'yla mümkün olan en kısa sürede konuşup önümüzdeki iki haftayı özel olarak bana ayırman için ona otuz bin dolar teklif edeceğim. Bu ödeme benim Kulüp üyeliğimden ayrı tutulacağı için de bu durumun ödemenin ancak seninle yarı yarıya paylaşırsam geçerli olacağını söyleyeceğim. Nasıl fikir?"

Stacy'nin şu anda orgazm oluyormuş gibi görünen yüz ifadesi düzüştüğümüz zamandan daha gerçekçiydi. "Ah," dedi yanakları kızarmış halde. "Oksana'yla konuşmana ne gerek var ki? Ödemeyi komple bana el altından da yapabilirsin. Onun bilmesine gerek yok. Bana parayı ver, ben de sana iki haftamı ayıracağıma dair söz vereyim. Gece ve gündüz, her dakika, ne zaman istersen. Seni o kadar güzel becereceğim ki o iki haftanın sona ermesini hiç istemeyeceksin."

Deja vu. *Pretty Woman*'ın başında Julia Roberts da esrarengiz bir şekilde aynı şeyi söylememiş miydi? "Hayır, bu pek de iyi bir fikir değıl. İki hafta boyunca diğeri yer bildirimlerine karşılık vermezsen şüphelenmezler mi?"

İsteksiz bir şekilde başıyla onayladı. "Evet, muhtemelen. Ama her gün yer bildirimi yapıp beni talep edebilirsin. Parayı da doğruca bana vermiş olursun. Böylece her iki taraf da kazançlı çıkar."

Lanet olsun. "Hmm. Sorun şu ki yer bildirimi yapmak istemiyorum. Hem bu iki hafta boyunca birçok talep alacağına eminim. En çok istenen kız sensin."

Sırıttı. "Öyleyim."

"Seninleyken seni başka birisiyle paylaşmayı göze alamam. Eğer onlardan gizli iş yaparsak ve bunu fark ederlerse işler ciddi anlamda ters gidebilir. İşini kaybedebilirsin ve Kulüp de bir yıl boyunca üyeliğimi kullanmaktan beni men edebilir. Bunu kesinlikle riske atamam. Kulüp'e ihtiyacım var, Stacy." Ona çılgın bakışlarımdan birini attım.

Dudağını büzdü. Görünen o ki kendi kazancını arttırmanın bir yolunu arıyordu. "İki hafta boyunca 'izin' alırım. Hasta bir yakınımı ziyaret etmek ya da onun gibi bir şey için."

“Sana her ne olursa olsun iki hafta için otuz bin doları ödememe ne dersin?”

Başını arka arkaya aşağı yukarı salladı.

“Ama bunu yine de saklı tutmak istemiyorum. Kulüp’e ne gerekiyorsa öderim. Nasıl fikir?”

Gözleri parladı. “Harika.”

Tanrı’m. Stacy’yi iş anlaşmalarımı ayarlaması için işe almalıydım. Kadın kahrolası bir atmacaydı. “Peki, Oksana’nın bunu kabul edeceğine emin misin? Kararları o mu veriyor, yoksa başkasının onayı mı gerek?”

“Neden kabul etmesin ki? Her şey Benjaminler ve ona bağlı. Ve kararları Oksana veriyor. Dedim ya, kadın tam bir baş belası.”

“Harika. Peki, onunla nasıl iletişim kurabilirim?”

“Bana telefon numaranı ver. Ona seni aramasını söyleyeceğim.” Telefonunu çıkardı.

“Hayır, Oksana’yla kendim iletişime geçmeyi tercih ederim. Bu tür konularda kontrolün bende olmasından hoşlanıyorum. Pekâlâ, aslında her konuda kontrolü elimde tutmayı severim.” Sırf eğlence olsun diye ona çılgın bakışlarından birini daha attım.

“Onun numarasını verme yetkim yok.”

“Burada, Seattle’da mı yaşıyor?”

“Hayır, Las Vegas.”

Tüylerim diken diken oldu. *Las Vegas’taki Ukraynalı Oksana.*

“Soyadı ne?”

Stacy göz ucuyla bana baktı. “Neden sordun?”

Telefonumu çıkardım. “Telefonuma kaydetmek istiyorum sadece. Bu yasak mı?” Aptalı oynuyordum.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Soyadına ihtiyacın yok.”

Şansımı fazla zorlamıştım. “Üzgünüm, bilmiyordum. Tüm bunlar benim için henüz çok yeni. Daha önce hiç Kız Arkadaş Deneyimi olayını yapmadım. Ne var biliyor musun? Vegas’a zaten iş için gidecektim. Bir taşla iki kuş vurmuş olacağım. Böylece ona parayı nakit veririm, o da sana doğrudan ödeme yapar. Adresini biliyor musun?”

Sihirli kelimeyi söylemiştim. *Nakit*. Gözleri parladı. “Bildiğim tek şey posta kodu. Sana e-posta adresini vereyim. Ona yazarak onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulabilirsin.”

“Harika.”

Çantasından bir kalem çıkardı. “Kâğıt lazım.” Çantasını karıştırmaya başladı.

“Oksana’yla daha önce yüz yüze görüşmüşlüğü vardır?”

“Ah, evet. İşe Vegas’ta başladım. Diğer şehirlere yayılmadan önce ilk kız grubunda ben de vardım.”

Bir başka inci tanesi değerinde bilgi daha. Ana merkezleri Las Vegas’taydı.

“Vegas’ta en çok tutulan kız bendim,” Gururla gülmüsedti. “İşi büyüttüklerinde istediğim şehri seçmeme izin verdiler.”

“Ve sen de Seattle’ı seçtin?”

“Oradaki kuru hava beni çok yoruyordu.”

“Pekâlâ, buraya gelerek o sorunu kökünden çözmüş-sün, değil mi?”

Gülümsedi. “Hem ailem de Seattle’da. O yüzden...”

Aramızda garip bir sessizlik yaşanırken oturup öylece birbirimize baktık. Gözüme bir saniye önce olduğundan çok daha genç gözükmüştü o an.

“Oksana?” dedim nazıkçe onu konuya geri döndürüp e-posta adresini alabilmek için.

“Ah, evet.” dedi. “Elbette.”

“E-posta adresini telefonuma not ederim,” Midem ters düz olmuştu. Kendimi Sarah’a ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse Sahtekâr Stacy’yi kandırmak da hoşuma gitmiyordu. Şu işi bir an önce halledip eve, Sarah’ın yanına gitmek istiyordum.

“Pekâlâ,” Telefonundan rehber girip listenin aşağılarına doğru ilerlemeye başladı.

Kendi rehberime “Oksana” ismini yazıp e-posta adresini söylemesini beklemeye koyuldum. “Adres ne?”

“Jonas?”

Ah Tanrı’m, olamaz.

İçimdeki panik dalgası yükselişe geçti.

Bu şimdiye kadarki en kötü kâbus olmalıydı.

Ve bu benim kahrolası hatam.

Yanımda duran Sarah’tan başkası değildi.

BÖLÜM 13

Sarah

Saatime baktım. Yediye beş vardı.

Şu an bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Ama kendime engel olamamıştım.

Gecenin ayazında burnumun ucu soğuktan donmuş ve kıpkırmızı olmuştu. Hırkama daha sıkı sarılarak The Pine Box'a adımlarımı sıklaştırdım. Kalbim göğüs kafesimin içinde davul çalıyordu. Bunu yapmamam gerekiyordu. Ama yine de hızla yoluma devam ettim.

Jonas evden çıktıktan sonra dans eden bir tetikçinin Kat'e bir ziyaret gerçekleştirmedikten emin olmak için onu aradım.

"Her şey yolunda," dedi Kat. "Bodyguard'ım ile yemek almaya çıkmıştım ben de." Ardından Whitney Houston'ın *The Bodyguard*'ındaki nakaratı söylemeye başladı.

"Neyden bahsediyorsun?" dedim gülerek.

"Jonas sana söylemedi mi? Bana göz kulak olması için profesyonel bir koruma tuttu. Lütfen ona teşekkürlerimi ilet. Bu arada, bende ki koruma Kevin Costner'dan çok daha yakışıklı. Bir içim su."

Jonas'ın bu düşünceli hareketinden çok etkilenmiştim. Ama yine de koruma tutmayı gerekli bir önlem olarak görmesinden endişe duyuyordum.

“Jonas ve sen yemekte bize katılsanıza?” diye sordu Kat.

“Bu gece olmaz. Jonas dışarıda ve benim de ders çalışmam lazım.”

“Dışarıda mı?” diye sordu. “İş için mi?”

“Bilmiyorum. Yapması gereken bir iş olduğunu söyledi sadece.”

Kat, Jonas'a duyduğu güvensizliği açığa çıkaran kinayeli bir sesle karşılık verdi.

“Ne var?” diye sordum.

“Hiç.”

“Jonas beni Belize'ye götürdüğünde ayrılmaz bir ikili olduk,” Gerçekten de ayrılmayan bir ikili olmuştuk, diye düşündüm sırtarak. “Ve şimdi beni kötü adamlardan korumanın stresi içinde. Zavallı adam, biraz kafasını dinlemeye ihtiyacı olduğundan eminim.”

Kat cevap vermedi.

Çileden çıkmış halde inledim. “Dilinin ucundakini söyle de kurtul.”

İç çekti. “Adam kısa bir süre önce seks kulübüne kaydoldu, unuttun mu? Eğer Jonas benim erkek arkadaşım olsaydı, ne yaptığını bilmek isterdim. Hepsi bu.”

“Sen onu benim gibi tanımıyorsun,” dedim ona güvence vererek. “Sandığın kadar pislik biri değil.”

“Pislik olduğunu düşünmüyorum. Ama kanatlı bir

melek de değil. Sadece diyorum ki eğer Jonas Faraday benim erkek arkadaşım olsaydı, nereye gittiğini bilmek isterdim.”

İki dakika sonra, sanki lanet bir bombaymış gibi o kahrolası iPhone’u elimde tutmuş kara kara düşünüyordum. Mutfakta açtığım üçüncü çekmecede bulmuştum. O şeye dokunmak bile midemi bulandırıyor. Ta ki bu sabah onu mutfak masasının üzerinde görene dek. Sahtekâr Stacy’yle geçirdiği korkunç geceden sonra Jonas’ın o güdubet şeyden kurtulduğunu sanmıştım. Ya da bana Jonas Faraday Kulübü’ndeki o özel üyeliği teklif ettikten sonra. Ne demeye saklamıştı ki? Ve eğer iPhone’u atmadıysa acaba mor bilekliği de mi saklıyordur diye düşünmeden edemiyordum. iPhone’u bulduğum çekmeceyi karıştırdım. Ama orada değildi. Bu da demek oluyordu ki Jonas o pis şeyi atmıştı, Tanrı’ya şükürler olsun. Ya da onu tam şu anda bileğine takıyor, diye düşündüm birden kalbim hızla atarken. Sonuncu olasılık etimin kemiklerimden çekilmesine sebep olmuştu. Kalbime bir ağrı saplandı. Damarlarımdaki *Fatal Attraction*¹² kanı kaynamaya başlamıştı. Jonas’ın bileğine, Belize’deki dostluk bilekliğinin tam yanına, o lanet mor bilekliği taktığını düşünmek bile bende küçük, beyaz bir tavşanı tencerede haşlama isteği uyandırıyor. ¹³

Korkularımın gerçek olup olmadığını öğrenmek için iPhone’u açmam mümkün değildi. Kahrolası şey parmak iziyle şifrelenmişti. Bu yüzden anlık bir öfkeyle telefonu yüksek sesli bir tangırtı çıkartacak kadar sert şekilde garajdaki çöp tenekesine atmıştım. Bu sayede Jonas’ın arabasını motoru ısınmamış halde garajda görmüş oldum. Ki bu da

12 Türkçeye “Öldüren Cazibe” olarak çevrilen 1987 yapımı film. Kendisinden ayrılmaya kalkışan adamı ve reddedilmeyi kabullenemeyen kadının korkunç yollarla şiddete başvurmasını konu alıyor (ç.n.)

13 Filme gönderme (ç.n.)

tepemi daha çok attırdı. Ya birisi Jonas'ı her nereye gittiye arabasıyla oraya bırakmıştı, ki bu hiç iç açıcı bir düşünce değil, ya da Jonas oraya *yayan* gitmişti. Belize'de yaptığımız konuşmayı göz önünde bulunduracak olursak bu da hiç iç açıcı bir düşünce değildi.

O gün bilmem kaçınıcı kez seviştikten sonra ağaç evimizdeki yatakta uzanmış gülüşüyor, sırlarımızı paylaşıyor, başımıza gelen en garip ve utanç verici olayları ifşa ediyorduk. Bu konuda sınır tanımamıştık. Birbirimize bekâretlerimizi nasıl kaybettiğimizi anlatmış, eski ilişkilerimiz hakkında konuşmuştuk. Ona iki adet tek gecelik ilişkimden ve ilişki sonrasında adamlardan nasıl bir an önce kurtulmak istediğimden bahsetmiştim. O da benim için onların kıcını tekmelemeyi ne kadar çok istediğini söylemişti. Ardından Jonas benimle arsız bir zampara olarak şanlı kariyerine dair birkaç anekdot paylaştı.

“Ama bu kadar çok istekli kadını nereden *buluyordun?*” diye sordum inanamaz halde. “Parmağını şaklatmanla hepsi başına mı üşüşüyordu?”

“Pekâlâ, çoğunlukla evet. Bana kendiliğinden gelirlerdi. Diğer zamanlarda da The Pine Box'a gitmem yeterli oluyordu,” diye karşılık verdi. “Bu, uçan ördekleri vurmak gibi bir şey. Bar evime yürüme mesafesinde olduğu için sonrasında vedalaşmak çok kolay oluyordu. Eve dönmek için ikinci bir arabaya gerek kalmıyordu.”

“Vay canına, tam bir domuzmuşsun.”

“Lanet olası-aşağılık-ukala-piç herifi tercih ederim.”

“Bu konu tartışmaya açık değil.”

Güldüm ve onu öptüm. Ardından uluyan maymunlar dışarıda bizim için serenat yaparken tekrar sevişmiştik.

Hızlı adımlarla The Pine Box'a doğru yürümeye devam ettim. Gecenin ayazında titriyordum. Keşke bu sabah Jonas ve ben evimden çıkmadan önce North Face kabanımı yanıma alsaydım. Lanet olsun.

Bara gitmiş olamaz, dedim kendi kendime. Ders çalışman gereken yerde yapışkan, şüpheli bir kaçık gibi davranmakla vaktini boşa harcıyorsun.

Bundan eminim.

Biraz stres atmak için kaya tırmanış salonuna falan gitmiştir yalnızca.

O zaman neden evden çıkmadan önce üzerine spor kıyafetlerini giymemişti?

Belki arabasında spor çantası vardır.

Ama arabası garajda duruyordu.

Büyük ihtimalle bir şeyler içmeye gitmiştir.

Buzdolabında altılı bira paketi vardı.

Paranoyaklaşmayı kes. Onu seviyorsun, Sarah. Ve o da seni seviyor. Delilik, unuttun mu?

Elbette unutmamıştım. Gece gündüz tek düşünebildiğim buydu. Evet, onu seviyordum. Hem de canımı acıtacak kadar. Ve o da beni seviyordu. Bundan emindim.

O zaman ne demeye şu an The Pine Box'a gidiyorsun?

Ne demeye o *kahrolası* iPhone'u sakladı?

Bilmiyorum.

Eğer iPhone'u sakladıysa, bu mantıken mor bilekliği de sakladığı anlamına gelmiyor muydu?

Mantıken, evet. Muhtemelen, hayır.

Yine de neden iPhone'u sakladı?

Düşün, düşün, düşün.

Pekâlâ, şizofren olduğum artık tescillenmişti.

Bara yaklaşık yirmi metre kala olduğum yere çakılmış halde durdum. Sahtekâr Stacy siyah, mini elbisesiyle barın önünde dikilmiş, otopark sayacından fiş alıyordu. Bu kesinlikle oydu. Nerede görsem tanırdım.

Nefes alamıyordum.

Stacy sayaçla işini bitirdiğinde arkasını dönüp gerçek olamayacak kadar uzun bacakları ve gerçek olamayacak kadar yüksek topuklu ayakkabılarıyla The Pine Box'a doğru yol almaya başladı.

Hızla barın pencerelerinden birine koşup içeriye izlemeye koyuldum. Göğsüm sıkışmıştı. Pencereden içerideki kalabalığa göz gezdirdim.

Belki de orada değildir. Belki bu sadece çılgınca bir tesadüftür. Belki Stacy buraya Kulüp'ten başka bir adamla buluşmak için gelmiştir. Belki de...

Bir anda, kafamın içinde taklalar atan bütün "belkiler" yok oldu. İşte orada, bar taburesinde oturmuş birasını içiyordu. *Jonas*. Benim tatlı Jonas'ım. Ya da ben öyle sanmıştım.

Stacy ona doğru yaklaştı. Jonas onu kucakladı. Yine de biraz garip bir hali vardı.

Midem ters düz oldu.

Nefes alamıyordum.

Başım dönüyordu.

Bu çok anlamsız. Jonas beni seviyor. Gördüğüm şeyi

aklını almıyordu. Gözlerime yaşlar dolmuştu. Boğazıma bir yumru oturdu.

Jonas, barmene işaret etti. Barmen de başıyla onayladı.

Gözlerime inanamıyordum. Bu çok anlamsızdı. Jonas, Stacy'yi becerdiği tüm zaman boyunca beni hayal ettiğini söylemişti. Ve bu daha beni bile görmeden olmuştu. Bana söylediği kadarıyla, tabii. Stacy'nin orgazm taklidi yaptığını, onun midesini bulandırdığını, neredeyse kusmak üzere olduğunu, tüm bu deneyimi iğrenç bulduğunu söylemişti. Ve şimdi kalkmış onu bir daha mı becermek istiyordu? Kadın orgazm *taklidi* yapmasına rağmen?

O an aklımda çakan bir şimşekle gözlerim kocaman açıldı.

Stacy orgazm taklidi yaptı.

Aman Tanrı'm.

Jonas başvuru formuna ona daha önce orgazm taklidi yapan kadınla ilgili ne yazmıştı? Onu farkında olmayarak dürüstlük ve samimiyet adına dilsel becerilerini sergileyebileceği bir arayışa sürükleyen kadınla ilgili. "Ona dürüstlük hakkında bir ders vermem gerekiyordu," yazmıştı başvuru formuna. "Ama bunun da ötesinde, *kefaretimi* ödemek istiyordum."

Aman Tanrı'm. Galiba kusmak üzereyim.

Gözümde biriken yaşlar yüzünden Jonas ve Stacy'yi zar zor görüyordum. Elimle gözlerimi sildim.

Bar taburelerinden kalkıp oturacak bir masa aramaya başladılar. Stacy "benim" masamı işaret etti. Jonas ve Stacy'yi ilk defa dikizlemek için Kat'le oturduğum masa. Aman Tanrı'm, bunu *ikinci* defa yapmak zorunda kalışıma

inanamıyordum. Kısa bir konuşmadan sonra zıt yöndeki başka bir masaya geçtiler.

Daha iyi bir bakış açısı kazanabilmek için başka bir pencereye geçip barın köşesini izlemeye başladım.

Stacy orgazm taklidi yapmıştı. Şimdiyse Jonas ona karşı koyamıyordu. O bir bağımlıydı ve Stacy de onun eroini. Şırıngaya doldurulup tam damarını hedef alan bir eroin. Onu damardan alma isteğine karşı koyamamıştı. Beni sevip sevmemesi de bunu değiştirmiyordu. Eğer gerçekten bir eroin bağımlısı olsaydı beni sevip sevmemesi bir halta yarar mıydı? Hayır, yaramazdı. Bir bağımlının eroinine ihtiyacı vardır. Sevginin canı cehenneme. Jonas Faraday'ın bağımlı olduğu şey de buydu işte. Onu tanıdığım ilk günden bunun farkındaydım. Ama onu değiştirebileceğime inanmıştım. Onun çaresi, kurtarıcısı olacağımı sanmıştım. Ama kendimi kandırmışım. Dayanabildiği son noktaya kadar kendini tutmuş, ama artık pes etmişti.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Saçlarımı tutup asılmaya başladım. Şu an kendimde değildim. Kalbim, göğüs kafesimin altında eziliyor, acıyordu. Hayatım boyunca kendimi daha önce hiç bu kadar kaybolmuş, ihanete uğramış ve yalnız hissetmemiştim. Ve kalbi kırık...

Jonas, Sahtekâr Stacy'yi becerip daha önce beni hiç görmediği ve sihirli parmaklarını üzerimde hiç gezdirmediği halde onun ben olmasını dilediğinde bu çok, çok ama çok ateşli gelmişti. Ama Jonas'ın aramızda tüm bu yaşananlardan sonra, birbirimize söylediğimiz, birlikte yaptığımız ve *hissettiğimiz* her şeyden sonra, birbirimize anlattığımız şeylerden, Beliz'e'deki mağaranın dışında öpüşmemizden, tekrar ve tekrar sevişmemizden sonra, ona "teslim" olduk-

tan ve o tüyler ürperten şelaleden atladıktan sonra, ve bileklerimize taktığımız bilekliklerden sonra, aman Tanrı'm, o bileklikler, pekâlâ, tüm bunlardan sonra Jonas'ın Stacy'yi becermesi ise bir başka türde *ateşliydi*. Erkek arkadaşının kahrolası evini ateşe verdiren türden.

Göğsüme ağırlık çökmüştü.

Zihnim sanki bedenimden ayrılıyor gibiydi. Ve bu Jonas'ın daima kastettiği türden değildi. Akıl sağlığımın benden uzaklaştığını hissedebiliyordum. Kendimi içeri girip Jonas'ın lanet olası muhteşem suratına tokadı yapıştırıp ona cehennemin dibine gitmesi için bağırıırken hayal ediyordum. Ama bu düşünce kalbimin sıkışıp, patlayıp un ufak parçalara ayrılmasına sebep oluyordu. Beni sevdiğini sanmıştım. Benim onu sevdiğim gibi. Karşılıklı bir deliliğin keşfini yaptığımızı zannetmiştim.

Ciddi bir akıl hastalığım var, demişti bana.

Hadi oradan, Jonas Kahrolası Faraday. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra o lanet olası iPhone'u bir fahişeyi becerebilmek için sakladın, böylece...

Birden aklımda çakan bir şimşekle doğruldum. Başımı bir sultan papağanı gibi havaya kaldırdım. Dur bir dakika. Bu çok anlamsız.

Bekle.

Burada bir mantık hatası var.

Jonas asla bir fahişeyi becermez.

Yeniden cama yapışıp Jonas'ı dikizlemeye başladım. Konuşuyor, gülümsüyor, her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Birasından bir yudum aldı.

Mor bilekliğini takmamıştı.

Gecenin soğuşunda kaldırımda dikilmekten donmuştum.

Jonas asla bir fahişeyi becermez.

Stacy'yle spor barda karşılamamı anlattığımda Jonas'ın verdiği tepkiye şahit olmuştum. Yatağına bilmeden bir fahişeyi soktuğunu öğrendiğinde işkenceye maruz kalıyor gibi bir hali vardı. İğrenmiş, öfkelenmiş, utanç duymuş ve kendini aşağılanmış hissetmişti. Rol yapmıyordu. Tepkisi gerçektir. Ve Belize'deyken, seks yapmadan geçirdiğimiz ilk büyüleyici gecede babasının intiharından önce fahişelere karşı onu yıkıma götürecek derecede büyük saplantısını bana kollarımda ağlayarak anlatmıştı. Jonas babasının davranışını "iğrenç" diye nitelemişti.

Titriyordum. Adrenalin damarlarıma akın etmişti.

Jonas bile bile asla bir fahişeyle birlikte olmazdı. Seks onun için dürüstlüğün tarifinde son noktaydı. Dolayısıyla bir kadına ona "teslim" olmuş *numarası* yapması için para ödemesi savunduğu tüm fikirlere aykırıydı. Bu onu tahrik etmekten ziyade *iğrendirirdi*.

Barın içinde iki irikıyım adam masalarından kalkarak Jonas ve Stacy'yi görmeme engel oluyordu. Bir sonraki pencereye geçip tam zamanında Jonas'ın söylediğı bir şey üzerine Stacy'nin kirpiklerini kırıştırdığını gördüm. Görünen o ki az önce Jonas'tan bir iltifat almıştı.

Ne haltlar dönüyordu burada? Jonas'ın bir şeylerin peşinde olduğu kesindi. Ama beni Orospu Stacy ile aldatması? Hayır. O zaman ne haltlar karıştıırıyordu?

Düşün, Sarah, düşün. Kendini Jonas'ın yerine koy ve düşün.

Stacy elini Jonas'inkine koymak için masaya uzandı.

O anda Jonas eli sanki onu yakacakmış gibi geri sıçradı. Arından birasına uzanmaya çalışıyormuş gibi yaptı. Aman Tanrı'm, Stacy'nin ona dokunmasına tahammül edemediği gün gibi ortadaydı.

Gülümsedim. Ah, Jonas. Benim Tatlı Jonas'ım. Benim Aptalca Yalanlar Söyleyen Budala Jonas'ım. Benim Başın-Büyük-Belada Jonas'ım. Ama yine de Benim Sadık Jonas'ım.

Ona ne söylüyor olabilirdi ki?

Düşün, Sarah, düşün.

Bu sabah Josh'la konuşurken iPhone'u masadaydı. Sorduğumdaysa Kulüp'ün Josh'la birlikte kendisi icabına bakmak ve beni bunun dışında tutmak istediğini söyledi.

Gözlerimi devirdim. Aman Tanrı'm. Buraya Stacy'den bilgi almak için gelmişti. Bunu yapmak için de onu etkilemek istiyordu. Ona iltifatlar ediyor, duymak istediği her şeyi söylüyor, böylece şu şatafatlı *stratejisi* doğrultusunda, ya da her ne haltsa, ondan bilgi almaya çalışıyordu. Gözlerimi sildim. Sadece beni korumaya çalışıyordu. Koca aptal.

Rahatlama tüm kaslarıma yayılmıştı.

Yine de öfkeliydim. Bana ihanet etmemiş olabilirdi, ama yine de tam bir aptaldı. Büyük, koca bir aptal. Ve beceriksiz bir yalancı. En başından beni planlarına dâhil etmeliydi. Aklından ne geçiyordu ki? Benim fazla kırılgan ve masum olduğumu ya da *aptal* stratejisiyle başa çıkabilecek kadar zeki olmadığımı mı? Ağzımı sıkı tutamayacağımı mı? Ne var ki burada son üç aydır profesyonelce araştırma ve incelemeler yapan benim, ahbab! Ben boku kokusundan ayırt ederim, dostum! Bu gece kendisini hamile bırakan adamın peşine düşen kaçık bir orospu gibi kim izini sürüp

seni yakaladı sanıyorsun? Ben! Ayrıca burada Kulüp için çalışmış olan benim, Tanrı aşkına. Bir an olsun aptal stratejisine katkıda bulunacak bir ya da iki fikrimin olabileceğini düşünemedi mi? Tanrı'm, Stratejik Jonas'tan nefret ediyorum! Stratejik Jonas bende onun güzel yüzüne yumruğu indirme isteği uyandırıyor.

Öfkeden burun deliklerim açılıp kapanırken derin bir nefes alıp onları izlemeye devam ettim.

Jonas her ne diyorsa, Stacy gözü kapalı inanıyordu. Çılgınca başını aşağı yukarı sallamıştı. Ayağa kalktı ve gülümsedi. Sanki Jonas'ın da ona eşlik etmesini bekliyor gibi bir hali vardı.

Ama Jonas yerinden kıpırdamadı.

Stacy kafası karışmış halde yerine oturdu.

Ah, Jonas.

Gülümsedim.

Buraya Stacy'yi becermeye gelmediğinden kesinlikle emindim. Eğer öyle olsaydı çoktan mercimeği fırına vermişlerdi. Benim tatlı Jonas'ım ahmak, aptal ve yalancı da dâhil olmak üzere birçok şey olabilirdi, ama tek istediği şey düzüşmekken bir fahişeyle oturup sohbet eden bir adam olmak... İşte bu mümkün değil. Kendime engel olamamış olarak bir kakhaha patlattım. Çok zeki olmasına rağmen, Tanrı şahidim olsun ki bu adamın bazen aptallıkta üstüne yoktu.

BÖLÜM 14

Jonas

“Jonas?”

Ah Tanrı'm, olamaz.

İçimdeki panik dalgası yükselişe geçti.

Bu şimdiye kadarki en kötü kâbus olmalıydı.

Ve bu benim kahrolası hatam.

Yanımda duran Sarah'tan başkası değildi.

Gözleri kıpkırmızı ve nemliydi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Sarah,” Ağzımdan bir tek bu çıkabilmişti. Hayır, bu olamaz. Bu bir kâbus olmalı. Kalbim göğüs kafesimin içinde havaya uçmak üzereydi.

Stacy şarap kadehini kaldırarak dudaklarına götürdü. Kendini beğenmiş bir tebessüm tüm yüzüne yayılmıştı.

“Sarah,” dedim yeniden. “Açıklayabilirim...”

“Açıklanacak bir şey yok. Buraya neden geldiğini çok iyi biliyorum.”

“Hayır, beni dinle lütfen.” Stacy'ye baktım. Cheshire¹⁴ kedisi gibi sırıttıyordu.

14 Alice Harikalar Diyarında'daki sırıtan kedi (ç.n.)

“Demek ‘yapman gereken işler var’ ha?”

Midem ağzıma gelmiş, nutkum tutulmuştu.

“*Sarah*’tı, değil mi?” diye araya girdi Stacy. “Jonas bana senin duygusal bağımlılığınla ilgili problemin olduğunu söylemişti.”

“Kapa o çeneni, Stacy.” diye tısladı Sarah. Gözleri bir bıçak kadar keskindi.

Stacy sırtıtmaya devam etti. Görünen o ki pek etkilennememişti.

“Stacy bize bir dakika müsaade eder misin?” diye sordum. Sesim sandığımdan daha sakın çıkmıştı.

“Hayır, Stacy. Burada kal, lütfen.” dedi Sarah. “Bunu duymanı istiyorum.”

Ayağa kalkıp Sarah’ın kolundan tuttum. “Sarah, beni dinle.”

Kolunu sert bir hareketle geri çekti. “Otur yerine. İkinize de edecek bir çift lafım var.”

Ağzım açık kalmıştı. Kahrolası bir kalp krizi geçirmek üzereydim. Onu kaybedemezdim. Bu şekilde olmamalıydı. Lütfen, Tanrı’m. Bu olamaz. Şu an resmen cehennemde gibiydim. “Hayır, dinle ben...” Yeniden koluna uzandım.

Bir kez daha kolunu geri çekti. “Eğer ellerini üzerimden çekip kışını şu sandalyeye koymazsan, şu kapıdan çıkıp giderim, Jonas.”

Lanet olsun. Tanrı’m. Bu felaketten de öte bir şey. Paniklemiş halde dediğini yapıp yerime oturdum.

“İlk günden beri ağzından çıkan tek şey Stacy şöy-

leydi, Stacy böyleydi,” diye söze başladı Sarah öfkesinden köpürerek.

Ne? Neyden bahsediyordu bu kadın? Yani ilk telefon konuşmamızda ona Stacy’yle geçirdiğim berbat geceden bahsetmiştim evet ama...

“Ve ne kadar seksi olduğundan bahsedip duruyordun.”

Aman Tanrı’m, olamaz. Bu düpedüz çılgınlık. Dün gece Stacy’nin çok seksi bir vücudu olduğunu söylemiştim ama sadece Josh’un Seattle kızıyla kıyaslama yapmak için...

“Tek duyduğum şey Stacy, Stacy, Stacy... Stacy’nin yatakta ne kadar iyi olduğu.”

Ne? Bekle bir dakika. Psikotik krize falan girmiştim de farkında mı değildim?

Sarah, Stacy’ye baktı. “Bana kaç kere ‘Neden beni Stacy gibi beceremiyorsun?’ dediğini biliyor musun?”

Etrafımdaki dünya ezilip büzülüp durma noktasına gelmişti.

Sarah bana her zamanki sandığından-daha-zekiyim bakışından attı.

Lanet olsun. Biliyor. Her şeyi anlamış. Aman Tanrı’m. Nasıl anlamış olabilirdi ki? Bu gece buraya geleceğimi nasıl çözmüştü? Ve Stacy’ye yutturmaya çalıştığım palavraları kelimesi kelimesine nasıl bilebiliyordu? Az kalsın gülümseyecekken kendimi tuttum. O, dünyadaki en mükemmel kadındı. Lanet olsun, tam olarak hayallerimdeki kadındı.

Sarah saçlarını arkaya atıp yeniden Stacy’ye baktı. “Pekâlâ, tahmin et ne oldu, Stacy? Ya da Cassandra. Adın her ne haltsa işte. Yanlış kadına bulaştın. Jonas Faraday

bana ait. Girmeye çalıştığın yer *benim* bölgem. Ve herhangi birinin gelip de *benim* skorumu elimden almasına ihtiyacım yok.” Stacy’nin suratına doğru eğildi. Gözlerini kısarak ona baktı. “Benimle uğraşma, sürtük.”

Söyleyecek kelime bulamıyordum. O tam anlamıyla harikaydı.

Stacy güremeye hazır halde ayağa kalktı.

Araya girmek için ben de doğruldum.

Ama Sarah geri çekilmedi. Dişlerini gıcırdatarak konuşmaya devam etti. “Kulüp hakkında detaylı bir rapor hazırladıktan sonra üzerine postalanması için Federal Araştırma Bürosu, Savcılık Soruşturma Bürosu’nun ve Kulüp üyelerinin isim listesinin ulaşması için de ABD Gizli Haber Alma Teşkilatı’nın adresini yazdım.”

Bu meydan okumanın üzerine Stacy’nin gözleri kocaman açılmıştı.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Otur yerine, seni pislik.” dedi Sarah sert bir ses tonuyla. “Lütfen.”

Stacy oturdu.

Ben de denileni yaptım. Az önce hangimize pislik dediğinden emin değildim.

Sarah yanımdaki sandalyeye oturarak öne doğru eğildi.

“Kulüp’ü her kim yönetiyorsa ona iki çift lafım var. Ve benim için bunu onlara iletmeni istiyorum.”

Stacy dişlerini sıktı.

“Onlara hazırladığım raporu şimdilik göndermeyi düşünmediğimi söyle. Açıkçası Kulüp’ün ne halt yaptığı beni ilgilendirmiyor ve insanların isimlerini ifşa ederek ailelerini toplum önünde küçük düşürmek istemem. Ama eğer bana bir şey olursa, veya arkadaşım Kat’e, ya da yanımda oturan şu adama, veya sevdiğim herhangi birine, eğer Kulüp ben ve benim çevremdeki herhangi bir insanla uğraşırsa, bütün bu adını saydığım emniyet teşkilatlarına o rapor *anında* ulaşır. Farklı kaynaklardan ayarlamalarımı yaptım bile. Her şey planlandı.”

Stacy kıpkırmızı olmuş halde arkasına yaslandı.

“Unutmadan söyleyeyim, raporumda çok ilginç bilgiler mevcut. Mesela yüzlerce seks işçisi ve fuhuş, hem eyalet hem federal yasaya aykırı kara para aklama, ayrıca internet dolandırıcılığı, para transferi sahtekârlığı, haraç alma... Tanrı’m, eminim ki iyi bir federal savcı sadece RICO’da¹⁵ bile sayısız dava maddesi bulabilir. Bir de şu bizim eyalet hukuku altında hırsızlık ve dolandırıcılık var tabii.”

Stacy’nin burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıyordu.

“Bu saydıklarımı onlara tüm detaylarıyla iletebilecek kapasiteye sahip olmadığının farkındayım, Stacy. O yüzden sen ana fikri ver ve onlara beni aramalarını söyle. Her şeyi detaylarıyla açıklamaktan çok memnun olurum.”

Donakalmıştım. Daha önce hayatımda hiç erotizm, güç ve güzelliğin bu denli büyüleyici bir birleşimine tanık olmamıştım. Baş döndürücü bir Tanrıça ile kahrolası bir süper kahramanın karışımıydı adeta. Yüce Orgazma.

“Ayrıca sana da söyleyeceklerim var, Stacy. Kadın kadına bir konuşma. Canın cehenneme,” Sarah gülümsedi. “Jonas’la her ne konuştuysan bu gerçekleşmeyecek. O *bana*

¹⁵ Baskıyla Şantaj ve Rüşvet Örgütleri Yasası (ç.n.)

ait.” Bakışlarını bana çevirdi. “Ona bana ait olduğunu söyle.”

“Ona aitim.”

“Ekmeğini elinden almaya niyetim yok, Stacy. Bir kadın kendi ayakları üzerinde durmalı. İstedğin adamla birlikte olabilirsin. Seattle gibi büyük bir şehirde birçok para babası ya da kaçık bulabilirsin. Ama Jonas hariç. Tek umursadığım şey yanımdaki bu adam. Onun dışında herkesin canı cehenneme. Beni anlıyor musun?”

Stacy güçlükle yutkundu fakat cevap vermedi. Gözleri okyanusun buz gibi derinliklerini andırıyordu.

Yeniden saçlarını arkaya attı ve çenesini yukarı kaldırarak bana baktı. “Jonas?”

“Efendim, Sarah?”

“Birazdan seni bir güzel becereceğim. Ve bunu yapmam için bana para ödemene bile gerek yok.”

“Teşekkür ederim.”

“Stacy’nin yaptığı şekilde yapmayacağım, elbette.”

“Elbette.”

“Ama elimden geleni yapacağım.”

Az kalsın bir kahkaha patlatıyordum.

“Jonas?”

“Evet?”

“Stacy’ye hoşça kal de.”

“Hoşça kal, Stacy.” Masadan kalkıp kot pantolonunun cebinden cüzdanımı çıkardım. Stacy’nin önüne altı

yüz dolar fırlattım. “Yüzde yirmilik bahşişle birlikte her zamanki ücretin.” diye açıkladım kibar bir şekilde ve göz kırptım.

Stacy’nin gözü seğirdi.

Sarah’ın elinden tutup onu ayağa kaldırdım. “Hadi, bebeğim. Gidip bir güzel düzüşelim.”

BÖLÜM 15

Sarah

“Çok. Fazla. Seksiydi. Çok. Fazla. Seksiydi. Çok. Fazla. Seksiydi.” Ağzından inlemeyle çıkan her kelimeyi büyük bir iştahla aletini içime sokuşu takip ediyordu.

Şu an erkekler tuvaletinin pis duvarında pestilim çıkarıncasına beceriliyordum.

Ona çok kızgındım. Onunla konuşmak dahi istemiyordum. Ama düzüşmek? Evet. Ne kadar çılgınca bir fikir olsa da, *Sahtekâr Stacy'nin gözleri önünde* “Hadi bebeğim. Gidip bir güzel düzüşelim.” dediğinde, aman Tanrı'm, o an karşı konulamayacak kadar çok ateşliydi. Sonuçta arada bir biz kızların da sana-çok-kızgınım seksi yapması gerek. İşte bunun tadına doyum olmuyordu.

“Ah, bebeğim. Onun canına okudun,” diye inledi. “Çok. Fazla. Seksiydi.” Çılgınca bir hevesle içime girip çıkmaya devam ediyordu. “Ona rapordan bahsettiğinde yüzündeki ifadeyi gördün mü? Çok. Fazla. Seksiydi. Çok. Zekice.” Her bir kelimeyi içime hayvanca girişiyle vurguluyordu. “Çok. Zekice. Ah, bebeğim. Ah, Sarah.”

Ağzıyla dudaklarıma yumuldu.

Kendimi tamamıyla bırakıp aklımı kaybederek çok daha edepsizce, yepyeni bir boyuta ulaşmaya tehlikeli dere-

çok fazla yakındım. Ama hayır, şu an ona o kadar kızgındım ki, kendimi o kadar çok incinmiş ve ihanete uğramış hissediyordum ki ona bunu gösterebilmek adına bu sefer orgazm olmayacaktım. Bunu yapmak çok da zor olmasa gerek, Tanrı aşkına. Bu lavabo tek kelimeyle iğrenç ve pis bir yerdi. Ne işim vardı benim burada? Bir barın erkekler tuvaletinde seks yaptığıma inanamıyordum. Çok ama çok edepsiz bir kızdım ben. Vay canına. Şu an kendi kendime tahrik oldum. Edepsiz, kötü bir kıyım ben. Ah, Tanrı'm. Evet, evet, evet, bu çok güzel hissettiriyor. Kötü, edepsiz bir kız. Ah. Başımı büyük bir gürültüyle duvara çarptım.

Jonas irkilerek aniden durdu. "İyi misin?"

"Evet. Devam et. Hadi. Evet, evet, evet." Kelimeler ağzımdan büyük bir iniltiyle çıktı ve Jonas da aynı şiddetle karşılık verdi. "Başın belada," diye bağırdım ona. "Başın çok büyük belada."

"Biliyorum," dedi. "Çok kötüyüm."

"Çok kötü. Daha sert becer beni."

"Sert mi istiyorsun?"

"Olabildiğince sert. Elinden bu kadarı mı geliyor?" Çığlığımı bastırmak zorunda kaldım.

Göğsümü avuçladı. Ağzıyla dudaklarımı emiyordu. Güzel yüzü ter içinde kalmıştı. Bedenindeki sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Seni boşaltıp kendim orgazm olmayacağım," diye inledim. "Seni cezalandırmak için. Çok kötüydün. Çok. Kötü. Çok. Kötü. Orgazm. Olmayacağım."

"Ah, olacaksın bebeğim. Lanet olsun. Harika hissettiriyorsun. Seni becermem hoşuna gidiyor mu, bebeğim?"

“Elinden bu kadarı mı geliyor?”

“Daha çok mu istiyorsun?”

“Her şeyini istiyorum.”

“Tanrı’m. Sarah. Çok zekice, bebeğim. Çok. Zekice. Tam bir dâhisin.”

“Sen de tam bir aptalsın.”

Aynı anda hem gülüp hem de inledi.

“Arkanı dön.” diye emretti.

İtaat etmedim.

Zorla arkama döndürüp üzerimi arayacakmış gibi bacaklarımı iki yana ayırdı. Avuçlarımı kirli tuvalet duvarına dayadım. Arkamdayken beni becermeye devam edip bir yandan da parmaklarıyla öne uzanıp bana dokunmaya başladı. Çok fazla ıslanmıştım. O kadar çok ıslaktım ki büyük ihtimalle yağmur çizmesi falan giymeliydim. Yüce Tanrı’m.

“Demek orgazm olmayacaksın?” diye sordu boynunu ısırarak.

“Hayır.” dedim titreyerek ve inledim.

“Bana ders vermek için mi?”

Şu an cevap verebilecek durumda değildim. Parmakları haddinden fazla becerikliydi ve ben zevkten aklımı kaybetmek üzereydim.

Yüksek sesle inledi. Yaklaşmıştı.

“Söyle,” dedim inleyerek.

Tam olarak ne istediğimi çok iyi biliyordu. “Seninim.”

Ona bana ait olduğunu söyle, demiştim Stacy’nin

önünde. *Ona aitim*, diye cevap vermişti o da sanki önceden kararlaştırmışsınız gibi. *Ona aitim*, demişti ve Stacy'nin suratı domates gibi kızarmıştı.

Bu doğrudu. Canın cehenneme, Stacy. O benim. *Benim, benim, benim*. Ah, Tanrı'm. Evet. Evet, evet, evet. Şu an bir kuş gibi havada süzülüyor, bir şelale gibi çağlayarak akıyor, sona doğru yaklaşıyordum. Yüksek sesle inledim.

"Tekrar," diye emrettim. Duvar iğrençti. Ben ise edepsiz, kötü bir kızdım.

"Seninim."

"Tekrar," Nefessiz kalmıştım.

"Seninim. Senin, senin, senin. Ah, Sarah. Seninim..."

"Jonas." Ağzımdan çıkan ses kafama diktiğim sayısız mojito sonrası bu iğrenç tuvalette diz çöküp klozete kusmaya kalkışsam çıkacak sesle aynıydı. Bu karşılaştırmayı ne yazık ki gerçek tecrübelerime dayanarak yapıyordum. Ekstazinin etkisiyle iki parçaya ayrılmış gibiydim. Bedenim titriyor, kıvranıyor, kendini acı dolu bir zevkin doruğuna bırakıyordu. Ya da sadece şu iğrenç duvara tepki veriyordur belki de.

Ah, Tanrı'm. Evet, kesinlikle boşalıyordum. Şiddetle hem de. Lanet olası herif. Kendime engel olamamıştım. Çok fazla seksiydi. Ağzımdan gırtlaktan gelen bir inilti çıktı.

Boğuk bir ses çıkararak hemen arkamdan o da boşaldı.

Lanet olsun, tuvalet gerçekten mide bulandırıcıydı.

Jonas ter içinde ve tükenmiş halde bir çuval gibi sırtıma yığıldı.

Tanrı'm, bu çok ateşliydi. Çok. Fazla. Seksi.

Ona o kadar kızgındım ki şu an ağlayabilirdim. Aslında vücudumdaki adrenalin artık azalmaya başladığına göre bunu yapmamda da bir sakınca yoktu. İçimden çıkması için kalçamı öne doğru çektim. Arkamı dönüp ona baktım.

Dişlerini göstererek gülümsedi. Bakışlarında böbürlenilen bir ifade vardı.

"Çok seksisin." dedi usulca.

Tek kelime etmeden iç çamaşırımı yukarı kaldırıp eteğimi aşağı indirdim. Ardından musluğa eğilip ılık suyla kollarımı, ellerimi ve yüzümü yıkadım. Kâğıt havluyla kurulandıktan sonra doğruca tuvaletten çıktım. Jonas sessizce peşimden geldi.

Tuvalet tek kişilik olduğu için dışarıda bizi bekleyen birkaç adam vardı.

"Hastaydı, dostum." dedi Jonas geçip giderken. "Gecikme için üzgünüz."

Jonas beni sessizce takip ederken bara girdim. Dakikalar önce Kahrolası Sahtekâr Stacy'yle oturduğumuz köşeye göz ucuyla baktım. Çoktan gitmişti. Güzel. Git ve sana söylediğim her kelimeyi papağan gibi patronuna öt. *Sürtük.*

Doğruca barmenin olduğu tezgâha yaklaştım. "İki shot Gran Patron." dedim barmene, Jonas ve kendimi göstererek.

Jonas sırtıarak beni izliyordu. Ama bir şey demedi.

Barmen shot bardaklarını doldurdu.

“Jonas?”

“Efendim, Sarah?”

“Ödemeyi yap.”

Jonas cüzdanını çıkarıp parayı uzattı.

Shot’ı kafama dikerek misket limonunu ısırđım. Ardından Jonas’a küstahça bir bakış attım. Ona o kadar kızgındım ki şu an konuşmak istemiyordum.

“Çok ama çok seksisin.” dedi. Ardından o da tekilayı kafasına dikip limonu ısırđı.

Barın öbür ucuna baktığımda nefesim kesildi. Adamın teki bana bakıyordu. Ve lanet olsun ki tam olarak John Travolta’ya benziyordu. Yani, *Look Who’s Talking, Too*’daki John Travolta’ydı ama yine de olsun. Jonas’a yaklaştım ve o da aniden kaygılanmamı hissetmiş olacak ki kolunu bana doladı.

Kolundan tuttum. “Jonas, bak.” diye fısıldadım. Başım la barın öbür ucuna işaret ettim.

Dönüp gösterdiğim yere baktı. “Ne oldu?”

“Bu o mu? John Travolta’ya benzeyen adam?”

Jonas beni daha da sararak neyden bahsettiğimi anlamak için bir kez daha baktı. Vücudumu o kadar sıkı tutuyordu ki canım yanmaya başlamıştı.

“Mavi gömlekli,” diye fısıldadım.

Jonas hedefe odaklandıktan sonra rahatlamayla birlikte derin bir soluk verdi. “Aman Tanrı’m, Sarah. Yapma ama. Bu adamın Vincent Vega’yla uzaktan yakından alakası var mı?”

“Vincent Vega kim be?” Başımı iki yana salladım. “Bugün sabah gördüğün John Travolta kılıklı adama benzemiyor mu bu?”

“ ‘*Vincent Vega kim?*’ mi? Aman Tanrı’m, *Pulp Fiction*’ı daha önce hiç izlemedin, değil mi?”

“Tabii ki de izledim. Unut gitsin. Hâlâ kızgınım sana. Şu an seninle konuşmamam gerek.” Ani bir duygu seli yukarı doğru tırmanarak boğazımda düğümlendi. Bu gece tam anlamıyla berbattı. Başka bir şey söylemeden ona arkamı dönerek barın çıkışına doğru yürümeye başladım.

BÖLÜM 16

Sarah

Bardan gecenin soğuşuna adım attığımızda Jonas tiz sesli bir ıslık çaldı. Tuttuğı takım gol atmış gibi coşkuyla havayı kucaklıyordu. “Harikaydın, bebeğim! Aman Tanrı’m! Tam bir dâhisin! Ve çok seksi!”

Bacaklarım titriyordu. Hâlâ adrenalin, öfke ve kırgınlıkla doluydum. “Kutlama modunda değilim,” diye homurdandım. Elim göğsümde, titremeyi durdurmaya çalışıyordum.

Beni kollarına alıp kucakladı. Tıpkı Belize’de şelaleden aşağı atladıktan sonra yaptığı gibi. “Tuttum seni,” dedi yanağıma bir öpücük kondurarak. Coşku doluydu. “Onun canına okudun. Aman Tanrı’m. Yüce Orgazmam benim!” Gülererek yeniden ıslık çaldı.

Şu an Jonas tarafından kucaklanmak istemiyordum. Ona kızgındım.

“Aşağı indir beni. Hâlâ kızgınım sana.”

Güldü.

“Jonas, ciddiyim. Beni aşağı indir. Çok ama çok kızgınım. Ayrıca kırgın.”

Beni yere indirdi. Yüzünde sevinç ve heyecan dolu bir ifade vardı.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak hızla yürümeye başladım.

“Stacy’yle buluşma sebebimin yalnızca bilgi edinmek olduğunu biliyor...”

“Evet, biliyorum.”

“Başka bir amacım yo...”

“Yoktu, biliyorum.” Adımlarımı sıklaştırdım. Sinirliydim. İncinmiştim. Ve kafam karıştı.

“Sarah, ben asla...”

“Jonas, bana bir dakika izin ver. Sana o kadar kızgıyım ki şu an bir şey diyemiyorum. Konuşmayı kes yalnızca.”

Arkamda yürürken konuşmamak için kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordum. Ama yine de dediğimi yaptı. Tam kırk saniye boyunca.

“Sarah,” dedi sonunda. “Dayanamıyorum. Konuş benimle.”

Durdum ve arkamı dönerek ona baktım. Gözlerime yaşlar dolmuştu.

“Bebeğim...” diye söze başladı bana uzanarak. Ama ondan uzaklaştım.

“Şu an çalışıyor olmam gerekirdi!” diye bağırdım. “Sadece ilk on öğrenci burs alabiliyor!” Gözyaşlarına boğulmuştum. “O bursa ihtiyacım var, Jonas. Ve *bir haftadır* çalışmıyorum. Senin sayende.” Söylemek için asıl aklımda olan şey bu değildi. Şu an beynimin neden bu konuda ka-

fayı yediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Boğazımdan başlayarak yükselişe geçen hıçkırıkları güçlükle bastırdım.

Beni sakinleştirmek için yanıma yaklaştı. Ama ellerimi yukarı kaldırdım.

“Yapma. O kadar kızgınım ki doğru düzgün göremiyorum bile.”

Bir şeyler söylemek için ağzını açtı fakat sonra vazgeçti.

“Ben bir yetişkinim, Jonas. Güçlüyüm. Zekiyim. Neyin peşinde olduğunu bana söylemeliydin. Bunun altından kalkabilirdim. *Yardım edebilirdim*. Ama bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmedin.”

“Bu bir güven meselesi değil. Sana söylemedim çünkü seni gelebilecek herhangi bir tehlikeden korumak istedim.”

“Saçmalık.”

Kaşlarını kaldırdı.

“Bana söylemedin çünkü o biricik stratejini bok etmeyeceğim konusunda bana yeterince güvenemedin. Her ne haltsa o strateji işte.”

Gözlerini devirdi. “Hayır, Sarah. Bu yüzden değil.”

“Bu gece benim yerimde olsaydın, sen de en az benim kadar öfkelenirdin. Hatta belki daha fazla.”

“Bundan farklı anlam çıkarmaya çalışıyorsun.”

“Gerçekten mi? Düşünsene. Eğer o iPhone’dan sana haber vermeden yer bildirimi yapıp gizlice bir adamla, *daha önce düzüştüğüm bir adamla*, buluşsaydım, sen ne yapardın?”

Dişlerini sıktı.

“Birazcık olsun sinirleneceğini düşünmüyor musun? Ya da ne demeye sana bunu haber vermediğimi merak etmez miydin?”

Derin bir nefes alıp verdi.

“Peki ya sana ‘Ah, endişelenme Jonas. Onunla düzüşmeyecektim, seni budala. Evet, seninle tanışmadan önce düzüştüğüm en son adam o, ama elimdeki bu süper ötesi strateji için onunla düzüşmek istiyormuşum gibi *düşünmesini* sağlamaya çalışıyordum sadece. Sana daha önce hiç bahsetmediğim bu süper ötesi stratejim için.’ deseydim?”

Yalnızca beni izliyordu.

“Peki ya bu varsayıma ufak bir gerçek daha eklersem? Geçtiğimiz yıl boyunca seninle tanışana dek her gece farklı bir adamla yatmış olsaydım? O zaman da ‘yapacak işlerim var’ dediğimde ne *bok* yemeye gittiğimi birazcık olsun merak etmeyeceğini mi söylüyorsun bana?”

Dudakları sımsıkı kapalıydı.

“Biraz olsun empati yapamaz mısınız?” Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Lanet olsun, çok öfkelenmiştim. Bu gece kalbimi yere vurup paramparça etmeye ne kadar yaklaşmış olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Ben bok herifin tekiyim.” dedi sonunda usulca.

“Tam bir budalasın.” diye karşılık verdim.

Mağlup olmuş gibi bakıyordu bana.

“Sorun senin Stacy’yle buluşman değil. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Sorun bunu bana *söylememiş* olman. Bana söyleyecek kadar güvenmiyor olman.”

İç çekti. Uzun bir sessizlik daha oldu.

“Bu gece hayal gücüm bana oyunlar oynamaya başladı, Jonas.” İç çektim. “Bu yüzden ilk önce bara gittim.” Gözlerim yaşlarla dolmuştu. “Paranoyanın üstesinden gelemedim. Arabanı garajda park halinde görünce, ‘avlanmaya’ çıktığın sırada The Pine Box’a yürüyerek gittiğini anlattışın geldi aklıma.” Gözlerimi sildim.

Bu söylediğime birden içerlemişti. “Bara birilerini ayartmak için gittiğimi mi düşündün? Birilerini *becermek* için?”

“Bunun mümkün olabileceğini düşündüm.”

“Nasıl olur da böyle bir şey düşünebilirsin?”

Ona “hadi ama” bakışından attım.

“Yaptığım bunca şeyden sonra...” Başını iki yana salladı. “Belize’den sonra? Dün gecedен sonra? Hakkımda bunu mu düşünüyorsun?”

Bakışlarımı kaçırdım.

“Sana bunu asla yapmam. Bak bana.”

Bakışlarımı ona doğrulttum.

“Bana sahip olduğunun hâlâ farkında değil misin?”

“Kulüp’ün verdiği iPhone’u atmadın.”

“Trey’e vermek için.”

“Bu sabah masanın üzerindeydi.”

“Çünkü Kulüp’ün canına okumanın yolunu bulmaya çalışıyordum. Benim güzel, biricik bebeğimi koruyabilmek için. Her ne yapıyorsam hepsi seni korumak için. Sana dedim ya Sarah, bana sahip oldun.”

“Bunu söylemeyi kes. Sana *sahip* falan olmadım.”

“Evet, oldun.”

“Hayır. Eğer sana sahip *olsaydım*, iddia ettiğin üzere, neyin peşinde olduğunu bana söyledin.”

Çileden çıkmış halde iç çekti. Yine uzun bir sessizlik oldu.

“Eğer sana *gerçekten* sahip olsaydım, aklımda şüpheye yer bırakmama sebep olmazdın. Bunu benden saklayarak şüphelere yer açmış oldun.”

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

“Jonas, bu gece korkunçtu. Kalbim paramparça olmaya çok yaklaşmıştı. Sahtekâr Stacy’ye dürüstlük hakkında bir ders vermekten kendini alıkoyamadığını düşünmeye başlamıştım. İkinci seferde *kefareti*ni ödemek için.”

Gözleri birden alev aldı. “Bunu nasıl düşünebilirsin?”

“Ah, neden acaba?! Barda seni onunla bir şeyler içerken gördüğüm ve üstelik *bunu bana söylemediğin için* olabilir mi?”

Öfkeden köpürmüş halde ellerini yukarı kaldırdı. “Tanrı aşkına.”

“Sonra durup düşündüm ve dedim ki ‘Ah, bekle. Jonas hayatta bir *fahişeyi* becermez.’”

Sonunda ağızımdan mantıklı bir şeyler çıkmaya başlamış gibi beni başıyla onayladı.

“Ama sorun da bu zaten. Düşünmem gereken şey ‘Jonas beni asla bir fahişeyle aldatmaz.’ olmamalıydı. ‘Jonas asla beni birisiyle aldatmaz.’ diye düşünmem gerekirdi.”

Elini saçından geçirdi. “Bu aşamayı çoktan geçmedik mi? Belize’de söylediklerimizi unuttun mu? Bir daha bir adım ileri, iki adım geri yapmayacaktık? Bir daha güven sorunu olmayacaktı? Söz vermiştin.”

“Evet, bu aşamayı *geçmiştik*. Ben sözümü tuttum. Sana güvendim. Tam anlamıyla. Ta ki bana senden şüphelenmem için bir sebep verene dek.”

Başını iki yana salladı.

“Sırlar, bir ilişkide boşluklar yaratır, Jonas. Karanlık boşluklar. Taraflardan biri sır sakladığında diğeri o karanlık boşlukları korku ve şüpheyle doldurur.”

Uzun bir süre bana baktı. “Bu çok anlamlı aslında.”

“Teşekkürler. Ben uydurdum. Az önce. Pat diye.”

“Sevdim bunu. Çok derin bir anlamı var,” Yarım ağızla gülümsedi. “Çok ama çok zekisin, bunu biliyor muydun?”

Omuz silktim. Gözlerim yaşlarla doluydu.

“Sarah, ben sana güveniyorum. Daha önce hiçbir kadına böyle güvenmedim. Sana anlattığım şeyler...” İç çekti. “Daha önce hiç yapmadığım bir şekilde sana kendimi açtım.”

Soğuktan donmuştum. “Yürümeye devam edelim. Hava çok soğuk.”

Yürürken kolunu bana doladı. Bedeni sıcacıktı. Beni saran kolu güçlüydü. İğrenç erkekler tuvaletinde ter içinde kalarak seks yaptıktan sonra bile muhteşem kokuyordu. O kadar cezbediciydi ki, beni kafamın içindeki başıboş düşünce yığınının alıkoyacak kadar, dayanamayıp “Unut gitsin,” dedim ve onu öptüm. Ama duygularımı örtbas

etmek hiçbir şeyi çözmeyecekti. Bu yalnızca daha sonra tekrar geri geleceklerini, hem de bunun intikam dürtüsüyle olacağını gösteriyordu. O yüzden bu konuşmayı şu an yapmalıydık.

“Beni kahrolası bir şelaleden aşağı atlamaya zorladın, Jonas.” dedim. “Ve ben yükseklikten ölesiye korkarım.”

Gülümsedi. “Biliyorum.”

“Aramızdaki ilişki hep *bana* odaklı. Benim kendimi *teslim* etmemle ilgili. Peki ya sen?”

Cevap vermedi.

“Sen de boku yemiş durumdasın, biliyorsun.”

“Hem de çok.”

“Peki ya senin şelalen ne olacak? *Sen* ne zaman *benim için* bir şelaleden aşağı atlayacaksın?”

Bir dakika boyunca sessizlik içinde yürüdük.

Birden durdu. Beni kendine çekip öptü. Burnu benimkine değince buz gibi olduğunu hissettim. Dudakları ise sıcacıktı. Ani bir hareketle benden uzaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Bu. Tam olarak bu,” diye fısıldadı. “Seninle olduğum her dakika, bir şelaleden atlıyorum. Görmüyor musun?” Gözlerinde inanılmaz yoğun bir ifade vardı. “Yükseklikten mi korkuyorsun? Pekâlâ. Ben de bundan korkuyorum. Otuz metre yükseklikteki bir uçurumun tepesindeyim. Ve seninle olduğum her bir gün, aşağı atlıyorum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, tamam mı? Bu benim için çok yeni. Ve bu konuda berbatım. Evet, bazen bazı şeyleri elime yüzüme bulaştırabilirim. Ama...” Duygularını bastırmak için güçlükle yutkundu. “Ama her gün,

senin o güzel yüzünü görüyorum. Her gün pürüzsüz tenine dokunuyor, muhteşem dudaklarını öpüyor, seninle sevişiyorum. Seninle konuşuyor, seninle gülüyor ve daha önce *hiç kimseye* anlatmadığım şeyleri sana anlatıyorum. Tüm bunlar bende o şelalenin daha da yükseğine tırmanma isteği uyandırıyor Bir sonraki gün, benim için bir sonraki şelale demek. Ve her gün oradan aşağı, kendimi boşluğa bırakıyorum.” Titriyordu. “Seninle birlikte.”

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

“Çünkü sen bana sahip oldun, Sarah.”

Islak yanaklarıma birer öpücük kondurdu. Yumuşak öpücükleriyle yüzümü okşuyordu. Ardından dudaklarımı öptü. Ona karşılık verdim. Bedenini bana yasladı. Dudakları göz kapaklarımda, kulaklarımda ve boynumda geziniyordu. Elleri kalçamda, sırtımda ve saçlarımda dolanıyordu.

“Seni bu gece kaybedeceğimi sandım.” diye fısıldadı.

“Buna az kalmıştı.”

Birden nefesi kesildi. “Beni bırakma, Sarah.” Öpücüğü tutku doluydu. “Bana hoşgörü göster,” diye mırıldandı dudaklarına. “Elimden geleni yapmaya çalışıyorum.”

Elimi tişörtünden içeri sokup sıcak tenine dokundum. Kurumuş teriyle hafif nemliydi. Göğüs kafesinin üzerindeki kasları parmaklarımin altında çıkıntılar oluştuyordu.

“Biliyorum, bebeğim. Biliyorum,” Öpücüğü kendimi cennette hissettiriyordu. “Çok iyisin...” diye fısıldadım dudaklarına.

“Benden vazgeçme.”

Vücudum onunkiyle beraber eriyordu. “Bir daha sır saklamak yok, Jonas.”

“Söz,” diye karşılık verdi. Bir adım geri çekilip doğruca yüzüme baktı. “İstedğin bütün şelalelerden atlarım, bebeğim. Sadece benden vazgeçme.”

Hafif bir yağmur yüzümüze doğru çiseleyip etrafımızdaki kaldırım taşlarını ıslatmaya başladı. Ah, Seattle.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Hadi eve gidelim,” dedim. “Az önce *zeyilnameme* ekleyecek bir şey geldi aklıma.”

Jonas’ın gözleri ışıldadı.

“Bu gece benim için uçan bir sincap gibi şelaleden aşağı atacaksın kendini, bebeğim. İstesen de istemesen de.”

BÖLÜM 17

Jonas

Yağmurdan ıslanmış halde iki küçük köpek gibi ısınmaya çalışarak kapıdan içeri daldığımızda Josh başını televizyondan kaldırdı. Kanepede oturmuş, bira içerek basketbol maçı seyrediyordu.

“Bak sen, sinsi Küçük Bayan Sarah Cruz sonunda teşrif ettiler. Bu gecelik sana göz kulak olma görevim buraya kadarmış. Üzgünüm, kardeşim. Ben farkına varmadan sıvışivermiş.”

“Fahişenin tekiyle içki içen erkek arkadaşımı dikizlemeye gittim,” dedi Sarah.

“Jonas’ın dâhice planını keşfettin demek?”

“Çok zor olmadı.”

“Hiç kızmadın mı?” diye sordu Josh.

“Birazcık,”

“Aman Tanrı’m, Jonas, senden daha zeki birinin seni daha önce bu konuda uyarmamış olması ne kötü.”

“Evet, aptalın tekiyim. Biliyorum,” dedim. “Ama onu görmeliydin. Oraya girdi, tozu dumana kattı ve ipleri eline aldı. Muhteşemdi.”

“Neden hiç şaşırmadım acaba? Sana Sarah’ın fikrini de almamız gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum.”

Sarah güldü. “İçeri girdiğimde Jonas’ın yüzünü görmeliydin. Dokunsan düşecek gibiydi,” Göz ucuyla bana haylazca bir bakış attı. “Bundan hoşlandım.”

Aman Tanrı’m, bu muhteşem kadını hemen yatağıma atmalıydım.

“Josh, çok üzgünüm dostum. Ama buradan çıkıp gitmen gerek. Hemen şimdi. Kalacak bir otel falan bul kendine,” Aklımı kaybetmek üzereydim. Bebeğimin kafasında seksi ve yaramaz düşünceler dolanıyordu ve ne olduğunu hemen öğrenmeliydim. Aklında her ne varsa, bu gece onu çılgıncasına uluyan bir maymun gibi sarsacak bir şey olduğuna emindim ve onun, Josh kanepemde oturmuş kahrolası Doritos’ları yerken bunu yapmasını istemiyordum.

“Otel mi?” İkimize birden baktı ve onu neden evden kovduğumu birden anladı. “Ah, hadi ama. Odamda otururum. Oda ta öbür uçta. Müzik dinlerim. Kafama yastık basarım. Bunu bana yapma, dostum. Bu gece sadece kafa dinleyip sakince maç izlemek istiyorum. Yorucu bir gün geçirdim.”

“Hayır. Şu an buradan gitmen gerek. Üzgünüm.”

Gözlerini devirdi. “İyi,” dedi oflayarak. “Belki Kısa Çizgili-Parti-Kızı’nı ararım,” Sarah’a baktı. “Kat’ın numarasını verebilir misin?”

“Tabii, ama bu gece meşgul. Yeni korumasıyla takılıyor. Ah, şimdi hatırladım. Jonas, Kat sana bolca teşekkür ettiğini iletmemi istedi. Korumasının bir içim su olduğunu söylüyor. Kevin Costner’dan bile daha tatlıymış. Ayrıca aradığımda sağlam bir Whitney Houston taklidi de yaptı.”

Güldüm.

“Ona *koruma* mı tuttun?” diye sordu Josh inanamaz halde. “Neden bana sormadın ki? Hem onunla takılıp hem de onu koruyabilirdim.”

Omuz silktim. “Aklıma gelmedi. Ayrıca yapacak bir sürü işin var, değil mi?” Sarah’a bakarak sııttım. “Hem Sarah’ın bu geceki muhteşem performansından sonra artık Kat’in güvenliğinden endişelenmemiz gerektiğini düşünmüyorum.” Sarah’ın burnuna bir öpücük kondurdum. “Sen inanılmaz zeki bir kızsın.” Dudaklarını öpmeye başladım. Hevesle bana karşılık verdi. Aman Tanrı’m, bu gece bu kadını o kadar güzel becerecektim ki. Öncelikle, son derece yüksek bir bağlılık ve ustaca dengelenmiş bir maharetle Benim Muhteşem Sarah’ımla sevişecek, ardından Yüce Orgazma’ya çılgın bir orgazm yaşatıncaya dek onu becerecektim.

Josh boğazını temizledi. “Hâlâ buradayım.”

Sarah’tan uzaklaşıp Josh’a baktım. “Senin incelemen gereken bir kâr-zarar raporu yok mu?” Güldüm. Çok ikiyüzlüydüm. Kaya tırmanışı spor salonu zincirleriyle ilgili anlaşmayı yaptıktan sonra iş adına doğru düzgün bir çalışma yapmamıştım hiç.

“Evet, aslında seninle bir dakikalığına bunu konuşmak istiyordum,” dedi Josh. “Sarah, Jonas’ı beş dakikalığına alıkoysam sorun olur mu?”

“Şimdi olmaz, Josh.” dedim çabucak. “Sarah bu gece ona olan sarsılmaz bağlılığımı kanıtlamam için beni bir şaleden aşağı atacak.”

Sarah hızla omzuma vurdu. “Jonas!”

“Ne?” dedim gülerek. Ardından Josh’a döndüm. “Yarın konuşalım.”

Sarah’ın elinden tutup yatak odama yöneldim.

“Hayır, bu gece konuşmamız lazım, dostum. Yalnızca beş dakika.”

Sarah elimi bıraktı. “Kardeşinle konuşman gerek. *Şelaleyi* hazırlamam biraz zaman alacak nasıl olsa.” Dişlerini göstererek sırtıp kulağıma doğru eğildi. “Seni bekliyor olacağım, koca oğlan.” Ardından Josh’a gülümsedi. “Yarın görüşürüz?”

“Büyük ihtimalle görüşemeyeceğiz,” Josh ifadesiz bir suratla bana baktı. Lanet olsun. Ters giden bir şeyler vardı. “Ama yakın zamanda Seattle’a döneceğim. Şüpheli olmasın. Buralara sık sık gelirim.”

Sarah onunla kucaklaşmak için yanına gitti. Kulağına bir şeyler fısıldadı ve Josh başıyla onayladı. Ardından sanki küçük bir çocukmuş gibi Josh onu başından öptü ve Sarah’ın yanakları kızardı. Odadan çıkarken de benim ağzımı kulaklarıma vordırarak bir bakış atmayı ihmal etmedi.

Kanepede Josh’un yanına oturdum. “Neler oluyor?”

“Ben de sana aynı soruyu soracaktım.”

İç çektim. Neyden bahsettiğini çok iyi biliyordum. “Biliyorum, son zamanlarda kendimde değiştim. Üzgünüm.”

“Lafı uzatmadan söyle. Sorun ne?”

Derin bir nefes alıp verdikten sonra yüzümü ovuşturdum. “Artık dayanamıyorum, Josh. İçimde bir şeyler değişti ve ben artık rol yapamıyorum. Takım elbisemi giyip suratıma kahrolası bir maske geçirerek olmadığım biri gibi

davranamıyorum. Hiçbir zaman o adam olmadım. Öyle olmak için de kendimi daha fazla zorlayamam. Buraya kadar.”

İç çekti. “Emin misin?”

“Faraday&Sons hiçbir zaman umurumda olmadı. Bunu biliyorsun. Artık bir kapalı spor salonu sahibi olduğuma ve Sarah da yanımda olduğuna göre bu tür saçmalıklara tahammül etmek zorunda değilim. Ne istediğimi iyi biliyorum.”

“Öyle mi? Peki ne istiyorsun?”

“Pekâlâ, sorduğun için teşekkürler. Tırman ve Fethet Kaya Tırmanıcılığı Kapalı Spor Salonu’nu dünya çapında bir marka haline getirmek istiyorum. Sadece salonun kendisini değil. Tüm hayat tarzını kapsayacak bir marka: giysiler, ayakkabılar, ekipmanlar... Hatta belki bir blog ya da dergi bile olabilir. Tırman ve Fethet heyecanın, sağlık ve zindeliğin, mükemmelliğin peşinde olacak. Her bireyin evrensel bir şekilde ama aynı zamanda kendi içinde ölümsüz ruhunu bulma arayışı.”

Josh gülümsedi. “Kulağa harika geliyor, kardeşim.”

“Ben bunun için yaratılmışım. Kâr-zarar tabloları umurumda bile değil. Ne yapacağımı bile bilemediğim kadar çok param var. Ama bunun ne anlamı var ki?”

Josh başıyla onayladı. “Pekâlâ. Başka?”

“Bir de tırmanmak istiyorum.”

Yeniden başıyla onayladı. Bunu zaten biliyordu.

“Dünyanın her yerinde, en yüksek zirvelere çıkmak istiyorum. Seninle birlikte.”

“İki Silahşörler.”

“Yenilmez Faraday ikizleri.”

Yarım ağızla gülümsedi.

“Bankacılar, hesap uzmanları, muhasebeciler ve sonu gelmek bilmeyen kahrolası avukatlardan bıktım. Beni anlayan insanlarla birlikte olmak istiyorum. Benim gibi tırmanmayı seven insanlar.”

Josh başıyla onayladı. Bu kısmı da biliyordu zaten. Hiçbir zaman Faraday&Sons’ın ekonomi dünyasına ait olmamıştım. Dışarıdan insanlar bunu bilmiyordu elbette. Belki de tesadüf eseri bu işte iyi olduğum içindir. Ama çoğu zaman ekonomi dünyasında sudan çıkmış bir balık gibiydim ve içten içe bunu hissediyordum. Josh da böyle olduğumu biliyordu. Hep farkındaydı. Ama başka kimse bunu görmüyordu. Ve artık rol yapmak istemiyordum.

İç çektim. “Son ve en önemlisi de, Sarah’la olabilecek en yakın şekilde birlikte olmak istiyorum,” Tüylerim diken diken olmuştu. “Bu gece neredeyse her şeyi mahvediyordum, Josh. Bir an onu kaybedeceğim sandım.” Elimi saçımdan geçirdim. “Haklıydın. Bazı şeyler görüldüğü kadar ‘basit’ olmuyormuş.”

“Günaydın. Bay Kitap Kurdu Jonas Faraday’dan inciler dökülüyor yine. Sana demiştim, moron herif.”

Başımı iki yana salladım. “Bu sefer sana siktir git bile demeyeceğim. O kadar haklıydın çünkü.”

“Çoktan hak ettiğim geç kalmış şükranların için teşekkürler. Bir adam aynı anda hem bu kadar zeki hem de bu kadar aptal nasıl olabilir ki?”

“Beni terk edeceğini sandım. Bu yüzden korkudan kalp krizi geçiriyordum az kalsın.” Güçlkle yutkundum.

Josh sırtıttı. “Sana işleri bok etmemeni söylemiştim. Sen ise gidip ne yaptın?”

“Neredeyse bok ediyordum. Eğer başka bir kız olsaydı, şu an çoktan cenazem kaldırılıyor olurdu. Sarah’ın zekâsı sayesinde bu sefer şansım yaver gitti. Ama bir dahakine her şeyi batıramam çünkü bir dahakine bu kadar şanslı olamayabilirim.”

Josh güldü. “O sana iyi geliyor, kardeşim. Ondan hoşlandım.”

“Ben de.”

Josh derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, istediğin her şey bu kadar mı? Yoksa listende dahası var mı?”

“Son bir şey daha,” Bunu nasıl dile getireceğime karar vermeye çalışarak dudağımı ısırdım. “Sadece kendimi düşünmeye bir son verip başka şeylere de önem vermek istiyorum.” Duraksadım. Bunu henüz tüm detaylarıyla düşünmemiştim. “Tırman ve Fethet bir amaca hizmet etmek için kârının bir kısmını bağışlayabilir belki. Reklam ve tanıtım amaçlı değil. Temel çalışma prensibimiz olarak. En çok hangi konuları önemsediğimize karar verebiliriz. Aklimda birkaç tane var, belki senin de vardır. Ama buradaki temel prensip her gün aktif bir şekilde dünyayı daha güzel bir yer haline getirmek.”

Josh başını kaldırıp sanki uzaylılar tarafından ele geçirilmişim gibi bana baktı. Verdiği tepkinin sebebinin anlıyordum. Çünkü ağzımdan daha önce hiç böyle bir fikir çıkmamıştı. Hem de hiç. Hızlı arabalar ve daha envai çeşit pahalı oyunculara olan tutkusu dışında, ikimiz arasında pelerin giymeye en alışkın olan Josh’tu. Spor karşılaşmalarında küçük oyuncular ya da lösemi hastası çocukları locaya davet eden oydu. Ünlü arkadaşlarını arayıp onları açık

artırmaya koyup bağış yapılması için tişört veya gitar imzalamaya davet eden de oydu. Yüzlerce farklı insanın kendini Tijuana'da bir hapisanede ya da benzini bitmiş halde bir otoyolun ortasında bulursa ilk arayacağı kişi de Josh'tu. Ve elbette ne zaman düşsem beni her seferinde ayağa kaldıran da oydu.

Aklıma birden Sarah geldi. Onun insanlara yardım etmek ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek konusunda ne kadar istekli olduğunu düşündüm. Her gün bu düşüncelerini uygulamaya koymak için çalışıyordu. Josh'la ben ise dünyanın parasına sahiptik ve ne yapmıştık o parayla? Ve sonra birden burs kazanabilmek için canla başla çalışan, kendisine hiçbir kazanç getirmeyeceği halde mezu-niyetten sonra hayatını başkalarına yardım etmeye adanmış Sarah ortaya çıktı. Ve beni daha iyi bir adama dönüştürmek istiyordu.

“Hayatım boyunca olmam gereken adam olarak başlayacağım işe,” dedim usulca. “Jonas Faraday'ın ideası.” Derin bir nefes alıp verdim. “Onun olmamı istediği adam.”

Josh'un gözleri nemlenmişti. Gözlerini ovuşturdu. “O” derken kimi kastettiğimi çok iyi biliyordu. Boğazını temizledi. Ama yine de konuşamıyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Dışarıdaki yağmur hızlanmıştı. Çatıya ve camlara tüm şiddetiyle vuruyordu.

Josh kendi suratına sert bir tokat attı. “Pekâlâ, seni kaçık herif. Kulağa harika bir plan gibi geliyor.”

Karşılık olarak aynı tokadı ben de kendime attım. “Tabii ki de öyle, adamım.”

“Seninle gurur duyuyorum, Jonas.” dedi Josh usulca.

“Ben de seninle gurur duyuyorum.”

Kısa bir süre birbirimize baktık. Faraday ikizleri birbirlerine ya da herhangi birine “Seni seviyorum,” demeye alışkın değildi. Ama Josh’la benim bunu dile getirme yöntemimiz böyleydi işte.

“İşi bırakman hakkında basma ne zaman demeç vermeyi düşünüyorsun?” diye sordu Josh.

“Bana birkaç gün müsaade et hiç olmazsa. Basma sız-maması için bunu kendim yazacağım. William amcama da kendim söylemek istiyorum tabii. Ona çok şey borçluyum. Kendi çalışma takımım da bunu benim ağzımdan duymalı. Onları işlerinin güvence altında olduğunu, birbirimizle hep iletişim haline olacağımızı, kazanç elde etmek için azimle çalışmaya devam etmelerini falan filan söyleyeceğim. Ayrıca benim yerime kimin geçeceğini düşünmeliyiz. İçimizden biri mi olacağı yoksa ülke çapında bir arayışa mı gireceğimiz konusunda. Ya da benim takımımı da kendininkine katabilirsin sanırım. En mantıklısı bu olacaktır. Seattle’a sık sık geliyorsun.”

Josh ifadesiz bir suratla bana bakıyordu. Bir şey söylemedi.

“Ne düşünüyorsun?”

Cevap vermiyordu.

“Josh? Fikrin nedir?”

Derin bir nefes alıp verdi. “Lanet olsun, dostum. Faraday&Sons benim de umurumda değil.”

BÖLÜM 18

Sarah

Küçükken annesinin zorla yatağa bağlandığına şahit olduğu gerçeğini de göz önünde bulunduracak olursak, Jonas'ın bunu ilk başlarda isteksiz, hatta endişeyle karşılayacağını umuyorum. Şelale metaforu için böyle bir şeyi seçmemin sebebi de tam olarak buydu zaten. Benim Belize'de atladığım şelalenin uzunluğu on metreyi buluyordu. O yüzden Jonas'ın sembolik şelalesinin kahrolası bir midilli gezintisi olması beklenemez. Birazcık tatlı söz ve şefkatle, hatta belki biraz da aşkla, ona bu konuda yeni bir bakış açısı, yetişkinlere özel bir bakış açısı, kazandırmayı umuyordum. Hatta belki kafasında ona işkence eden çocukluk anıların bu yeni, hoş ve haz dolu anılarla yer değiştirmesini sağlayabilirdim. Denemeye değerdi.

Jonas'ın yatağı direkleri olmayan şık bir tasarıma sahipti. O yüzden biraz yaratıcılığımı kullanmam gerekecekti. Jonas'ın dolabındaki kravatlarla doğaçlama yaparak dört adet uzun bağ elde ettim ve her birini yatak ayaklarına bağladım. YouTube'da izlediğim bir "nasıl yapılır" videosu sayesinde bu muhteşem modern mühendisliği her bir bağın sonuna atılan şık bir ilmekle tamamladım. Tüm bu kurulum, başvuru formlarından birinde okuduğum kelepçelerin basitlik ve işlevselliğini anlatan bir hayli detaylı açıklamanın yanında bir hiç kalıyordu. Ama hey, Bana -

Teslim - Olarak - Kafasındaki - İblislerden - Kurtulacak olan Jonas fikri yalnızca bir saat önce aklıma gelmişti. Zamanın sıkışıklığı ve elimdeki imkânların kısıtlılığı da göz önünde bulundurulduğunda oldukça yaratıcı bir doğaçlama yaptığımı söyleyebilirdim.

Jonas'ın esareti sırasında onu kıskırtmak için bir kuşmaş parçası bulma umuduyla gardırobunu karıştırma cesaretini gösterdim. Ama çok fazla seçeneğim yoktu. Gardırobu son derece titiz bir şekilde asılmış takım elbiseler ve gömlekler, kusursuz şekilde katlanmış kot pantolon ve tişörtler, mükemmel bir hizada sıralanmış tertemiz ayakkabılar ve son moda spor giysi ve ceketlerle doluydu. Tipik bir Jonas örneğiyle karşı karşıyaydım. Sade, düzenli, şık ve benim gibi içi fesat, edepsiz bir kızın işine yarayacak şeylerden oldukça uzak. Adamın tüylü, kürklü, boncuklu ya da püsküllü hiçbir şeyi yoktu. Tanrı'ya şükürler olsun ki bunların yanı sıra kırbaçlar, zincirler, göğüs ucu kelepçeleri, anal tıkaçlar ve dildolardan da eser yoktu. Gülümsedim. Benim yakışıklı erkek arkadaşım sade zevklerin adamıydı. Onun bu yönünü seviyordum. Seks oyuncakları fabrikası kapı komşumuz olsaydı ve içinde seçebileceğimiz sınırsız sayıda seks oyuncağı olsaydı bile hiçbirini istemezdim. En azından bu gece için. Öncelikle, daha önce o tür şeyleri hiç denememiştim ve nasıl kullanıldıklarına dair de hiçbir fikrim yoktu. Daha da önemlisi, bunların hiçbirisi Jonas'ı tahrik etmiyordu. Dediğim gibi, o sade zevklerin adamıydı. Ve yapmak istediğim bu şeyin amacı onu tahrik etmek, onun bana farklı bir bakış açısıyla güven duymasını sağlamaktı.

Çabucak bir duş alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra Jonas'ı beklemek için yatağa süzıldüm. Yepyeni dizüstü bilgisayarımı da yanıma koyarak The Neighbourhood'dan *Sweater Weather*'ı açtım. Bu şarkıya bayılıyordum. Gözle-

rimi kapatıp vücudumu esnettim. Derin nefes alıp verirken kendimi şarkıya bıraktım. Hayalet Jonas'ların aynı anda bana zevk verdiği rüyama dair görüntülerin gözümün önünden geçip gitmesine izin verirken kendime dokunmaya başladım. Sıcak kırmızı şarap kasıklarımdan aşağı akıp kalçama, ardından bacaklarıma süzülüyor, Jonas vücudunun her bir noktasını yalıyordu. Bir oda dolusu insan bizi izliyordu. Jonas'ın yüksek sesle "Sarah Cruz'u seviyorum," diyerek herkesin duyabileceği şekilde bana olan aşkını ilan ettiği kısma geldiğimde fazlasıyla tahrik olmuş ve onu arzulamaya başlamıştım.

Yatak odasının kapısı sonunda açıldı.

Ona bakarken büyük bir beklenti ve istekle dudaklarımı yaladım.

Yatağın ayaklarına bağlanmış kravatları görünce birden yüzü düştü.

"Hayır, Sarah." dedi kısaca.

Beklediğim tepki tam olarak buydu. Başvuru formunda bu tarz bir köle-efendi fantezisine karşı olduğunu çok açık bir biçimde belirtmişti. Bunun tartışmaya kapalı olduğunu söylemişti. Ama tüm bunlar benimle tanışmadan önceydi. Onun için karanlık bir mağarada şelaleden atlamadan önce. Ciddi bir akıl hastalığıyla birbirimize bağlanmadan önce. Ben Yüce Orgazma olmadan önce. O, Sahtekâr Stacy ile buluşmak için arkamdan iş çevirip ondan şüphelenmeme sebep olmadan önce.

"Evet," diye mırladım. "Buraya gel, bebeğim."

"Bu olmaz," dedi. "Üzgünüm."

Yataktan kalkıp yanına gittim. Ellerinden tutup onu yatağa doğru çektim.

Direniyordu. Onu yerinden hareket ettirmek imkânsızdı.

“Bunu daha önce hiç yapmadım. Seninle birlikte yapmak istiyorum.”

Kot pantolonunun düğmesini çözmeye başladım.

Bir adım geri gitti. “Seni bağlamayacağım, Sarah. Asla olmaz.”

Gülümsedim. “Ah, hayır bebeğim. Sen beni bağlamayacaksın. *Ben* seni bağlayacağım.”

Birden nefesi kesildi. Bunu söylememi beklemiyordu. Yüzü kireç gibi olmuştu.

Ona doğru bir adım attım. Kusursuz şekilde biçimlendirilmiş güzel dudaklarına dokundum. “Benim sana sahip olduğumu iddia ediyorsun. Pekâlâ, bu gece bunu kanıtlamış olacaksın.”

Göğsü sessizlik içinde inip kalkıyordu.

“Bana güveniyor musun?”

Gözlerini kapattı. “Senin için her şeyi yaparım. Ama bu olmaz.”

“Güven bana,” dedim. “Hadi.”

İç çekti. “Bu benim hoşuma gitmiyor, Sarah.”

“Zifiri karanlık bir mağarada on metre yüksekliğindeki bir şelaleden aşağı kendimi boşluğa bırakmak da benim hoşuma gitmiyordu. Ama bana başka şans tanımadın. Ve bu benim hayatımı değiştiren bir tecrübe oldu. Ben de sana başka şans tanımıyorum. Bu, senin şelalen.”

Uzun, kontrollü bir şekilde derin bir nefes alıp verdi.

“Jonas, bütün içgüdülerime karşı gelerek hem meca-

zi hem de gerçek anlamda kendimi aşağı attım. Daha sonrasında vücudum bunun için bana şükran duydu. Ruhum da. Pekâlâ, şimdi sıra sende.”

Ağırlığını diğer bacağına verdi ve başını iki yana salladı.

Sinirlenmeye başlıyordum. “Bu gece yaptığın şey için cezan bu,” Bu elimdeki son kozdu. “Başka şansın yok.”

Bana muhalif ve inatçı bir bakış attı. “Baskıyla dayatılan bilginin zihinde yeri yoktur.”

Şu an bana kahrolası Platon’dan başka bir alıntı yapmasına lüzum yoktu. Platon’un canı cehenneme. “Benim de Platon’dan bir alıntım var,” dedim. “Senin için buldum.”

Gözlerini kısarak bana baktı.

“Cesaret, ruhun özgürlüğe kavuşmasıdır.”

Kaşları çatıldı.

“Hadi ama, bebeğim.” dedim yumuşak bir ses tonuyla. “Delilik. Ruhunu bedeninden ayır. Bana daha sonra teşekkür edersin.”

Bakışlarını yatağa çevirdi. “Sarah...”

“Delilik,” diye tekrar ettim.

Uzun bir süre sessizliğini koruduktan sonra sonunda gömleğini çıkardı. Tedirginlik dolu her nefes alış verişinde kaslı göğsü inip kalkıyordu.

Onun muhteşem güzelliğini izlemeye koyuldum. Tanrı’m, bu adamı üstsüz bir şekilde izlemekten asla bıkmazdım. Sol kolundaki dövmesine dokundum. “Bir insan için kendini fethetmek, tüm zaferlerin ilki ve en soylusudur,” diye fısıldadım dövmeyi alıntı yaparak.

Başını aşağı yukarı salladı.

Kot pantolonunun fermuarını indirdim ve pantolonu çıkardı.

Önümde çıplak bir şekilde dikiliyordu. Ereksiyonu kafasının içindeki kaygılardan bağımsız bir halde başkaldırmıştı.

Onu baştan aşağı süzdüm. Olağanüstüydü. Bakmaya asla doyamıyordum.

“Hemen bir duş alıp geleyim,” dedi güçlükle yutkunarak.

“Çabuk ol.”

Banyoya girdi.

Yeniden yatağa girip dizüstü bilgisayarımdan bir başka şarkı açtım. Phantogram’dan *Fall in Love*. Ve kendimi yine rüyaya kaptırarak beklemeye koyuldum. Şarap, Jonas’ın hayaletleri, bizi izleyen kalabalık, sevişmemiz... *Sarah Cruz’u seviyorum*. Bacak aramdaki zonklama bana eziyet etmeye başlamıştı.

Sıcacık tenini vücudumda hissettim. Dudakları göğüslerimdeydi. Eli bacağımdan yukarı doğru çıkmaya başladı.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Bu sefer kontrol bende olacak.”

“Seninle sevişmeme izin ver,” diye fısıldadı. Dudakları göbeğimden aşağı iniyordu.

Ona kendimi bırakmak, az kalsın gece boyunca bana zevk vermesine müsaade etmek üzereydim.

Ama hayatta olmaz. Bu kravatlı kurulumu yapmak için çok çaba sarf etmiştim ve Tanrı'nın da izniyle onu kullanmaya niyetliydim. Onu kendimden ittirerek oturur pozisyona geçtim. "Benim dediğimi yapacaksın. Şu andan itibaren özgür iradeni kullanma lüksüne sahip değilsin."

Dudaklarını büzdü.

"Ciddiyim."

Gözleri yüzümden çıplak vücuduma doğru kaydı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Sadece sevişsek olmaz mı?"

"Jonas, az önce özgür iradeni kullanamayacağını söyledim. Seninle konuşulmadığı sürece konuşma."

"Dayanamıyorum. Çok güzelsin. Büyüleyici. Sen tam bir Tanrıça ve ilham perisisin, Sarah Cruz."

Onun isteğini göz azdı ederek yataktan çıkıp ayağa kalktım. "Buraya gel."

Gözlerini devirdi ve isteksiz bir şekilde yanıma geldi. İri vücuduyla karşımda dikiliyordu. Ereksiyonu bana doğrulmuş, kasları tüm muhteşemliğiyle gerilmişti.

"Şu andan itibaren seninle konuşulmadığı sürece konuşmayacaksın."

İç çekti.

"Tabii kafayı yeme noktasına falan gelersen durup seni çezeceğim. Sadece şey demen yeterli... Hmm..." Duraksadım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Tanrı'm, benden korkunç bir sahabe olurdu.

"Anahtar kelime mi bulmaya çalışıyorsun?" diye sor-du inanamaz halde.

“Evet, anahtar kelime,” Parmağım erekte haldeki penisinin hemen yukarısındaki karın kaslarında dolanıyordu. Bacak aramdaki zonklama yoğunlaştı.

Ona dokunduğumda nefesi titriyordu. “Sarah, hadi ama. Bırak tadına bakayım. Seni uluyan bir maymun gibi inletip ardından bir güzel becerip defalarca boşaltacağım.” Parmakları yumuşak hareketlerle göğsümü okşuyordu.

Eline hafifçe vurdum. “Burada çırlıçıplak bir şekilde durup seni izleyemem daha fazla, Jonas. İnanılmaz çekicisin. Yakında ıslaklığım bacaklarımdan akmaya başlayacak. Yatağa uzanıp seni bağlamama izin verecek misin?”

“Sarah,” dedi iç çekerek. “Beni bağlayamazsın. Anlamıyorsun. Yapamam...”

“Yapamayacağını *sanıyorsun*. Ama yapabilirsin. Benimleyken yapabilirsin. Benimleyken, her şey mümkün.”

Çileden çıkmış halde iç çekti. “Anlamıyorsun.”

Sinirlenmeye başlamıştım. “Bana kahrolası bir şelale borcun var, Jonas Faraday. *Tek bir şelale*. Tek isteğim bu.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “O kadar da zor olmamalı. Başka bir adam şu an sevinçle yatağa atlamıştı.”

Konuşmak için ağzını açtı, fakat sonra yeniden kapattı. Derin bir nefes alıp verdi. “Eğer bunu yaparsam, tek seferlik olacak. Ardından bu bağlama saçmalığından son-
suza kadar vazgeçeceğiz.”

Kararsızdım. Deneyip görmemiz gerekiyordu.

“Sarah, bunu yaparak ne şekilde bam telime basmış olduğunun farkında değilsin,” Gözlerini ovuşturdu. “Lanet olsun.”

Tüylerim diken diken olmuştu. Belki bu o kadar da

iyi bir fikir değildi. “Ama neden? Anlat bana,” dedim birden yaptığım şeyin doğruluğundan şüpheye düşerek.

“Unut gitsin,” Çene kasları gerilmişti. “Yapacağım.” Doğruca yatağa gidip oturdu. Ereksiyonu, kafasında verdiği iç savaşla çelişiyordu.

“Jonas?”

“Sorun değil,” dedi. “Bana sahip olduğunu kanıtlamamı istiyordun. Al işte. Beni bağlayıp istediğini yapabilirsin. Hadi.”

Onu incelemek için duraksadım. Bunun bu şekilde olacağını hayal etmemiştim. Endişe duyacağını tahmin etmiştim elbette. Ama şu an öfkelenmişe benziyordu. “Peki,” dedim usulca, olayı nasıl ele alacağımdan emin olamayarak. “Anahtar kelime ne olacak?”

“Kahrolası bir anahtar kelimeye ihtiyacım yok. Bana anahtar kelime söyletecek kadar ne yapabilirsin ki en fazla?”

“Bir tane olması lazım ama.”

“Kim demiş?”

Ellerimi yukarı kaldırdım. “Ne bileyim. Bloglar falan. Bunu daha önce hiç yapmadım,” Başımı iki yana salladım. “Her şeye böyle karşı çıkmaya devam mı edeceksin? Tanrı aşkına, gelmiş geçmiş en kötü köle sen olmalısın. Şu an bu fanteziyi benim için tamamen mahvediyorsun. Lanet olsun, o kadar tahrik olmuştum hâlbulki.”

Bir süre beni izledi. “Peki,” dedi sonunda. Ama gözlerinde yine de sert bir ifade vardı. “Anahtar kelime bulalım.” Düşünmek için bakışlarını tavana doğrulttu.

“Platon?”

Bu onun yarım ağızla da olsa gülümsemesini sağlamıştı. Gözlerindeki ifade yumuşadı. “Asla olmaz. Kahrolası Platon’u sahip-köle fantezili yatağımıza sokayım deme, Tanrı aşkına. Modern felsefi düşüncenin kurucusuna biraz saygın olsun.”

Ona bakıp gülümsedim. “Pekâlâ, basit bir şeye ne dersin o zaman? Mesela, dur?”

“Hayır, beni ele geçirdiğinde sana sürekli durmanı söylüyorum, ama bunu söylerken ciddi olmuyorum. Sana karşı koyamadığımı biliyorsun.” Yatağa bağlı kravatlardan birini gösterdi. “Bu da onlardan biri.”

“Pekâlâ, o zaman sen seç. Herhangi bir şey olabilir. Kedi, köpek, karpuz, çubuk kraker, Dumbledore,¹⁶ fark etmez.”

Üzerindeki strese rağmen tebessümü yüzüne daha da yayıldı. “Buna cidden gerek olduğunu sanmıyorum,” Birden aklına bir düşünce geldi. “Beni gerçekten *incitmeyi* düşünmüyorsun, öyle değil mi? Gerçek anlamda yani?”

“Tabii ki de hayır. Ben de en az senin kadar sadist fantezilere uzağım. Ben sadece... Seni boşaltarak kendim de zevkten dört köşe olacağım.”

“Zevkten dört köşe mi olacaksın? Tanrı’m, o kadar tatlısın ki.”

“Jonas, ben bunu bu şekilde hayal etmemiştim,” Yatağa yanına oturdum. “Burada dizlerinin bağına çözmeye, seni deli etmeye, bana teslim olmanı sağlamaya çalışıyorum. Ama bana hiç yardımcı olmuyorsun.” dedim suratımı asarak.

¹⁶ J.K. Rowling tarafından yazılmış Harry Potter serisindeki kurgusal bir karakter (ç.n.)

“Bebeğim,” Kolunu bana doladı. “Bırak da o tatlı bal bademini yalayıp seni boşaltayım. Tüm kutsal şeyler üzerine yemin ederim ki sana teslim olacağım. Sen benim tanrıçamsın. Bunu kanıtlamak için bileğimin kahrolası kravatlarla bağlanmasına gerek yok. Hadi ama, bebeğim.” Yumuşak hareketlerle bacak aramı okşamaya başladı. “Bacak aran siren sesi gibi beni çağırıyor. Tadını buradan bile alabiliyorum,” Parmağını nazikçe içime sokup ıslak parmağını ağzına götürdü. “Çok lezzetli.”

Ani bir uyarılmayla titredim.

“İzin ver bu gece yaptığım şeyi seni bir yük treni gibi boşaltarak telafi edeyim,” Eliyle bacak aramı okşarken diliyle de boynumu yalıyordu. “Tam kıvamındasın, bebeğim.” Ağzıyla dudaklarıma yumuldu.

Ona karşı koyabilmek için sahip olduğum tüm iradeyi kullanmak zorunda kaldım ve sonunda onu kendimden uzaklaştırarak ayağa kalktım.

“Lanet olsun, Jonas. Bu ilişki sadece *senin* ne istediğin üzerine kurulu değil. Bazen *benim* ne istediğim de önemli olmalı,” Yanaklarımın alevlendiğini hissedebiliyordum. “Ve ben bunu istiyorum.”

İnanamaz bir halde bana baktı. “Benim tek düşündüğüm *senin* ne istediğin. Senin zevkin, benim zevkim demek. Daima.” Yüzünde içten bir ifadeyle ayağa kalktı.

“Pekâlâ, şu an tatmak istediğim zevk bu. En azından bir defalığına,” Çenemi ona doğru yukarı kaldırdım. “Bana başka hiçbir seçenek bırakmayarak şelaleden aşağı atlamamı istedin. Ben de senden bunu istiyorum. Bu *senin* şelalen. Atlayacak mısın artık?” Bacak aram alev almıştı. Her şeyin canı cehenneme diyerek onun üzerine atlamadan daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

İç çekti. “Tamam, atlayacağım. Sana karşı koyamadığımı biliyorsun.”

“Pekâlâ, o zaman. Artık anahtar kelimeye karar verelim, Tanrı aşkına.” Komodinin üzerindeki telefonumu alıp yeniden yatağın ucuna oturdum. O da yanıma oturup omzumun üzerinden ekrana bakmaya başladı. Google’a “İyi bir anahtar kelime nasıl olur?” yazdığımda anında sayısız sonuç çıktı. “Ah, Tanrı’m,” dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. “Yeşil, sarı ve kırmızı sistemi... Nasıl düşünemedik?”

Jonas başıyla onayladı. “İnsanlar çok akıllı, öyle değil mi?”

Telefonumu yeniden komodine koydum. “Pekâlâ, yeşil tam yol ileri. Sarı ‘Etkilenmedim ama devam edebilirsiniz.’ Kırmızı da ‘Durdur şunu, seni lanet olası ucube. Yoksa kafayı yiyeceğim.’”

Güldü. “Şimdiden tam bir profesyonel oldun.” Alaycı bir endişeyle odaya göz attı. “Buraya bir yere koca bir çanta dolusu dildo falan saklamadın, değil mi? Sadece sen ve ben olacağız. Dışarıdan herhangi bir cisim olmayacak, öyle değil mi?”

Sırıttım. “Bekle ve gör. Ne yapacağım belli olmaz.”

“Cidden mi?” Gerçekten ürkmüş gibi bir hali vardı.

Gözlerimi devirdim. “Hayır, Jonas. Tabii ki de ciddi değilim. Kışına koca bir dildo tıktırıp vücudunda sigara söndürecek ya da üzerine işeyecek halim yok. Sadece şu yatağa uzan ve bana güven. Durmamı istediğin an ‘kırmızı’ demen yeterli. Hemen duracağım, söz.” Beklenti içinde ona baktım. “Ama başladığımda, durmamı istemeyeceğine emin olabilirsin.” Gülümsedim.

İç çekti. “Seks iki tarafın da aldığı hazza odaklı olması. Acıya değil.”

“Hadi ama, Jonas. Biraz güvenin olsun, Tanrı aşkına. Bu tamamen hazla ilgili, bebeğim. *Senin* alacağın haz. Sadece sen ve ben olacağız.”

Yeniden derin bir nefes alıp verdi. “Tamam,” Yatağın ortasına doğru ilerledi. “Bunu senin için yapıyorum.”

“Şükürler olsun sana Tanrı’m,” dedim ellerimi yukarı kaldırarak. “Pekâlâ, başlıyoruz o zaman. Kontrol bende.”

“Sadece nazik ol, bebeğim. Tek istediğim bu.”

“Öyle olacağımı biliyorsun.”

BÖLÜM 19

Jonas

“Çok mu sıkı oldu?” diye sordu.

Bileklerimdeki bağlara asıldım. “Hayır.”

Bunu bana yapmasına izin verdiğime inanamıyordum. En son bu şekilde bağlandığım zaman yaşananları bilseydi, her ne kadar tamamen farklı koşullar altında da olsa, bunu benden asla istemezdi. Lanet olsun. Bunun bana yapılmasına izin vereceğim tek insan o. Lanet olsun. Asla kabul etmemeliydim.

“Rahat mısın?”

“Hayır.”

“Başka bir şekilde sorayım o halde. İçinde bulunduğun fiziksel koşulda herhangi bir ayarlama yapılma ihtiyacı duyuyor musun?”

“Hayır.”

“Berbat bir kölesin. Bunu biliyor muydun?”

İç çektim. “Öyle olmasını umuyorum.”

Başka bir kravat çıkarıp gözlerimin üstüne çekti.

“Bebeğim, hayır. Lütfen. Seni görmek beni çok tahrik ediyor. Tenin. Gözlerin. Saçların. Lütfen.”

“Şşt,” dedi. “Daha fazla konuşma.”

Dizüstü bilgisayarında çalan şarkı bitti ve cama vuran yağmurun sesi odayı doldurmaya başladı.

Gözbağını daha da sıktı. Hiçbir halt göremiyordum. Dudağımı ısırdım. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Midem altüst olmuştu. Kendimi hasta gibi hissediyordum. Yine de aletim taş gibi dimdik ve ayaktaıdı.

“Sarı,” diye fısıldadım.

“Daha bir şey yapmadım.”

“Sadece... Tüm bunlar... Sarah, dinle.”

Sessizlik oldu.

“Dinliyorum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Duraksadım. Yağmur şiddetlenmeye başlamıştı. “Boşver.”

Ona Cinnet’i anlatamazdım. Şu an, bu haldeyken olmaz. Boka battığımı biliyordu, evet, ama *o kadar da* boka batmış olduğumdan haberi yoktu. Eğer bilseydi beni istemezdi.

“Josh gitti mi?” diye sordu.

“Lütfen böyle bir zamanda erkek kardeşimden bahsetme. Kusasım geliyor.”

“Mutfaktan bir şey almam gerekiyor ve çıplağım, seni koca aptal.”

“Evet, havaalanına gitti.”

“Hemen dönerim.”

Yatak odasından çıktı. Yağmurun sesiyle baş başa kalmıştım. Neden bunu bana yapmasına izin verdim ki?

Kahrolası gözlerim bağlıydı ve kol ve bacaklarım açık halde orta yerde dimdik duran aletimle kalakalmıştım. Ahıra bağlanmış bir danadan farkım yoktu. Tüm Samanyolu Galaksisi'nde bunu bana yapmasına izin vereceğim bir başka kadın daha olamazdı.

Geri döndü. Komodine bir şey koydu. Kulağa bir kâse gibi geliyordu. Ya da kâseler. İçinde bir şeyler tıngırdıyordu sanki? Bardağın içindeki buz küpleri.

Müzik yeniden çalmaya başladı. Şarkı Coldplay'den *Magic*'ti. Güzel seçim. Şarkı sözleriyle gönderme yaptığı kesindi.

"Sarı," diye fısıldadım, ben de ona şarkı sözleriyle bir gönderme yaparak. Bir Coldplay şarkısından diğerine...¹⁷ Hatta en sevdiğim. Vokalisti Chris Martin'in sevdiği kadının için kanını son damlasına kadar akıtacağını söylediği şarkı... Ben de Sarah için kanımı akıttırdım. Hem de son damlasına kadar. Ya da... Görünen o ki beni bu şekilde bağlamasına da izin verebiliyormuşum. Benim için ikisi de aynı şey ne de olsa.

"Ciddi olmadığın sürece anahtar kelimelerden birini kullanma. Yalancı çoban olursun sonra." Bir sessizlik oldu. "Dur bir dakika, ciddi miydin?"

"Hayır, Coldplay'in şarkısına yorum yapıyordum yalnızca. Kontrol bende olsaydı *Yellow*'u çalardım senin için," Ah, şu an ellerimin serbest olmasını ve onunla *Yellow* eşliğinde sevişebilmeyi ne kadar isterdim. Bu şarkı ona ağzımın yapamadığı şekilde onu sevdiğimi söylemenin bir yoluydu. Ve bedenim de bunun kanıtı.

"Jonas," Benden rahatsız olmuştu. "Konuşmak yok. Anahtar kelimeleri manipüle etmek de yok. Senin sahíben

17 Coldplay'in *Yellow* (Sarı) isimli bir şarkısı mevcut (ç.n.)

olarak anahtar kelimeleri hakkaniyetle ciddiye almalıyım. Ben verdiğim andı tutarım.”

“Ant mı?”

“Sahibe andı.”

Şu halde bile gülmeden edememiştim. Sarah her seferinde beni güldürmeyi başarıyordu.

“Pekâlâ, Sahibem. Devam et bakalım,” dedim. “Mükemmel stratejini bozmaya cüret etmemeliydim.”

“Devasa ereksiyonunu da göz önünde bulunduracak olursak, mükemmel stratejimi pek umursuyor gibi görünmüyorsun.”

“Aletimin kendine has bir fikir yürütme becerisi var. Sen onu dikkate alma.”

Eğilip beni öptü. “Cidden, her şey yolunda mı?”

“Şu gözbağını çıkartsan olmaz mı, lütfen? Beni klostrofobik¹⁸ yapıyor.”

İç çekti. “Okuduğum bir blogda diyor ki yapmak üzere olduğum şey en çok gözlerin kapalıyken etkili oluyormuş. Duyuları daha hassas yapıyor.”

Sesi çok içtendi. Ona karşı koyamıyordum. “Peki, istediğini yapabilirsin, Sahibem. Bana sahipsın şu an.”

Dudaklarımı öpüp kıkırdadı.

İçgüdüsel olarak ona dokunmak için uzandığımda bileklerimin bağlı olduğunu bir kez daha hatırladım. Göğsüm sıkışıyordu. Duyusal hafızam harekete geçmişti. Kahrolası Deja Vu. Zihnim beni ilk kez lanet olası King Kong gibi bağladıkları geceye götürmüştü. Hastane görevlilerinden oluşan bir ordu, ya da her kim oluyorsa, ka-

18 Kapalı alan korkusu (ç.n.)

fayı sıyırmaya başladığımda her yerimi sarmıştı. O kadar çok ilaç vermişlerdi ki her detayı hatırlayamıyordum. Ama bileklerimdeki bağlar ve bu işkenceye bir son vermek adına bileklerimi çözmeleri için onlara nasıl yalvardığım daha dün gibi aklımdaydı. Ve tıpkı şu anki gibi hissettiriyordu. Cinnat'ın ilk gecesinde bu esareten kurtulmak için bileklerimi tüm gücümle çekiştirip bağlara asıldığımdan, oluşan yaralar haftalarca geçmemişti.

Yellow'un şarkı sözleri zihnimden akıp gitmeye başladı. Şarkıda da söylendiği gibi, Sarah için kanımı son damlasına kadar verirdim.

Yumuşak dudakları boynumda, göğüs ucumda geziyor ve yavaşça aşağı doğru iniyordu.

Ona dokunmak için uzandığımda yine bileğimi sarımalayan engellerle karşılaştım. Sakinleşebilmek için derin nefes alıp veriyordum. Ama beni kısıtlayan bağlar kafamın içinde sürekli başa saran filmde yaşanan karanlık geceye itiyordu beni. Aklımın sonunda on yıllık işkenceye dayanamayıp pes ettiği gece.

Göğüs ucuma değen bir buz küpü aniden uyararak beni şimdiki zamana döndürdü. Sarah bunu göğüs ucumda dairesel hareketlerle gezdiriyor, daha aşağıya, karın kaslarımın çıkıntılarına kaydırıyordu. Buzun bıraktığı ıslaklığın ardından sıcaklık dili ise tenimi ısıtıyordu. Yumuşak teni penisimi okşuyordu. Meme ucu olabilir miydi değen? Çünkü dudakları vücudumun aşağılarına doğru ilerliyordu. Titreyerek derin bir nefes alıp verdim.

Ona dokunmak istiyordum. Ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Bir kez daha uzandığımda yine bileklerimdeki bağlar engel oldu. Midem altüst olmuştu.

Odasından gelen silah sesini duyduktan sonra merdivenleri çıkmaya devam etsem bile içeride beni bekleyen manzaranın aklımı kaybetme noktasına getirerek beni karanlık bir uçurumdan aşağı atacağını biliyordum. Yine de o kahrolası merdivenleri çıkmaya devam etmiştim. Her seferinde sert bir adım daha atarak, yavaşça, isteksizce, kaçınılmaz sona doğru ilerledim. Sanki onun odası korkunç, devasa bir mıknaş ve benim bedenim güçsüz, ince bir çelik levhaymış gibi.

Ona kanımı son damlasına kadar verirdim.

“Sarı,” diye fısıldadım.

“Hangi kısım? Buz?”

“Hayır, gözbağı. Onu çıkar. Lütfen.” Kelimelerim boğazıma takılıp kalmıştı. Etrafı yakıp yıkma noktasına tehlikeli sayılabilecek kadar çok yakındım. Ama kendimi kontrol altına alabilmek için derin derin nefes alıp vermeye başladım.

Elleriyle yüzüme dokundu. Gözbağını çıkardı. Yüzünden hayal kırıklığı akıyordu. “Üzgünüm,” dedi. “Sadece yeni bir şeyler denemek istemişim.”

Şu an tam bir hödük gibi davrandığımın farkındaydım. Çok üzölmüşe benziyordu. İç çektim. “Sorun değil, bebeğim. Geri tak. İstedğini yapabilirsin. Özür dilerim.”

“Hayır, önemli değil. Gözbağı yok. Ama sadece gözlerini kapalı tut, olur mu?”

“Tamam.”

“Söz mü?”

“Söz.”

“Yemin et?”

“Yemin ederim.”

Gözbağını yere fırlattı. Ben de gözlerimi kapadım.

Yataktan kalktığını hissedebiliyordum. Şarkı bitmişti.

Yeni bir şarkı açtı. Ah Tanrı’m, olamaz. Hayır, hayır, hayır. Kahrolası One Direction, *What Makes You Beautiful*. Beni şimdi vurup babamın beklediği yere, ait olduğum yer, lanet olası cehennemın dibine yollasa daha iyiydi.

Gözlerim kocaman açıldı. “Hayır,” diye bağırdım. “Ölümden daha beter bu.”

Bana baktı. “Gözleri kapa. Söz vermiştin.”

İsteğine boyun eğdim.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Bu şarkı seni bu akşamki kötü davranışından ötürü cezalandırmak için,” dedi kısık ve düz bir ses tonuyla. “Çok ama çok yaramazlık yaptın. Gerçekleri benden sakladın. Bana güvenmedin. Bu da sana karşı güvensizlik duymama sebep oldu. Sağlıklı bir ilişki için hiç de iyi bir altyapı olmadı bu, Jonas. Ve şimdi One Direction’un güzel bestesi eşliğinde aletini emip sana bir ders vereceğim. Daha da kötü bir ceza olarak, şu andan itibaren ne zaman yoldan geçen bir arabada ya da bir markette bu şarkıyı duysan sana bu gece yaptıklarım aklına geleceği için aletin taş kesilecek.”

Pekâlâ, bu çenemi kapatmaya yetmişti. Kafamın içindeki sesler de buna dâhildi. Hepimiz birden, ben, zihnim ve aletim, tüm dikkatimizi bu kadına vermiştik.

Eğleniyor olacak ki kıkırdadı ve kulağımdan uzaklaştı.

Melun şarkı çalmaya devam ederken beynimin işkence çekmesine ve kulaklarımın kanamasına sebep oluyordu. Şarkı resmen şaka gibiydi. İnsanlığa karşı işlenmiş kahrolası bir suç niteliğinde. Ama sanki bir dondurma gibi aletimi yalamaya başladığında hangi şarkının çaldığı artık umurumda değildi. Ağzına aldığı anda içerisi gerçekten çok sıcaktı. Ve fazladan ıslak. Lanet olsun, ağzının içinde sıcak bir sıvı vardı ve onu aletin etrafında çalkalıyordu. İçerisi bir jakuziden farksız hale gelmişti.

Kısık sesli bir inleme çıktı ağzımdan. Keşke şu an ona bakabilseydim. Ama söz sözdür.

Beni ağzından çıkardı.

İçgüdüsel olarak ona dokunmak için uzandım. Onu kendime çekmek, ona dokunmak istiyordum. Ama bileğimdeki bağlar her zamanki gibi yine engel oluyordu. Lanet olsun.

Eğer isteseydi ona kanımı son damlasına kadar verirdim.

Benim için büyük bir özenle sahnelediği dehşeti ilk gördüğümde akıl sağlığıma tüm gücümle tutundum. Babamın kazanmasına izin vermemeye, aklımı kaybetmemeye kararlıydım. Keşke o sırada arkamı dönerek kapıdan çıkıp gidebilseydim. Keşke ona, onun tüm kötülüğüne, nefretine ve yıllarca üzerime attığı suça arkamı dönüp sadece o an son sözü söyleme hakkını ona vermeyi reddetseydim. Belki o zaman her şeye rağmen, sadece benim için sergilediği o son, korkunç opera gösterisine rağmen akıl sağlığımı koruyabilirdim.

Ama hayır, ona arkamı dönmedim. Odayı terk etmedim ve böylece kendimi feda etmiş oldum. Bunun yerine yapılabilecek en kötü şeyi yaptım. Masadaki üzerine kan-

ların sıçramış olduğu, adımın büyük bir titizlikle yazıldığı zarfı alıp açtım. Bunu yaparken bile o zarfı açmanın aklım başımdayken yaptığım son şey olduğunu biliyordum. Onun son sözlerinin benim üzerimdeki etkisinin, kendi beynini havaya uçuran tüfeğin etkisiyle eşdeğer olacağını biliyordum. Ama yine de o zarfı açmıştım işte.

Aletimi yeniden ağzına aldı. Ama bu sefer ağzının içi buz gibi soğuktu. Bu ani soğukluk beni anında kafamın içindeki dehşetten uyandırarak Sarah'la bulunduğum odaya döndürdü. Bu ısı değişimi şaşırtıcı derecede heyecan vericiydi. Acı ve zevkin birbirine karışması gibiydi. *Benim Muhteşem Sarah'im.*

Ağzımdan çıkan ses oldukça ilkeldi.

“Hoşuna gidiyor mu?” diye sordu. Sesi uyarılmanın da etkisiyle pürüzsüz ve gırtlaktan çıkmıştı.

“Evet,” dedim.

Birkaç huzur dolu dakika boyunca yetenekli dili beğimdeki bağları unutmamı sağlamıştı. Tam kontrolümü kaybedip ağzına boşalacakken ağzından çıkardı ve parmaklarıyla aletimi kavradı. Bedeni titriyordu.

“Boşalmanı istemiyorum,” dedi fısıldayarak. Dudakları kulağıma dokunuyordu. “Senin görevin benim için ayakta durmak. Anladın mı?”

“Evet,” diyebildim boğuk bir sesle.

“Gelmek üzere olduğunda bana söylemeni istiyorum. ‘Boşalıyorum’ demen yeterli. Ama eğer çizgiyi geçersen ‘limit’ diyeceksin.”

Başımla onayladım.

Komodinden gelen sesleri duyabiliyordum.

Büyük bir beklentiyle ürperdim.

Yüzünü yeniden bana yaklaştırdı. Nefesindeki taze nane kokusunun tadını alabiliyordum. Bir saniyeliğine dili dudaklarımı yalayıp geçti. “Aletini taze nane esintisiyle dolduracağım,” dedi boğuk bir ses tonuyla.

Beni yeniden ağzına aldı. Evet, taptaze nane ferahlığıyla uçuyor gibiydim.

Şu an bana aşağıdan bakan kahverengi gözlerini görebilmek için her şeyimi verirdim. Ama lanet olsun ki gözlerimi kapalı tutacağıma söz vermiştim. Şu an nasıl görünüyor olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Büyük, kahverengi gözlerinin alev içinde bana baktığını... Ama bunun düşüncesi bile o kadar kıskırtıcıydı ki ağzına hayvan gibi boşalmadan önce onu düşünmeyi bıraktım. Penisimin başını tam ayarında baskı uygulayarak emmeye başladığımda ürpertiyle titredim.

“Limit,” Lanet olsun. “Limit,”

Beni ağzından çıkarıp göbek deliğime yöneldi. Dudakları sıcacıktı.

Bedeni titriyordu. O da en az benim kadar tahrik olmuştu. Üzerime çıkıp penisimin ucunu ıslak girişine götürdü. İçine girebilmek için kalçamı yukarı doğru kaldırdım. Ama uzaklaştı. Bir çubuğun ucuna bağlanmış ete her yaklaştırmaya çalıştığımda bende uzaklaştırılan kafese kapatılmış bir aslan gibi hissediyordum kendimi. Tüm bu süre boyunca da kahrolası One Direction işkence etmeye devam ediyordu.

Uzanıp onun saçına dokunmak istiyordum. Onun ıslak, tatlı vajinasına dokunup onu boşaltmak istiyordum. Onu kucaklamak, üzerine çıkmak, yalamak, hiç acımadan

onu becermek istiyordum. Adımı haykırdığını duymak istiyordum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki One Direction susmuştu.

“Artık gözlerini açabilirsin,” dedi. Uyarılmanın verdiği heyecanla sesi kısıktı.

Gözlerimi açtım. Aman Tanrı'm, kendimi bıraksam sadece onun bu görüntüsüyle bile boşalabilirdim. Yanakları kızarmıştı. Gözleri şehvetle parılıyordu. Nemli yüzünde küçük ter damlacıkları vardı. Ekstazinin etkisindeydi ve daha ona elimi sürmemiştim bile. İnanılmaz güzeldi.

“Limit,” diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak.

Başka bir şarkı açmak için kalktı. Arctic Monkeys'den “*Do I Wanna Know?*” Bu kadını seviyor olmamın nedenlerinden biri daha.

Yeniden beni kışkırtırcasına üzerime çıktı. Beni öpmek için eğildi.

“Şimdi sen beni yalayacaksın,” dedi.

“Çöz beni.”

“Olmaz.”

“Çöz beni.”

“Sadece bir şans ver. Güven bana,” En çekici gülümsemelerinden biri vardı yüzünde.

“Bu şekilde bağlıyken seni yalayacağım. Sen benim ilahımsın ve seni yalamak da kiliseye gitmek demek oluyor.”

Anlamamıştı. “Güven bana, Jonas.”

“Kırmızı.”

Şok olmuş halde ağzı açık kaldı.

“Kırmızı,” dedim yeniden.

Omuzları düştü.

“Bana aynı anda hem cennet hem cehennemi yaşatmak istiyorsun. Bu mümkün değil. Ben cenneti istiyorum.”

Yüzü asılmıştı.

Bir şey demeden mağlup olmuş bir halde ellerimi çözdü.

Bileklerimi ovuşturup ayaklarımdaki bağları da çözmek için doğruldum.

Özgürlüğüme kavuştuğumda, aynı pozisyonda yatağa yeniden uzandım. Ayaklarım ve kollarım sanki bağlanmışım gibi açıktı.

Ona kanımı son damlasına kadar veriyordum.

“Artık özgürüm, bebeğim. Ve kendi isteğimle senin kölen oluyorum. Üzerimde istediğini yapabilirsin, kılım bile kıpırdamayacak. Bana sahipsin.”

Surat astı. “Görünüşe göre değilim.”

“Hadi ama, bebeğim. Sana olan bağlılığım, herhangi bir fiziksel bağdan on kat daha güçlü.”

Yüzünü asmaya devam ediyordu.

“Aynı pozisyondayım işte. Sadece bu sefer kendi isteğimle. Senin gönüllü kölen oluyorum. Hadi. Bana sahipsin.”

Hareketsiz duruyordu. Yüzündeki ifade kalbimi parçalara ayırmaya yeterliydi.

“Yeşil,” diye fısıldadım yumuşak bir ses tonuyla.
“Hadi ama.”

Hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı yüzünde.

“Yeşil, yeşil, yeşil,” dedim. “Yeşil?”

Gözlerinde bir canlanma oldu.

“Yeşil, yeşil, yeşil, yeşil, yeşil. Tam gaz ileri. Senin merhametine sığınıyorum, tatlı bebeğim.”

Yarım ağızla gülümsedi, ama hâlâ hareketsizdi.

“Hadi ama, bebeğim. Sen benim ilahımsın. Seni yalamak da kiliseye gitmekle eşdeğer. Adını söylemek ise dua etmek gibi. *Sarah*.”

Gözleri parıldadı.

“Yeşil,” diye fısıldadım. “Hadi ama, tatlı bebeğim.”

Başıyla onayladı.

Vücudunu ileri kaydırarak bacak arasını başıma hizaladı. Bacakları başımın her iki yanındaydı. Yavaşça, ihtiyatla aşağı doğru eğilerek yüzüme oturdu. Yüksek sesli ve şükran dolu bir inlemeyle onu yalamaya başladım. Ah, sana şükürler olsun Tanrı’m. Kıçını avuçlamamak için tüm sahip olduğum iradeyi seferber etmem gerekse de sözüme sadık kalıp kollarımı açık bir şekilde yanlarda tuttum.

Kalçasıyla daireler çizerek titriyor, inliyor ve kendini yüzüme bastırıyordu. Tüm bedeni sarsılmaya başladığında ter içinde kalmış vücudunu üzerimde ters bir şekilde döndürerek üzerime eğildi ve ben onun muhteşem bal bademi ni emerken aletimi ağzına aldı.

Benim Muhteşem Sarah’ım, adın kutsal kılınsın, egemenliğin gelsin, gökte olduğu gibi yeryüzünde de, senin iste-

*diğın olsun.*¹⁹ O benim için ciğerlerinin son raddesine dek haykıran bir kilise ilahisiydi. Son bir güçlü titreme dalgasıyla ağzımın içinde boşalmaya başladı. Aniden kapanacak olan çenesinden kaçmak için aletimi ağzından çıkardım.

Onun doruğa ulaşp ardından rahatladığını hissettiğimde yerimden fırlayıp bir goril gibi gürleyerek onu yatağa yapıştırdım. Tek bir harekette, hamura dönmüş bedenini yatağın ucuna doğru çekerek ıslaklığına dalış yaptım ve kahrolası adımı çığlık çığlığa haykırana dek onu acımadan becerdim. *Çünkü egemenlik, güç ve yücelik, sonsuza dek senindir. Amen.*

19 İncil'den alıntı (ç.n.)

BÖLÜM 20

Sarah

Anahtar kelimeyi söyleyip ardından pestilim çıkıncaya kadar beni becerdi. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Şimdiyse sus pus olmuş öylece duruyordu. Birlikte yatağa uzanmış, kılımız dahi kıpırdamadan sessizce yatıyorduk. Ona baktım. Evet, uyanıktı. Bana bir açıklama borçlu olduğunu hissediyordum. Ama sükûnetine baktığımda benimle aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu.

Neden özellikle o anda anahtar kelimeyi kullanma ihtiyacı hissetmişti? Küçük bir çocukken yaşadıklarını da göz önünde bulunduracak olursak boka batmış olduğunu anlıyordum. Ama neden *tam o sırada* frene basmıştı? Yaşadıklarından sonra her gün içinde ne tür çılgınca bir savaş verdiğini anlıyordum, evet, ama sonuçta ona tecavüz falan etmiyordum, Tanrı aşkına. Hatta bundan oldukça uzaktım. Onu bağladığımda bile tek isteğim ona olabildiğince fazla zevk vermektir. Herhangi bir haz da değil, tam olarak arzuladığı türde bir haz üstelik. O halde neden *tam o sırada* anahtar kelimeyi kullanma gereği duymuştu?

Ona bu gece özel bir hediye vermeyi çok istemiştim. Aklına kazınmış olan ve ona işkence eden o anıyı yeni ve daha hoş olanla yer değiştirmek. Ve yine de çocukluk travması olsun ya da olmasın seks hayatımızda bir kez olsun

sürücü koltuğuna benim oturmama izin veremez miydi? Neden bana güvenip rahatına bakamıyordu? Benim de çocukluk travmalarım olmuştu, ama birlikte paylaştığımız her gece ve gündüz onların üstesinden gelmeyi bir şekilde başarmıştım.

“Hey, o raporu cidden yazmış mıydın yoksa blöf mü yapıyordun?” dedi sonunda.

Şu an konuşmak istediği şey gerçekten de *bu* muydu? Kulüp? Bu benim aklımdaki en son şeydi.

“Sence?”

“Bence blöf yapıyordun.”

“Gerçeği öğrendiğim andan itibaren yedi yirmi dört benimle birlikteydin. Ne ara detaylı bir rapor yazmaya vakit bulabilirim? Rapor yazmak bir yana turnaklarıma manikür yapmaya bile vakit bulamadım.” İstemeyerek olsa da son cümleyi söylerken biraz çıkmıştım.

“Bana kızgın mısın?”

Dönüp ona baktım. “Hayır.”

“Çünkü sesin kızmış gibi geliyor.”

“Hayır, kızgın değilim. Sadece kafayı yemek üzereyim.”

Yüzünün rengi attı. “Ne konuda?”

“Jonas, bir haftadır ders çalışmadım,” Her ne kadar bastırmaya çalışsam da gözlerim yaşlarla dolmuştu. “Çalışmam gereken çok fazla konu var ve son bir haftadır tek yaptığım şey senin seks kelebeğin olmak. Ders çalışmam gerek, Jonas. Odaklanıp hayatımı eski düzenine sokup neden hukuk okuduğumu kendime hatırlatmalıyım.” Yaşlar yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. “Benim elime ba-

kan çok fazla insan var,” Tanrı’m, tamamen dağılmıştım. “Ve şimdi, boşboğazım sayesinde mümkün olan en kısa sürede bir de kahrolası bir *Pelican Brief*²⁰ yazmak zorundayım.

Kollarını bana doladı. “Bebeğim, ders notların için endişelenecek bir şey olmadığının farkında değil misin?” Yanağımdan öpüp parmağıyla gözyaşlarımı sildi.

Geri çekilip onun yüzüne baktım. Ne demek istediğini anlamamıştım. Yalnızca ilk on öğrenci iki yıllık tam burs alma hakkına sahip olabiliyordu. Bu da demek oluyordu ki on birinci ve daha aşağı sıralardaki öğrenciler altmış beş bin doları ödeyebilmek için kışını sıkmak zorunda kalacaktı. Bu, mezun olduktan sonra istediğimi yapabilmem için son şanstı. Bana iki kuruş maaş verecek olmasına rağmen beni mutlu edecek işte çalışmak da buna dâhildi. Burada hayatımı değiştirecek kadar fazla miktarda paradan bahsediyorduk. Ve bunun için tek yapmam gereken hayatımın sadece kısa, tek bir yılında dişimi tırnağıma takarak çalışmak anlamına geliyordu. Şimdiyse, yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişken burada durmuş Jonas’la seks bağışlılığına doğru koşar adım ilerliyordum. Dizginleri ele alıp önceliklerimi yeniden gözden geçirmem gerekiyordu.

Sanki küçük, aptal bir kızmışım gibi gözlerini devirdi. “Eğer bursu kazanabilirsen bu harika olur. Bu muhteşem bir başarı olur ve bunu kutlarız. Ama eğer kazanamazsan, ücreti ben öderim. Hukuk fakültesinin okul harcı en fazla ne kadar tutabilir ki? Elli bin? Yani toplamda en fazla yüz bindir. Çok da bir şey değil. Kendini Jonas Faraday

20 Türkçe’ye “*Pelikan Dosyası*” olarak çevrilen, suikaste kurban giden iki yüksek mahkeme yargıcının şüpheli ölümlerini araştıran bir hukuk öğrencisini konu alan, Julia Roberts ve Denzel Washington’un başrollerini paylaştığı 1993 yapımı film (ç.n.)

Burs Fonu'nun şanslı bir alıcısı sayabilirsin.” Yüzüne parlak bir tebessüm yerleştirdi.

Duyduklarıma inanamıyordum. *Şanslı bir alıcı mı?* Tüm geleceğimi onun ne zaman tutacağı belli olmayan hayırseverliğine mi bağlamamı bekliyordu benden? Yatakta verilmiş anlık bir kararla hem de? Bir de *şanslı alıcı* olduğumu mu söylüyordu üstelik? Pekâlâ, şunu aklına kazısa iyi olur. Tüm geleceğimi şans, ya da bu durumda onun hayırseverliği uğruna alıp da uçurumdan aşağı atmaya hiç niyetim yok.

Yüzündeki gülümseme hâlâ oradaydı. “Sorun çözüldü. Artık düşünmen gereken tek şey üçüncü sınıfın sonunda geçmen gereken avukatlık sınavı. O zamana kadar da derslerine girip elinden geleni yaparsın. Stres olmana da gerek kalmaz.” Yüzüme dokundu. “Yeni yarattığımız boş zamanında da yapacak bir şeyler bulacağımıza eminim.”

Ağzım açık halde ona bakıyordum.

“Pekâlâ. Başka ne için kafayı yemek üzeresin? Sadece söyle ve ben de senin için çözeyim, bebeğim.”

Yatakta doğruldum. Buna verecek bir cevap dahi bulamıyordum.

“Hadi ama. Her ne olursa olsun, halledebilirim.”

“Gerçekten de okul ücretimi ödemene izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

Omuz silkti. “Evet.”

“Bana dizüstü bilgisayar almana bile izin vermedim ve şimdi kalkıp hukuk fakültesinin iki yıllık okul ücretini ödemene razı olacağımı mı düşünüyorsun?”

Dişlerini göstererek gülümsedi. Görünüşe bakılırsa bu evet demek oluyordu.

“Ve bu sanki çok olağanmış gibi benim arkama yaslanıp keyfime bakacağımı mı sanıyorsun? Sanki bugün seks sonrası yatakta yaptığımız laklağın yarın için verilmiş kesin bir söz olduğuna güvenecekmişim gibi?”

Yüzündeki tebessüm silindi. Gözlerindeki haylaz parıltı da yok oldu. “Söylediğim şey laklak değildi.” Öfkelenmişe benziyordu.

“Bu akşam bana Stacy’yi anlatacak kadar güvenmedin. Seni bu gece içine sokmaya zorladığım ‘cehennem’ hakkında da konuşacak gibi durmuyorsun. Kendin dedin bunu. Yine de tüm geleceğimi senin ellerine emanet edip önümüzdeki altı ay boyunca sana güvenmemi, aramızda her ne yaşanırsa yaşansın yine de hayırseverlik modunda olup okul ücretim için bana bir çek yazacağından emin olmamı mı bekliyorsun?” Ah, Tanrı’m. Bağırmağa başlamıştım. İçimdeki öfke dalgasını bastıramıyordum. “Ya o zamana kadar benden sıkılırsan? O zaman ben ne olacağım? Ya biraz daha ileri gider de Duygusal-Açıdan-Zedeli-Adonis’i korkutup kaçırırsam? O zaman ne olacak? O zaman da gelip bana bir çek yazacak mısın?”

Onu kalbinden bıçaklamışım gibi baktı bana. Ağzını açtı, fakat sonra bir şey demeden kapattı. Lanet olsun. Gözlerinde katıksız acının ifadesi vardı. Yine de, sebebini bilmesem de, ona patlamaya devam ettim.

“Duygularını ciddi bir akıl hastalığı olarak nitelendiren bir adam için varımı yoğunluğa tehlikeye atmamı istiyorsun benden. Hissettiği şeylerin *delilik* olduğunu düşünen bir adam? Evet, eminim ki bir kızın böyle bir adamla geleceğinin güvende olduğu konusunda içi rahattır.” Kahret-

sin. Az önce söylediklerime inanamıyordum. Şu ana kadar, sevgimizi ifade etmek için kullandığımız şifreli dili sorun etmediğimi sanıyordum.

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Başını iki yana salladı, ama bir şey demedi. Gözleri dolmuştu.

“Kendimi kaybetmek üzereyim, Jonas. Kendi ayaklarım üzerinde durabilmek için çalışmaya devam etmeliyim.”

“Neden?”

“*Neden mi?*” Afallamış halde ağzımı birkaç kez açıp kapadım. “Neden nefes alıyorum? Ya da yemek yiyorum? Çünkü bu hayati.”

“Hayır, değil. Kendi ayaklarının üzerinde durmak zorunda *değilsin*. En azından sürekli olmasına gerek yok. Bazen bunu yapamadığında ya da yapmak istemediğinde, o zaman yanında ben olacağım. Senin yanında olmak *istiyorum*.”

Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti.

“*Estamos de luna de miel,*”²¹ dedi yumuşak ses tonu ve korkunç Amerikan aksanıyla. Bakışlarında umut dolu bir ifade vardı.

Bir sebepten ötürü, bu söylediği ilk seferki gibi ayaklarımı yerden kesmemişti.

“Ama gerçekte *değiliz*, öyle *değil mi?*” dedim öfkeyle. “Bunların hepsi bir hafta sonra bitebilir. O zaman ne olacak? Buna güvenip de uğruna çalıştığım her şeyin elimden kayıp gitmesine izin veremem.”

Ah, Yüce Tanrı’m... Bir dakika önce ona sapladığım bıçağı şimdi bir de etinin içinde çevirmiştim.

21 İspanyolca “Balayındayız,” (ç.n.)

Yumuşadım. “Çocukken yaşadığın şeyleri asla tam olarak anlayamayacağımı biliyorum,” dedim derin derin nefes alıp vererek. Ses tonuma hâkim olmaya çalışıyordum. “Bu gecenin sana neden ‘cehennem’ gibi geldiğini asla anlayamayacağım. Ama, Jonas, ben anlamak *istiyorum*.” Dudaklarım titriyordu. “Ben sadece kötü çocukluk anılarını yeni ve güzel olanlarla değiştirmek istedim. Seni iyileştirmek için. Ama sen denememe izin verecek kadar güvenmedin bana. Sürekli Jonas Faraday Kulüp’te olmaktan yoruludum. Sadece bir değişiklik yaparak Sarah Cruz Kulüp’e katılmanı istedim.”

“Tüm bunların sebebi sana oral seks yaparken ellerini çözmeni istedim diye mi?” diye sordu acıyla.

“Hayır, Jonas. Alakası bile yok. Unut gitsin onu. Bu gece senin ne kadar çok kendini geri çektiğini ve benim öyle olmadığımı fark etmemi sağladı.”

“Bazen herkes kendini geri çeker.”

“Ben kendimi geri çekmiyorum.”

“Kendini geri çekmiyor musun?” diye sordu inanamaz halde.

“Hem de hiç,” dedim. Ve bu doğrudu. Ağzımdan bir şey kaçırmamak için her beş dakikada bir dilimi ısır-mam dışında tabii. Ciğerlerim patlayıncaya dek “Seni seviyorum!” diye bağır-mak istiyordum. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Benim içimde bir yerlerde sakladığım karanlık bir sırrı ona itiraf etmemi beklercesine bana bakıyordu. Sanki benim boka batmışlığımın da en az onun kadar fazla olduğunu kanıtlamak ister gibiydi.

“Pekâlâ, tek bir konu hariç,” diye itiraf ettim.

Yüzü beklenti içinde aydınlandı.

“Gizliden gizliye One Direction’un o şarkısını seviyorum.”

Gözlerindeki acı ifadeye rağmen bir kahkaha attı.

“Hem de çok,” diye ekledim. Ardından ellerimle yüzümü kapattım. Akan gözyaşlarıma engel olamıyordum.

“Sarah, neler oluyor?” Kolunu bana doladı. “Lütfen, ama lütfen şu an sana kendimi yeterince açmadığımı söyleyeceğin kısıma gelmeyelim,” Endişesi yüzünden okunabiliyordu. “Lütfen senin için fazla boka batmış olduğumu söyleme.” Gözleri nemlenmişti.

Güzel yüzüne dokundum. “Hayır, Jonas. Tam aksi. Sen benim için asla fazla boka batmış olamazsın. Anlamıyor musun? Sana bunu söylemeye çalışıyorum. İçinde sakladığın her ne olursa olsun, sen benim için fazla boka batmış olamazsın. O yüzden bana tamamen içini açmaktan korkmaya bir son ver. Diyorum ki bırak içindeki deli kaçık gururla ayağa kalksın. Kaçıp gitmeyeceğime söz veriyorum. Senden vazgeçmeyeceğim. Bana güvenebilirsin.” Gözlerime yaşlar dolmuştu. Şu an gerçek bir ağlama krizinin eşiğindeydim.

Gözle görülür şekilde rahatlamışa benziyordu. Beni öptü. “Beni bırakma.”

Çileden çıkmış halde iç çektim. “Bir yere gitmiyorum. Asıl sen kaçıp gidecek gibisin.”

Dudakları dudaklarımla buluştu. Dili ağzımın içindeydi. Beynim şu an ondan uzaklaşmak istese de bedenim buna müsaade etmiyordu. Gözyaşlarım daha fazla dayanamayıp yanaklarımdan süzölmeye başladı. “Neden kendini

geri çektiğini anlamıyorum. Ben sana her şeyimle açığımı, Jonas. Aynısını senden de bekliyorum.”

“Yapamam,” diye fısıldadı.

“Hayır, yapabilirsin.”

Başını iki yana salladı. “Bunların hepsi ellerimin bağlı kalmasını istemediğim için mi? Anlamıyorum. Bağlı çözüldükten sonra yaptığımız muhteşemdi.”

“Bu bir *metafor*, Jonas. Hadi ama. Metaforlardan ne kadar hoşlandığını biliyorum.”

“Bunun bir metafor olduğunu biliyorum. Aptal değilim. Ama belki de öncekinden farklı ve daha iyi bir metafor bulmuşuzdur. Bazen en iyi şeyler planlanmadığında başa gelir.”

“Hayır, az önce yaşananların daha iyi bir metafor olmadığına eminim. Ben *kendi* metaforumu istiyorum, Jonas. Ve az önce fark ettiğim şey de senin bunu istemiyor oluşun,” Çileden çıkmış halde ofladım. “Bir başka Platon aforizmasına hazır mısın? Son zamanlarda hayli Platon-sever oldum.”

Bakışları sabitti.

“Bir insanla bir saat oyun oynadığında onun hakkında, onunla bir yıl konuştuğundan daha çok şey öğrenirsin.”

Gözlerini kısarak bana baktı.

“Ve ben birçok şey öğrendim.”

Bakmaya devam ediyordu.

“Platon’un sana karşı kullanılmasından hoşlanmıyorsun, öyle değil mi?”

Ah Tanrı'm, şu an halinden hiç de memnun görünmüyordu.

"Benim on metrelik yükseklikten kendimi boşluğa bırakışım gibi senin de aynı şeyi yapma cesaretini göstermeni istedim. Ama görünen o ki yapamıyorsun."

Dudakları birbirine kenetlenmişti. "Anlamıyorsun."

"Çünkü bana açıklamıyorsun!"

Kontrolünü kaybetmek üzereydi. "Bunu neden yapıyorsun? *Neden* beni bağlamayı istemediğim kimin umurunda? Ellerimi çözdün, devam ettik ve her şey muhteşemdi. *Hissettiğimiz* her kahrolası şey üzerine konuşmak zorunda mıyız?"

"Jonas," İç çektim. "Buna pek de alışkın olmadığını biliyorum. Ama şu an yaptığımız, yetişkin insanların bazen yaptığı şu garip şeylerden yalnızca biri. Adına da hissettiklerin üzerine konuşmak deniyor. O kadar da kötü değil. Ölmeyiz. Söz veriyorum," Geçen gün tartışırken Josh'un kullandığı şu psikoloji jargonuna ait laf neydi? Ah, evet. "*Konuşmak* bu konuda anlaşmazlığa düşeceğimizi *göstermez.*"

"Yüce Tanrı'm. Lütfen şunu söyleme. Ne yaptığına dair hiçbir fikrin yok."

Gülümsedim ve yanağına dokundum.

Gözlerini ovuşturdu. "Anlamıyorsun işte."

"Anlat o zaman."

Sessizliğini korudu.

"Bu zamana kadar hep sanki sen bir Kung Fu ustası, ben de senin aydınlatılmaya ihtiyacı olan küçük çekirgenmişim gibi konuştun. Ama ne gariptir ki ben burada sana

zihin, beden ve ruhsal yönden teslim olmuşken, bir kadının bir erkeğe teslim olabileceği her yönde, bazen doğal içgüdülerime karşı olsa da, sen ise kendini geri çekiyorsun. Bunu *hissedebiliyorum*. Ve sana daha da yakınlaştıkça, kalbimi daha da açıyorum ve acı çekiyorum. Sana daha çok ihtiyaç duyuyorum. Ve bu beni korkutuyor. Aramızda sanki devasa bir boşluk var ve o boşluk eninde sonunda beni yutup kalbimi paramparça edecekmiş gibi hissediyorum.”

Nefes nefese kalmıştım. Bu konuşmayı yapmak hayli efor sarf etmeme sebep olmuştu.

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Josh’a Faraday&Sons’tan ayrılacağımı söyledim. Buraya gelmeden hemen önce.”

“Ah, Jonas, bu harika bir haber.” Az önce konuştuğumuz şeyle bunun ne alakası olduğunu anlamasam da devamının geleceği umuduyla beklemeye koyuldum.

Uzun bir süre sessizliğini koruduktan sonra sonunda konuşmaya devam etti. “Sonunda yaşamak istediğim hayatı tasavvur edebiliyorum. Görebiliyorum. Nasıl bir şey olmasını istediğimi artık biliyorum.”

“Bu çok iyi.”

“Hayatımda ilk defa, en sonunda, Jonas Faraday’ın gerçek idea’sını gözümde canlandırabiliyorum. Bunu çok uzun süredir yapmaya çalışıyordum, Sarah. Ama başaramıyordum. İyi günümdeysen eğer, onu biraz hayal edebiliyordum. Ama bu oldukça bulanık ve karanlık bir hayaldi. Şimdiyse gün gibi ortada her şey.”

Devam etmesini bekledim. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Titrek bir nefes alıp verdi. “Onu görebiliyorum, Sarah.” Güçlkle yutkundu. “O adam, hayalini kurduğum

Jonas Faraday, senin yanibaşında duruyor. Ve elini tutuyor.”

Sanırım az önce kalbim durdu. Aman. Tanrı’m.

“Onu sonunda görebiliyorum çünkü sen onun elinden tutup ona rehberlik ettin.”

Şu an kelimeler kifayetsiz kalmıştı.

Güçlkle yutkundu. “Her kalbin yarım kalan bir şarkısı vardır. Ta ki başka bir kalp gelip devamını ona fısıldayana dek,” Sesi duyguyla dolup taşmıştı. “Ve benim şarkım artık tamamlandı.”

Hasır sepetteki bebek İsa aşkına.

Daha fazla düşünmek yok. Beynimin canı cehennem. Bedenimin cennette olmaya ihtiyacı var. Yüzünü ellerimin arasına alıp onu defalarca öptüm ve ikimiz de birbirimizin kollarında uyuyakalana dek seviştik.

BÖLÜM 21

Jonas

Mutfak masasında oturmuş, Faraday&Sons'tan ayrıldığımı haber veren basın açıklamasının taslağını hazırlıyordum. Yazdığım her bir kelime beni olmak istediğim adama bir adım daha yaklaştırıyordu. Jonas Faraday'ın idea'sı. Bedenimdeki her bir hücre mutlulukla dolup taşmıştı.

Sarah mutfığa girdi. Duş almış, giyinmiş ve her zamanki gibi birilerinin canına okumaya hazır ve nazırdı. Kolunun altına dizüstü bilgisayarını sıkıştırmış, omzuna da sırt çantasını takmıştı.

"Günaydın, güzellik. Sana omlet yapmamı ister misin?"

"Konuşmamız gerek," dedi.

En sevdiğim cevap sayılmaz. Dünya tarihinde herhangi bir kadınla hoş bir sohbetin bu kelimelerle başladığı görülmemiştir.

"Köpeğin Kiki hakkında mı konuşmak istiyorsun?" diye sordum umutla.

"Hayır," diye cevap verdi asık bir suratla. Ardından masaya oturdu.

Birden huzursuz oldum. Midem altüst olmuştu.

“Birkaç günlüğüne eve gitmem lazım. Böylece ders çalışıp kaçırdığım konuları yetiştir...”

“Asla olmaz.”

“Anlamadım?” Yanakları birden kırmızıya dönmüştü.

“Asla olmaz. İlk olarak, benimle burada olmanı istiyorum, bildiğin üzere. Böylece anında üstündekileri parçalayabilirim. Ama ikincisi ve en önemlisi, bu hiç güvenli değil. Kulüp’ten haber alıp bir sonraki adıma karar verene kadar bir saniye bile yalnız kalmanı istemiyorum.”

“Pekâlâ, bu çok çılgınca. Ya onlardan hiç haber almazsak? Ya sadece evimi altüst edip bilgisayarımı almaktan öteye gitmeyeceklerse?”

“Bundan oldukça şüpheliyim.”

“İçimde yanılıyor olduğuna dair bir his var.”

Uzun, kontrollü bir şekilde nefes alıp verdim. Tanrı’ya yemin ederim ki bu kadın tam bir baş belasıydı. “Diyelim ki içindeki ses doğruyu söylüyor ve onlardan bir daha haber almadık. Onların bu sessizliğini bir tür ateşkes olarak düşünecek kadar rahat olabilecek misin? Omzunun üzerinden bakıp durmadan geceleri uyuyabilecek misin? Arkanda olup olmadıklarından endişe duymadan?”

Düşünürken bir yandan da dudaklarını büzdü.

“Ayrıca Kulüp’e gerçek aşkı bulmak için katılan zavallı enayilerin hakkını savunma fikrine ne oldu?”

“Bunun üzerine çok düşündüm. Geziden döndüğümünden beri seninle seks yapmadan geçirdiğim yaklaşık yedi dakika boyunca yani.”

Güldüm.

“Bu konuda biraz safça davranmış olabilirim. Belki de yazılım mühendisi olan adam yalnızca bir istisnadır. Josh’un da dediği gibi Kulüp’e katılanların çoğu üzerinde Mickey Mouse olan hız trenine binmek istiyor olabilir. Belki de Kulüp’ün onlara bu fanteziyi nasıl sundukları umurlarında değildir ya da bilmek istemiyorlardır.”

Neyden bahsettiğini anlamak için birkaç kez hızla gözlerimi kırıştırdım. “Yani diyorsun ki eğer seni rahat bırakırlarsa, sen de onları rahat bırakacaksın?”

Omuz silkti. “Evet, sanırım Stacy’ye verdiğim mesajda samimiydim. Eğer beni rahat bırakırlarsa, ben de onları rahat bırakırım. Bir tek rapor konusunda yalan söyledim. Ah, bir de Gizli Haber Alma Teşkilatı konusunda. Blöf yapıyordum. Onların üye listesini hiç görmedim.”

“Çok dâhice.”

“Teşekkür ederim,” İç çekti. “Ama evet, bunun üzerine düşündüm. Ve bunu hayatımın merkezine koyacak kadar fazla umursayacağımdan emin değilim. Benim de bir hayatım var. Bir fahişelik zincirini çökertmekten çok daha fazla iş var yapmam gereken. Zaten Kulüp üyelerinin yüzde doksan dokuzunun gerçeği bilmek istemeyeceğine eminim. Ben kim oluyorum da onların hayalini mahvediyorum ki?”

Uzunca bir süre ona baktım. “Vay canına. Bugünleri göreceğimi hiç düşünmezdim.”

“Ne?”

“Disney hayalleriyle yıkanan beynin sonunda ki-

nizm²² ve realizme yenik düştü. Artık peri masallarına inanmıyor musun yani?”

“Ah, peri masallarına hâlâ inanıyorum. Eskisinden de çok hatta,” Bana kalbimi göğüs kafesimden çıkartan ateşli bir bakış attı. “Sadece peri masallarına dair çok önemli bir şey fark ettim.”

Devam etmesini bekledim.

“Onları çantada keklik olarak görmemek gerek. Onlar değerli. Nadir bulunuyorlar. Eğer bir peri masalını yaşayacak kadar şanslıysan zamanını ve enerjini onu el üstünde tutmak için harcasan iyi edersin. Ona tutunup, onun tadını çıkararak. İnternetteki bir seks kulübünün işini bitirmek için etrafta koşturmanın aksine.” Bana önünde diz çökmemi sağlayacak bir bakış attı.

Kalbim musluğın yanında duran eski, katılaşmış bir sünger gibiydi ve şimdi bir kova ılık suya batırılmıştı. Masadan kalkıp ona doğru ilerledim. Her adımında katılaşmış sünger kalbim biraz daha yumuşuyor, büyüyor ve suyu içine çekiyordu. Onu kollarıma alıp yüzünün her bir noktasını öptüm. Halinden memnun bir şekilde gözlerini kırptırıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarını öptüğümde duyulabilir bir sesle iç çekti.

Bu, hayatımın en iyi on anından birisiydi. Bebeğim az önce onun beyaz atlı prensi olduğumu söylemişti.

Parmak ucunu dudaklarımda gezdirdikten sonra yumuşak bir öpücük kondurdu.

22 İnsanın kendi özgürlük ve iç bağımsızlığını gerçekleştirip bütün ihtiyaçlarına olan bağımlılığından kurtulmasını savunan Antisthenes’in felsefi öğretisi. Kiniklere göre insanlar kendilerine yetebilen bir birey olmalıdır ve toplumsallık, büyük ölçüde gereksiz ve yozlaştırıcı nitelikler arz eder. Kinikler doğal ve sade yaşamı tercih eder (ç.n.)

Ses tellerimin eski haline dönmesi biraz zaman alıyordu. “Peki, ya benim içimdeki ses doğruyu söylüyorsa, Sarah? Ya senin peşine düştülerse?”

“Sanırım bu riski göze alacağım.”

Ona sarıldım. “Buna hiç niyetim yok. Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Derin bir nefes alıp verdi. “Ne yapacaksın peki? Ne olur ne olmaz diye önümüzdeki iki yıl boyunca benimle birlikte derslere mi gireceksin?”

“Gerekirse, evet.”

“Bu da hiç garip ve boğucu olmazdı zaten.”

Açmaza girmiş halde bir süre birbirimize bakındık.

“Jonas,” dedi sonunda. “Benim tatlı Jonas’ım. Çıldırarak üzereyim. Kendime ayırabileceğim tek bir dakikam bile kalmadı. Ders çalışmam gerek. Odaklanmam gerek. Saçlarımı kestirmem gerek. Yoga sınıfına gitmem gerek. Bir de yüz masajı olsa hiç fena olmazdı.”

Gülümsedim.

“Sadece biraz kendime vakit ayırmaya ihtiyacım var. Tüm bunlar çok hızlı gerçekleşti ve bebeğim, darılma ama çok üstüme düşüyorsun. Kendime ait bir alana ihtiyacım var.”

“Dur bir dakika. Ben mi çok üzerine düşüyorum?”
Ona en iyi Charles Manson²³ bakışımı attım.

Güldü. “Çalışmak için zamana ihtiyacım var. Belize’ye gitmeden önce ayrı kalıp birbirimize özlem duy-

²³ Annesi 16 yaşında bir hayat kadınıyken doğan Charles Manson, çocuk yaşlarda annesinin cezaevine girmesi nedeniyle hırsızlık yaparak geçinmeye, sokaklarda yaşamaya başladı. Sahte çek vermek, kadın satıcılığı, uyuşturucu vb. suçlar nedeniyle defalarca hapse girip çıktı. Kendisinin çok çılgın bakan gözleri var (ç.n.)

duğumuzu hatırlıyor musun? Ayrı vakit geçirmek bazen çok iyi olabilir.”

Elinden tuttum ve onu kendime çekerek kucağıma oturttum.

“Beni dinle. Eğer şu Kulüp olayı olmasaydı, ayrı vakit geçirmeye yarı-razı olabilirdim. Çalışmak mı istiyorsun? Tamam. Yogaya gidip Kat’le mi takılmak istiyorsun? Ya da her neyse. İster inan ister inanma ama ben de yalnız vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Bunlar normal şeyler. Ama şu saçmalığı bir kenara bırak. Şu an normal şartlar altında değiliz, anlıyor musun? Bu hiç güvenli *değil*. Kesin bir sonuca varana dek senin yalnız kalmanı istemiyorum. Seni sınıfa kadar takip edip ardından kütüphanede beliren adam sana şeker satmak için gelmemiştir.”

Gözlerini devirdi.

“Ne? Neden öyle yaptın?”

“Ne yaptım?”

“Gözlerini devirdin.”

Cevap vermedi.

“Ne?”

Sessizliğini koruyordu.

“Onu gördüğüme inanmıyor musun?”

Karşılık vermedi.

“*Hayal* gördüğümü mü düşünüyorsun?”

Bana yarası-olan-gocunur bakışı attı.

“Deli olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordum yumuşak bir ses tonuyla. Tüylerim diken diken oldu. Kelimeler ağzımdan dökülürken bile midem altüst olmuştu.

“Hayır, deli olduğunu düşünmüyorum, seni koca aptal. Bu duruma özel olarak fazla korumacı ve hassas davrandığını düşünüyorum. Yaşadıklarını da göz önünde bulunduracak olursak, bence beynin sana oyunlar oynuyor.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” İleleyle böğürme arası bir ses çıkarmıştım. “Bu saçmalığı Josh söyleseydi kaldırılabıldım. Ama sen söyleyince... Burada ne yapmaya çalıştığımı anladığını sanıyordum. Bu konuda hemfikir olduğumuzu düşünmüştüm.”

Güldü. “Şu stratejini benimle paylaşmadığın için seninle hemfikir olmak biraz zor oluyor.”

Çileden çıkmış halde inledim. “Şu konuyu kapatır mısın artık, Tanrı aşkına? İyi bir stratejim vardı ve sadece seni korumaya çalışıyordum. Anlatırsam buna müdahale edeceğini düşündüm. Ettin de zaten.”

“Tanrı’ya şükürler olsun ki ettim. Buradan görebildiğim kadarıyla oldukça kötü bir stratejin vardı.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki? Yalnızca pencerenin dışından bizi dikizliyordun. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, mükemmel bir stratejiydi. Sen içeri dalmadan önce Stacy bana patronunun e-posta adresini vermek üzereydi.”

“Ah, gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Sonra sen geldin ve... Tamam, benim stratejimi seninkine kıyasla çocuk oyuncağıymış gibi gösterdin çünkü sen tam bir dâhisin, lanet olsun. Bebeğim, harikaydın, bunu biliyor musun? Çok sekiydin. Beni öldürüyorsun...” Birden kendime gelip ciddileştım. “Ama önemli olan, sen gelmeden önce az kalsın ihtiyacım olan bilgiyi alıyordum. Sonra sen geldin ve sürpriz! Bitmek bilmeyen otoriterliğınle her şeye müdahale ettin.”

“Sen inanılmaz çekici bir erkeksin, bunu biliyor muydun Jonas Faraday?”

Aletim kıpırdanmıştı.

Bana bakarak gülümsedi. “Ben gelmeden önce Stacy’nin söylediklerini anlat.”

Konuşmadaki tüm detayları hatırlayabildiğim kadarıyla anlattım.

Sarah’ın kafasında yeniden tilkiler dolaşmaya başlamıştı. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun, yine bir şeyler düşünüyordu.

“Pekâlâ, öyleyse,” dedi sonunda. “Yapmamız gereken şey belli. Hadi gidip Las Vegas’taki Ukraynalı Oksana’yla konuşalım. Burada oturup Kulüp’ün bizimle iletişime geçmesini bekleyerek erkek arkadaşımın her gün benimle birlikte okula gelmesine izin veremem. Onların ödünü boku-na karıştıracak bir rapor yazdıktan sonra raporu ellerimle Ukraynalı Pezevenk Oksana’ya vereceğim. Ne kadar büyük risk alırsan ödülün de o kadar fazla olur, öyle değil mi Jonas? Profesör Faraday mukavelat dersimde böyle dememiş miydi?”

“*İş hayatında*, Sarah. Konu sen isen olmaz. Söz konusu sen olduğunda büyük ya da küçük hiçbir şekilde risk alamam.”

“Pekâlâ, o zaman ben alırım ve beni durduramazsın,” Çocuk parkında beni azarlayan küçük bir çocuk gibi gülümsedi. “Burası özgür bir ülke,” diye de ekledi. “Hem senin yapacak bir sürü işin yok mu? Büyük, önemli iş adamlığı mesleğinden istifa edip yeni spor salonu zincirini ilgilendirmek ya da çelimsiz vücutları kayalara tırmandırarak seninki gibi bir hale sokmak gibi?”

İç çektim. “Oksana’nın adresi bile yok bende. Stacy yalnızca posta kutusunun olduğunu söyledi. Oksana’nın e-posta adresini almak üzereydim, ama otoriter kız arkadaşımın mükemmel zamanlaması sayesinde artık ona hiçbir şekilde ulaşamayız.”

“Ah, bu çocuk oyuncacı. Oksana’yı bulmak için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz.”

“Öyle miyiz?”

“Tabii ki de öyleyiz. Sen bana bırak,” Saatine baktı. “Bu arada katılmam gereken bir anayasa hukuku dersim var. *Yalnız başıma*.” Masadan kalktı. “Ah, bu arada sana önümüzdeki birkaç günlüğüne eşlik etmesi için yeni bir çalma listesi hazırladım. Karışık şarkılardan oluşuyor.” Masanın üzerine bir flaş bellek koydu. Göz kırptı ve kapıya doğru yöneldi.

“Sarah.”

Durup bana baktı.

“Kapıdan böyle çalımla çıkışına engel olmak istemezdim. Çok havalısın. Ve akıllı. Ve küstah. Çok hoşuma gidiyorsun. Ama o kapıdan tek başına çıkıp gitmeyi aklından bile geçirme. Asla olmaz.”

Çileden çıkmış halde inleyip yeniden yerine oturdu. Dizüstü bilgisayarını açtı.

“Ne yapıyorsun?”

“Akıl sağlığıma mukayyet oluyorum,” E-posta hesabını açtı. “Düşük bir ihtimal de olsa şansımı deniyorum.” Gözlerini kısarak ekrana baktı ve bir şeyler yazmaya koyuldu. “Kulüp’ün Müşteri Hizmetleri,” dedi bir yandan yazarken. “Onlara ait bildiğim tek e-posta adresi bu.”

“Sana başvuru formlarını gönderirken hangi e-posta adresini kullanıyorlardı?”

“Tüm başvuru formları ve kayıt asistanı raporları Dropbox aracılığıyla iletiliyordu,” Birkaç saniyeliğine düşünmek için dudaklarını büzdü. “Belki senin şu hacker tanıdığın bunun izini sürebilir?”

“İyi fikir. Bunun nasıl yapılacağına dair hiçbir fikrim yok.”

“Benim de yok. Ona soralım o halde.”

“Tamam.”

Yeniden ekrana döndü. “Oldukça üstü kapalı yazacağım. E-postanın kime ulaşacağını ya da bir gün Kulüp’ün başındakilerden birinin görüp görmeyeceğini bilemeyiz. Yine de şimdi düşününce, eğer böyle bir şey olursa işim biter.” İç çekti. “Sadece elimi kapalı tutarak onların benimle iletişime geçmesini sağlayacak bir şeyler yazacağım.” Konuşurken bir yandan da hızlı bir şekilde yazmaya devam ediyordu. “İşte. Onlarla konuşmam gereken acil bir durum olduğunu yazdım. Kesinlikle duymak isteyecekleri bir şey. Ve hemen benimle iletişime geçmeleri gerektiğini söyledim,” Dudaklarını yaladı. “Pekâlâ, A planı Oksana’nın yerini tespit edip onun ödünü bokuna karıştırmak ve bunu yaparken de yüz yüze olmak. Yüz yüze konuşmaların gücünü asla hafife almamak gerekir. Bu arada da bu e-postayı onlara yollayıp bana geri dönüş yapmaları için dua edeceğim. Burada oturup bir şeylerin kendi kendine hallolmasını bekleyemem. Bunu *ben* halledeceğim.”

“Ne kadar heyecanlı.”

Omuz silkti. “Bir şeyler yapmalıyım, Jonas. Eğer önümüzdeki iki yıl Yakışıklı-Erkek-Arkadaşını-Sınıfa-Getirme-Günü olacaksa, bir gün kahrolası bir sinir krizi geçireceğim kesin.”

BÖLÜM 22

Sarah

“Hiç olmazsa arka sıralarda oturup beni tanımıyor-muş gibi yapamaz mısın? Ya da çok fazla Jonas’ımsı davranmasan?”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Buraya çok da fazla *uymuyorsun* demek.”

“Cidden mi? Gerçekten de arka sıralarda mı oturmamı istiyorsun?”

“Evet, gerçekten. Bu çok tuhaf geliyor yalnızca. Yanımda oturdukça seni arzuluyor olacağım. Bu da profesörün söylediklerine odaklanmamı engelliyor. Ve eminim ki sınıfın yarısı da odaklanamayacak. Sadece... Çok fazla Jonas’ımsısın.”

“Şunu söylemeyi keser misin? Jonas’ımsı da ne demek oluyor hem?”

“Göstermelik tevazu üzerine uymuyor.”

Gözlerini devirdi. “Pekâlâ. Ders başlayınca arkaya geçerim, tamam mı? Dizüstü bilgisayarımda yapacak bir sürü işim var zaten. Birtakım spor salonu mekânlarının karışık hesaplamaları falan. Ama hiç olmazsa ders başlayana kadar burada oturma iznim var mı?”

Saatime baktım. “Evet. Biraz zamanımız var. Ama sınıf dolmaya başladığında o nefis kışını arka sıralara doğru kaydırsan iyi edersin, koca oğlan.”

Suratını astı. “Peki.”

“Ah, hüznü bakışlarıyla tatlı Jonas.”

“İdare edeceğim.”

“Eğer benim için bu kadar çok endişe duyuyorsan profesyonel bir koruma tutabilirsin, biliyorsun. Sorun çözülmüş olur. Böylece yeniden hayatını yaşamaya devam edebilirsin, ben de benimkini. Sonra evimize geldiğimizde gece boyunca normal çiftlerin yaptığı şekilde vahşi hayvanlar gibi birbirimize saldırabiliriz.”

“Bunu söylemeni seviyorum.”

“Vahşi hayvanlar gibi birbirimize saldırmamızı mı?” Haylazca sııttım.

“O da var. Ama başka bir şeyi kastediyordum.” Gü-lümsedi.

“Normal çiftlerin yaptığı şekilde?”

“Hayır. Ayrıca normal çiftlerin birbirlerine vahşi hayvanlar gibi saldırdıklarını sanmıyorum.”

Söylediklerimi hatırlamaya çalışıyordum. “Gece boyunca?” diye sordum gülümseyerek.

“O da değil.”

Tıkanmıştım. Başka ne demiş olabilirdim ki?

“*Evimiz*,” Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. Ergenlik çağındaki Jonas yeniden sahalara inmişti. “Benim evime evimiz demeni seviyorum.”

Gözlerimizi birbirimizden sakınarak sevgi dolu bir tebessüm paylaştık.

“Sen iflah olmaz bir romantiksin, biliyor musun?” dedim.

“Şşt. Yüksek sesle söyleme.”

“Aramızda kalsın o halde.”

Duraksadı. “Yani sana koruma tutmamda bir sorun yok, öyle mi?”

“Hayır, bu çok dehşet verici. Ama bir koruma tutarsan onu, senin paranoyak kışından çok daha kolay ekebilirim. Josh’u ekmek hiç zor olmamıştı.”

“Pekâlâ, şimdilik bu kadar yeter. Konusu açılmışken, Kat’le konuştun mu hiç? Korumayla dolaşma işi nasıl gidiyormuş?”

“Görünüşe bakılırsa koruması oldukça itinalı bir iş çıkarıyor.”

Gözlerini devirdi. “Bana şimdi Kat’i becermesi için adamın tekine ödeme yaptığımı mı söylüyorsun?”

“Bu iğrenç, Jonas, hayır. Seks yapmıyorlar. Kat’e biraz olsun güven.”

Sırıttı.

“Tamam, pekâlâ. Büyük ihtimalle seks yapıyorlardır. Ama adam bir profesyonel. Müşteriyle seks yapmak iş ahlakına aykırı değil mi? Yani en azından Kevin Costner filmde öyle demişti.”

“Evet, Whitney Houston’la yatmadan hemen önce.”

“Ah, evet. O kısmı unutmuşum. Neyse, unut gitsin. Sadece demeye çalıştığım adamın bu seferki görevi beklen-

tilerinin fazlasıyla üstünde çıkmış olmalı,” Güldüm. “Ama sıraya girmeli. Kat’e karşı koyabilmek kimse için kolay bir iş değil.”

Güldü. “Evet, Josh’un da çok ilgisini çekmişti.”

“Gerçekten mi? Ne tatlı.”

“Kat ne düşünüyor Josh hakkında?”

“Onun biraz... Adi biri olduğunu düşünüyor.”

Jonas hayal kırıklığına uğramış gibi baktı.

“Üzgünüm. Onu asıl rahatsız eden şey sanırım şu Mickey Mouse’lu hız treni olayıydı.”

“Hiç şüphe yok.”

“Ama ona seninle tanıştığımda tam bir lanet olası-aşağılık-ukala-piç herif olduğunu hatırlattım. Neyin ne olduğu hiç belli olmaz.”

“Ah, ne kadar da tatlı.”

“Peki, adamın Kat’e gözkulak olması için ona daha ne kadar süre ödeme yapmayı planlıyorsun?”

“Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç düşünmedim. Ne kadar süre gerekirse, o kadar sanırım.”

Onun güzel yüzünü ve yüzündeki heves dolu ifadeyi bir süre inceledim. Gözlerindeki nazik bakışları... “Çok ince fikirlisin, bunu biliyor muydun? Kırmızı pelerin giymeye alışkın olmadığını söylüyorsun, ama bence kendine haksızlık ediyorsun.”

Dudakları büzüldü. “Teşekkür ederim.” Yanakları kızarmıştı.

Tanrı’m, şu an yüzünün her yerine öpücükler kondurmak istiyordum.

Uzun bir süre sessizce birbirimize baktık. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Ama benim düşündüğüm şey belliydi: *Seni seviyorum.*

“Eğer şu an karşımda Josh olsaydı, yüzüme bir tokat atmam gerekecekti,” dedi sonunda.

“Ne?” Güldüm.

“Boşver.”

Saatime baktım. Dersin başlamasına on iki dakika vardı. Hazırlanmam gerekiyordu.

“Pekâlâ, bu kadar gevezelik yeter,” dedim sesimi yükselterek. “Vakit, işe koyulma vakti.”

Güldü. “Sen işine bak, bebeğim.”

Ders öncesi hazırlık ritüelime başlıyordum. Sıramın üzerine bir su şişesi koydum. Dizüstü bilgisayarımı başlatıp yeni bir dosya açtım. Çantamdan ders kitabımı, spiralli defterimi ve tükenmez kalemimi çıkardım. Bilgisayarda bir sorun çıkarsa diye yanımda daima eski usul bir defter ve kalem bulundururdum. Defterimin başına bugünün tarihini yazmaya çalışıyordum fakat tükenmez kalemim bitmişti. Tam da zamanında. Başka bir kalem bulmak için çantamı karıştırmaya başladım ve... Bir zarf buldum. Kafam karışmış halde zarfı elime aldım. Nereden gelmişti bu? Zarfı açtım. İçinde, üzerinde Jonas P. Faraday yazan iki yüz elli bin dolar değerinde bir çek vardı. Nefesim kesilmişti. Bir “Sarah Cruz” yazısına, bir de “iki yüz elli bin dolar” yazısına bakıyordum. Gözlerimin gördüğüne inanmakta zorluk çekiyordum.

Jonas’a bakmak için başımı çevirdim.

Elimde tuttuğum şeyden tamamen habersiz, dizüstü bilgisayarında bir şeylerle uğraşır gibi görünüyordu.

“Jonas,” Titreyen elimle çeki yukarı kaldırıp salladım.

Dönüp bana baktığında yüzü aniden kıpkırmızı oldu.

“Jonas,” dedim yeniden. “Ben... Bu ne şimdi?”

Hayatımda daha önce hiç bu kadar parayı elimde tutmamıştım. Titriyordum. Bunu yaptığına inanamıyordum.

“Onu şu an bulmaman gerekiyordu,” dedi.

“Jonas,” dedim bir kez daha. Görünen o ki kelime dağarcığım gelişim çağındaki bir bebeğin düzeyine indirgenmişti. “Olmaz.” Bunu kabul edemezdim. Yine de benim için bunu yapmak istemesine heyecanlanmıştım.

“İzin ver bu konudaki düşüncemi açıklayayım,” diye söze başladı.

“Bunu kesinlikle kabul ede...”

“Beni dinle sadece, Sarah.”

Ağzım açık kalmıştı. Bu resmen çılgınlıktı.

“Haklıydın. Altı ay içinde her şey olabilir. Senin kaldırabileceğinden fazla boka batmış olabilirim sonuçta. Benden sıkılabilirsin. Sana yeterince kişisel alan bırakmadığıma karar verebilirsin. Ya da benden istediğin şekilde duygularımı ifade etmediğimi düşünebilirsin. Veya çok fazla üzerine düştüğümü...” Güçlkle yutkundü. “Her şey olabilir. Ama aramızda her ne olursa olsun, yine de rüyalarının gerçek olmasını istiyorum. Bir gün o rüyaların bir parçası olmamı istemesen bile.”

“O yüzden bu para senin, Sarah. Bursu kazansan da kazanmasan da. Veya benimle birlikte olsan da olmasan

da. Bunu banka hesabına yatır. Şu andan itibaren koşulsuz şartsız bu senin. Eğer bursu kazanır da okul için paraya ihtiyaç duymazsan o zaman hayatını kolaylaştıracak bir şey için kullan. Ya da annenin hayır kurumuna bağışla. Ama bursu alamazsan o zaman okul masrafların için kullanırsın. Kim olduğun ve mezun olunca ne yapmayı planladığını da göz önünde bulunduracak olursak bu para her şekilde dünyayı daha iyi bir yer yapmaya yarayacak.”

Gözyaşlarına boğulmuştum.

“Ağlama. Yüzünü güldürmek istedim, seni *ağlatmak* değil.”

O kadar yoğun bir duygu seline kapılmıştım ki konuşamıyordum.

“Ah, bebeğim. Ağlama lütfen.”

Yeniden cümle kurabilir hale gelinceye dek birkaç dakika geçti.

“Ama neden bu kadar fazla?” diye sordum. “Bu çok fazla para, Jonas. Çok fazla. Okul harcını ödemeni kabul etsem bile, ki böyle bir şey yapacağım demiyorum, bunu asla ama asla kabul edemem. Bu çok çılgınca.”

“Pekâlâ, bir düşün. Bu yıl için öğrenci kredin var, değil mi?”

Başımla onayladım.

“Bursu kazanamazsan da ikinci ve üçüncü sene için ödemen gereken okul harcı var. Üstüne bir de vergi ödemene gerekecek. Ve inan bana vergiler tam bir kahpedir. Bunun ne kadarının Sam amcama gideceğini bilersen şaşardın.”

Titreyerek gözlerimi sildim.

“Tüm bunlar düşünüldüğünde o kadar da fazla bir meblağ değil aslında.”

Diyecek bir şey bulamamıştım.

Bana yaklaşıp bir tutam saç kulağımın arkasına attı. “Bu miktarı rastgele seçmedim, Sarah.” Hüzünlü gözleriyle bana bakıyordu. “Bu benim cezam.”

Başımı iki yana salladım. Bana hiçbir borcu yoktu. Ceza söz konusu bile olamazdı. Dün gece onun kulağına ‘ceza’ diye fısıldadığımda yalnızca oyun oynuyordum. Ben bir yana, bu adamın hiç kimseye borcu olamazdı.

“Bu kadar saçma bir meblağı kafamdaki iblisleri eğlendirmek için kullandığımdan kendimden utanıyorum. O yüzden bu küçük iyilik belki de yaptığının karşılığını ödememi sağlar. Ya da en azından vicdanımı temizlememe yardımcı olur.”

Yaşlar yine gözlerimden boşalmaya başlamıştı.

“İyi davranışlar bizlere güç verir ve başkalarının içindeki iyiliğe de ilham kaynağı olur,” dedi.

Gözyaşlarımın ardından gülümsedim. “Platon?”

“Platon.”

Derin, titrek ve gözyaşı dolu bir nefes alıp verdim. “Çok teşekkür ederim, Jonas. Ne kadar minnettar olduğumu tarif etmeye yetecek kelime bulamıyorum. Hem içi hem de dışı güzel bir insansın. Ama...”

“Ama yok. Lütfen. Sadece kabul et. Kahrolası hayatında bir kez olsun senden yapmanı istediğim şeyi yap kadın,” Sesi yumuşaktı. “Lütfen. Sana yalvarıyorum. Bu sefer sorun çıkarma. Bunu yapmaya ihtiyacım var.”

Oltadaki balık gibi alık alık bakıyordum. Bu paranın

hayatımı değiştireceğine hiç şüphe yoktu. Ama bu kabul edemeyeceğim kadar fazlaydı. Karar vermemi kolaylaştırmak için bir işaret bulma umuduyla gözlerinin içine baktım. Ama gözlerinde sevgiden başka bir şey yoktu. Saf, el değmemiş ve karşılıksız sevgi.

“Jonas,” diye fısıldadım başım dönerken.

“Sarah, *ısrar ediyorum.*” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Ardından bana en can alıcı Jonas Faraday tebessümlelerinden birini bahşetti.

Gözyaşlarıma rağmen güldüm. Hangi fani bu adama karşı koyabilirdi ki?

“Pekâlâ, madem o kadar *ısrar* ediyorsun...” dedim.

Bana gülümsedi.

Başımı iki yana salladım. “Sadece düşünmek için bana yarma kadar zaman ver,” dedim çeki çantama geri koyarak. “Bu çok fazla para,” Elimi yanağına götürdüm. “Benim tatlı Jonas’ım.”

Onu öpmek için öne doğru eğildim. Dudakları büyüleyiciydi. Onu tüm kalbim ve ruhumla seviyordum. İçinde başka ne tür sır ve acılar barındırdığını bilmiyordum, umurumda da değildi. Her ne varsa birlikte kazıyıp çıkaracaktık içinden. Ne kadar zaman alırsa alsın, ne kadar yavaştan almaya ihtiyaç duyarsa duysun, yavaş yavaş ilerlemeye devam edecektik. Ne de olsa dünya kadar vaktimiz vardı. Hiçbir yere gittiğim yoktu. Gözlerimi kuruladım ve parmaklarım rimelle simsiyah oldu.

“Bir bu eksikti,” dedim. “Doğruyu söyle bana. şu an yüzüm petrol tankının içinden çıkmış gibi mi görünüyor?”

Güldü. “Hayır, hem de hiç. Çok güzel görünüyorsun.”

“Hemen dönerim.” Ayağa kalktım.

Jonas da ayaklandı. “Ben de seninle geleyim.”

“Aman Tanrı’m, Jonas. Lavabo hemen kapının sağında, koridorun karşısında. Rahatla. Hemencecik gidip, hızlıca işeyip, yüzümü yıkayıp, burnumu silip bir saniyede buraya döneceğim. Söz veriyorum. Yerine otur.” Temizlendikten sonra biraz rimel sürme ihtimalime karşın çantamı yanıma aldım.

Jonas kararsız kalmıştı.

Ellerimi yukarı kaldırdım. “Benimle birlikte kadınlar tuvaletine gelemezsin, Jonas. Burası bir üniversite yerleşkesi. Okulda kaçık bir tuvalet sapığının olduğuna dair duvarlara öğrencileri uyaran posterler yapıştırdılar. Hadi ama, bebeğim. Paranoyak olduğunu biliyorum, ama lütfen *kaçık* bir paranoyak olmamaya çalış.”

İç çekti. “Bekle bir saniye.”

Onu sınıfın arkasından dolanıp başını kapıdan dışarı uzatarak beş altı kez koridoru kolaçan ederken izledim. Ardından geri geldi.

“Pekâlâ, asayiş berkemal.” Sırıttı. “Söz konusu değerli bebeğimi korumaksa eğer ne kadar dikkatli olsam azdır.”

Gözlerimi devirdim. “Hemen dönerim,” Onu başının üstünden öptüm. “Ve geri geldiğimde, arka sıralardan birine oturmanı istiyorum, tamam mı? Tüm bu ateşli-erkek-arkadaşım-olmadan-şuradan-şuraya-adım-atamam olayı beni utandırmaya başladı.”

BÖLÜM 23

Sarah

“Ah, olamaz,” dedim lavabodaki aynaya bakarken yüksek sesle inleyerek. Jonas’ın dediğine rağmen yüzüm petrol tankerinden fırlamışa benziyordu.

Jonas’ın verdiği çek bende gerçek bir şok etkisi yaratmıştı. En son ne zaman gözlerimden böyle aniden gayzerler fışkırdığını hatırlamıyordum bile. Bu tıpkı Miss Amerika seçilip tacı takmak, evlilik teklifi almak, beşiz doğum yapmak ya da piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmak gibi bir şeydi. Şu anda vücudumu sarıp sarmalayan çok fazla duyguyla yüklüydüm. Doğru düzgün düşünemiyordum bile. Düşünebildiğim tek şey “Seni seviyorum, Jonas,” tı. Tanrı’m, bu adam rüyalarımı gerçeğe dönüştürmek için vardı sanki.

Musluğu çevirip soğuk suyu yüzüme çarptım. Gözlerimi ovuşturarak akan rimel kalıntılarını temizledim. Kâğıt havluyla yüzümü kuruladım ve akan burnumu sildim. Şu an tam bir tren enkazı gibi görünüyordum. Ya da yulaf lapası gibi. Dünyadaki en şanslı kız ben olmalıydım.

Çantamdan dudak parlaticımı çıkarıp dudaklarıma biraz sürdüm. Sanırım rimel sürmekten vazgeçecektim. Bugün bunun gözyaşlarına boğulacağım son an olacağını sanmıyordum.

İki kabinden birine girdim, kapıyı kilitledim ve işemek için klozete oturdum.

Lavabo kapısının açıldığını duyabiliyordum. Biri içeri girdi ve durdu. Boştaki kabine giren olmamıştı. Bu çok garip. Kabinin dışında bekleyen her kimse, neden boştaki kabine girmiyordu ki?

Kabinin alt kısmından görebilmek için eğildim. Ama bu açıdan baktığımda her yeri göremiyordum. O kadar uzağı görebilmem için ellerim ve dizlerim üzerinde çökmem gerekiyordu. Ama şu an lavaboda benimle birlikte başka bir insanın daha olduğuna emindim. Bekledim. Ayak sesi duyulmuyordu. Lavabo arkadaşım neden öylece dikilip duruyordu ki? Çantasında tampon falan mı arıyordu? Ya da kimliği meçhul lavabo ziyaretçim kontrol için gelen benim muhteşem ama bir o kadar da paranoyak erkek arkadaşım olabilir miydi?

“Jonas?”

Cevap gelmedi.

“Eğer sensen, beni dışarıda bekle, seni kaçık.”

Lavabo kapısının kilitlendiğini duydum.

“Jonas?” Birden huzursuz olmuşum. “Kim var orada?”

İçerideki Jonas olmalıydı. Dün geceki tuvalet kaçamağımızdan esinlenerek bir tane daha için mi buraya gelmişti? Gözlerimi devirdim. Bu tek seferlik bir şeydi. Tuvalet seksini bir alışkanlık haline getirmeyi düşünmüyordum. Hem zaten yapamazdık çünkü beş dakika içinde ders başlayacaktı. Ayrıca kimi kandırıyorum ki? Bu ikna kabiliyetiyle Jonas Faraday beni her an her yerde, dersin başlamasına beş

dakika kala iğrenç bir tuvalet kabininde bile seks yapmaya razı edebilirdi.

Ayak sesleri yavaşça kabine doğru ilerledi.

Göğsüm sıkışmıştı. Güçlkle yutkundum. Bu ayak sesleri bir kadınıninkine benzemiyordu. Ve kesinlikle Jonas'a da ait değildi. Dışarıdaki her kimse ayakları sürüyerek yürüyordu. Jonas böyle yürümezdi. Onun yürüyüşünde hareketli bir zarafet vardı. Kot pantolonumu yukarı kaldırıp sifonu çektim. Kan basıncım artmaya başlamıştı. Çantamı alıp kabinin kapısını açtım.

Lanet olsun. Bu, atkuyruğuyla birlikte resmen *Pulp Fiction*'daki kahrolası John Travolta'ydı. Elindeki küçük bıçak bana doğru parıldıyordu. Ses çıkarıp kılımı kıpırdatacacak kadar dehşete kapılmıştım.

Ani bir hareketle beni tişörtümden tutup kabinden dışarı çıkardı. Eli boynuma doğru hamle yaptığında bıçak bir kez daha parıldıadı.

“Oksana!” diye bağırdım. “Oksana!”

Onu durdurabilecek kadar dikkatini çekmeyi başarmıştım. Bıçağı boğazıma dayadı.

Ama hamle yapmadı.

“Oksana'yla konuşman gerek,” dedim aceleyle. “Oksana'nın senin için yeni talimatları var!”

İçimden korkunç bir çığlık atmak gelse de bastırmaya çalışıyordum. Ama yapamadım. Yaprak gibi titriyordum. Dizlerimin bağı çözülmüştü, ama beni sıkı sıkıya tutuyordu. Bıçak kaba bir şekilde boğazıma dayanmıştı. Az önce işediğim iyi olmuştu. Yoksa çoktan altıma kaçırdım.

“Oksana’yı tanıyor musun?” Kaba bir aksanı vardı.

“Evet, Çılgın Ukraynalı Oksana,” Rol icabı sırtıma ya çalıştım ama şu an bir felç geçiriyor gibi görüldüğüme emindim.

Bu hoşuna gitmişe benzemiyordu. Lanet olsun. Belki o da Ukraynalıydı. “Las Vegas’taki Oksana. Patron olan. Sana yeni talimatları var. Beni incitmene gerek yok. İşler değişti. Oksana sana anlatır.”

“Benim talimatım seni öldürmek.” Gözlerinde kas-katı bir ifade vardı.

Son söylediği şey üzerine bacaklarım iyice kendini saldı. Beni kavrayıp yukarı doğru çekti. Bıçağı sert bir şekilde boğazımda tutuyordu. Ama henüz bir şey yapmamıştı.

Hayatım buna bağılıymış gibi lafı ağzımda geveleyip duruyordum. Çünkü hayatım kesinlikle buna bağılıydı zaten.

“Dün gece ya da bu sabah yeni talimatlar alman gerekiyordu. Öldürmek yok,” Bu son iki kelime ağzımdan sanki işaret diliyle iletişim kurabilen goril Koko’ya söylemişim gibi çıkmıştı.

Bıçağı boğazıma daha da bastırarak boş gözlerle bana baktı.

Kahretsin, şu an neyden bahsettiğıme dair hiçbir fikri yoktu. Stacy dün geceki mesajımı henüz kimseye ilememişti. Ya da yaptıysa bile emir komuta zincirinin son halkasındaki bu adama henüz ulaşmamıştı. Bıçağı o kadar

sıkı bastırıyordu ki boynumdan aşağı kan sızmaya başlamıştı. Bıçağın altında cildim yanıyor gibiydi.

Dişlerini gıcırdattı ve gözleri sanki az önce bir karara varmış gibi parıldadı. Bunun iyi bir karar olmadığına emindim.

“İki yüz elli bin dolar!” diye bağırdım.

Konuşmam için bana fırsat vererek yeniden duraksadı.

“Çantamın içinde. Şu zengin adamdan. İki yüz elli bin dolar! Çantama bak. Onu alabilirsin. Ve sana daha fazlasını getirebilirim.”

Ne dediğimi kavrayabilmek için kısa bir süre duraksadı. Ardından kabaca çantamı açmak için koluyla boynumu nefes almamı zorlaştıran bir kısıpaca aldı. Zevkten ya da şaşkınlıktan inleyerek çeki eline aldı.

“Ne zamandır zengin adamı dolandırıyordum. Bana bu parayı verdi. Devamı da gelecek. Bu sabah Kulüp’e bununla ilgili bir e-posta gönderdim. Seninle ortak olmak istiyorum. O yüzden e-posta yolladım. Patronunu ara, görürsün. E-posta yolladım. Bu adamı dolandırıyorum. Aynı şeyi diğer yeni üyelere de yapabilirim. Birlikte çok para kazanabiliriz,” Konuşurken nefes nefese kalmıştım. Başım dönüyordu.

Çeki kaldırıp suratıma doğru salladı. “Bundan daha fazla getirebilir misin?”

Ah Tanrı’m, nefesi iğrenç kokuyordu.

“Evet, çok, çok, çok daha fazlası,” Tanrı’m, lafı ağızımda geveleyip duruyordum. “Sadece ondan da değil. Diğer adamlardan da alabilirim. Her şeyi seninle paylaşıyorum.

Bu sabah bu yüzden e-posta yazmıştım. Onlara sorarsan, göreceksin. Bu adam üyelik masrafını ödedi ve şu an tek istediği şey beni becermek. Kız Arkadaş Deneyimi istiyor,” Bana yardımcı olacak kerhane argosundan bu tabiri kazandırdığı için içimden Sahtekâr Stacy’ye dua ettim. “Bu tür adamlar Kız Arkadaş Deneyimi’ne bayılıyor. Onlarla birlikte olarak kuralları ihlal ettiğimi düşünüyorlar. Birlikte Romeo ve Juliet olduğumuzu sanıyorlar. Aynı şeyi tüm yeni üyelere de yapabiliriz. Onlara okul ücretim hakkında hüznü bir hikâye anlatıp ortaya kanser hastası bir anne attığım zaman kendilerini parıldayan zırlarında birer şövalye gibi hissetmek için parayı sökülüyorlar. Bu kârı seninle paylaşabilirim.”

Söylediklerim üzerine düşünüyordu. Ya da henüz beni öldürmüyor da diyebilirim.

“Kimseye Kulüp’ten bahsetmeyeceğim. Bunu neden yapayım ki? Bu yapmak istediğim en son şey olur. Çok para kazanmamın tek yolu bu. O zengin aşâğılık heriflere yaptığınız şeyi seviyorum. Ben de dâhil olmak istiyorum. Seninle ortak olalım. Daha diğer kızlarla görüşmeden bu adamlara Kayıt Asistanıyla Kız Arkadaş Deneyimi yaşatacağım. Ben onların sahip olmaması gereken kızım. Yasak meyve. Bu enayi adam bir ilkti ve bana iki yüz elli bin dolar verdi. Çok daha fazlasını alabilirim. Patronunu ara. Sana dediğim gibi bu sabah e-posta atıp atmadığımı sor ona. Göreceksin... Yalan söylemiyorum. Ara ve sor. Bu sabah bir e-posta yazmıştım.”

Bayılmak üzereydim. Bu şekilde konuşmaya daha fazla devam edemezdım. Gözümün önüne siyah noktıklar geliyordu. Aynı anda hem nefes alıp hem hızla konuşmaya çalıştığım için göğsüm sıkıştıyordu. Hayatım boyunca damarlarımda hiç bu kadar adrenalin akışının olduğunu

hissetmemiştim. Bu adamın elindeki bıçağı göğsüme saplamaya yalnızca bir adım uzaklıkta olduğuna emindim. Titriyordum.

“Patronunu ara. Hadi ama, Hugo.”

Suratında çarpık bir gülümseme belirdi. Bu hoşuna gitmişti. Tüm bu süre boyunca bu, onun yüzünde gördüğüm tek insancıl ifadeydi. Bunu olumlu bir işaret olarak aldım.

“Ne? Adının Hugo olmadığını söyleme sakın. Ah, dostum! Tam da Hugo tipi vardı sende.”

Dudağının bir kenarı yukarı doğru seğirdi.

“Birlikte çalışmaya başladığımızda seni Hugo diye çağıracağım. Bu senin lakabın olacak. Sen daima benim Hugom olacaksın.” Ona gülümsedim. Hiç olmazsa gülümsemeye çalıştım. Suratımın şu an araba farlarına yakalanmış bir rakun gibi gözüktüğünden emindim.

Elindeki çeke baktı. “Daha fazlasını getirebilir misin?”

“Çok daha fazlasını. Dün gece zengin adam, Stacy’yle birlikte yer bildirimi yaptığında iyi bir gösteri koydum ortaya. Resmen *bayıldı*. Beni tuvalette pestilim çıkıncaya kadar becerdi ve sonra da parayı bana verdi. Yeni üyelerle bu tür şeyleri sürekli yapabiliriz,” Gülmeye çalıştım. “Bu adamlar iyi bir Kız Arkadaş Deneyimi’ne bayılıyor. Hepsi de gizli birer iflah olmaz romantik. Hadi durma, ara patronunu. Bu sabahki e-postamı sor ona, göreceksin.”

Kesik kesik nefes alıyordum. Kaşımın ucundan bir ter damlası şakağıma doğru süzölmeye başladı.

Hiç uyarmaksızın beni yeniden kol kısılcasına aldı. Vücuyla yüzümü kapatırken telefonunu çıkardı. Ne

yaptığını göremiyordum, ama bip sesinden sonra gelen sesli mesajı duyabiliyordum. Kaba sesiyle oflayarak başka bir dilde mesaj bıraktı. Rusça mıydı bu?

Ölümüm James Bond filminden fırlama bir kötü karakterin elinden olacak.

Saçımdan sımsıkı tutarak bıçağı öncekinden de sert bir şekilde dayadı boğazıma. Boğazımdan aşağı süzülen kanı hissedebiliyordum. Cildim alev alev yanıyordu.

Adam burnundan soluyordu. Yüzünü benimkine yaklaştırdığında korkuyla kısık sesli bir çığlık attım. Çeki tekrardan havaya kaldırdı.

“Eğer bana yalan söylüyorsan geri gelip boğazını parçalara ayırırim.”

Titreyen bedenimi bıraktığında boynum adeta yanıyordu. Bıçak beni sıyırıp geçmiş miydi? Elimi boynuma götürdüğüm sırada daha önce hissetmediğim korkunç bir acı kaburgamı deldi geçti. Acının yoğunluğu ayakta durabilmemi engelliyor, nefes almamı imkânsız hale getiriyordu. Bacaklarım sonunda acıya teslim oldu. Düştüğümde, tuvaletin tavanı başımın üzerinde dönüyor, daireler çiziyordu.

Çarpmanın etkisiyle kafamın arkasında bir acı daha belirdi.

Seni seviyorum, Jonas.

Karanlık.

BÖLÜM 24

Jonas

Bana söylediği gibi yapıp sınıfın arka sıralarından birine oturdum. Sarah'ın yavru köpeği gibiydim. Jonas isminde kahrolası bir yavru köpek. Otur, kalk, gel. Benden ne yapmamı istese onu yapıyordum.

Sınıf neredeyse tamamen dolmuştu. Adamın teki az önce kalktığı yere oturdu. Sarah'ın yanı başına. Onun açık bilgisayar, defteri ve boş sırasına baktığımda kıskançlıktan mideme ağrı girdi. Onun yanında oturan ben olmak istiyordum, lanet olsun, hiç kalkmamalıydım yerimden.

Saatime baktım. Dersin başlamasına daha birkaç dakika vardı. Acele etse iyi ederdi. Kaç saattir ne halt yapıyordu orada? Makyaj? Hiç yapmamasını dilerdim. Makyaja ihtiyacı yoktu.

Profesör sınıfa girdi ve masasına doğru ilerledi. Du-rağına varamadan önce bir öğrenci onu durdurup bir şeyler sordu.

Sarah'ın bana bu sabah verdiği flaş belleği çıkarmak için elimi cebime soktum. Bebeğimin benim için hangi şarkılardan liste yaptığını merak ediyordum. Daha önce hiçbir kadından bir şarkı listesi almamıştım ve itiraf etmeliyim ki bu konuda oldukça heyecan duyuyordum.

Kulaklıkları bilgisayarıma takıp kulağıma yerleştirdim.

İlk şarkı Imagine Dragons'tan *Demons*'tı.²⁴ Gülümse-dim. Ah, benim zeki Sarah'ım. Anlıyorum. Benim kafam-da iblisler var ve sen de beni onlardan kurtaracaksın. Bu şarkıyı dinlememe gerek yoktu. Milyon kez duymuştum.

Sıradaki şarkı Eminem'den *Not Afraid*.²⁵ Burada bir mesaj var gibiydi. Bu kadın beni "iyileştirmeye" ant içmiş ve buna kararlıydı? Buna alışsam iyi ederdim. Sarah böyle biriydi işte.

Cage the Elephant'tan *Come a Little Closer*.²⁶ Bunu daha önce dinlememiştim. İlk nakaratın sonlarına dek yak-laşık otuz saniye kadar dinledim. Şarkıya bayılmıştım. Ve evet, burada da kesinlikle bir mesaj vardı. Benim "yaklaş-mamı" istiyordu. Ya da eski kız arkadaşlarımın umutsuz bir şekilde çabaladıkları gibi "ona kendimi açmamı." Fazla öz-gün olmasa da içten olduğu kesindi.

Profesör masasının üzerindeki ders notlarını düzen-lemeye koyuldu. Saatime baktım. Eğer şanslıysa belki bir dakikası daha olabilirdi. Eğer otuz saniye içinde buraya gelmezse tuvaletin kapısını tıkladıp ona güzel kıcını hemen buraya getirmesini söyleyecektim. Dersin tek bir dakikası-nı bile kaçırmamaya son derece özen gösteriyordu. Buraya yirmi dakika önceden gelmemize sebep olmuştu, Tanrı aş-kına. Bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

Şarkıların tümünü görebilmek için ekranımdaki say-fayı değiştirdim. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Liste-nin geri kalanı "bırak seni iblislerinden kurtarayım" kam-panyasından daha başka bir mesaj içeriyordu. Beatles'tan

24 İng. iblisler (ç.n.)

25 İng. korkmuyorum (ç.n.)

26 İng. Biraz daha yaklaş (ç.n.)

*She Loves You.*²⁷ Beyonc 'den *Crazy in Love.*²⁸ Jennifer Lopez'den *Love Don't Cost a Thing.*²⁹ Michael Jackson'dan *I Just Can't Stop Loving You.*³⁰ Bu böyle uzayıp gidiyordu. *Love Can Build a Bridge.*³¹ *All You Need Is Love.*³² (*I Can't Help*) *Falling in Love With You.*³³

Aman Tanrı'm.

Ellerimi ovuşturarak çılgınca bir hareketle ayağa fırladım. Ona dokunmalı, onu  pmeli, onunla sevişmeliydim. Belki de gizlice tuvalete girer ve onu kabine sokardım? Hayır. Ne düşünüyorum ben böyle? Böyle bir zamanda tuvalette seks yapamazdık. Aman Tanrı'm. Beni seviyor. Bunu daha önce de birbirimize söylemiştik elbette, çok zekice ve şifreli yöntemlerle. Ama sihirli kelimelerin aslını defalarca ve defalarca ekranımda görmek, tüm çıplaklığı, samimiyeti ve kesinliğiyle... Bebeğimden bana açık bir a k mektubu niteliğindeydi. Bu şimdide kadar hissettiğim en güzel duyguydu.

A k, iyi olmanın verdiği keyif, bilge olmanın verdiği merak ve tanrıların hayretidir.

"Günaydın," diye derse başladı profesör. "Kitabınızın seksen üçüncü sayfasında, *Lawrence v. Texas* davasının Amerika Birleşik Devletleri Yüce Mahkemesindeki kararıyla ba layalım. Bayan Fanuel, bize bu davadaki hükmü söyler misiniz, lütfen?"

Hangi cehennemdeydi bu? Neden gelmesi bu kadar uzun sürüyordu?

27  ng. o seni seviyor ( .n.)

28  ng. a ktan çılgına döndüm ( .n.)

29  ng. a k parayla satın alınmaz ( .n.)

30  ng. seni sevmeyen edemiyorum ( .n.)

31  ng. a k bir köprü kurabilir ( .n.)

32  ng. tek ihtiya ın olan a k ( .n.)

33  ng. sana   ık olmadan duramıyorum ( .n.)

“Elbette. *Lawrence v. Texas* davasında Yüce Mahkeme kişinin kendi rızasıyla girilen cinsel ilişkinin on dördüncü madde gereğince özgürlük hakkını elinde bulundurduğunu...”

Nerede kaldı?

İçimde panik duygusu baş göstermeye başlamıştı. Şimdiye dönmüş olması gerekiyordu. Lanet olsun.

Şimdiye dönmüş olmalıydı.

Sınıfın dışında birinin çığlık atmasıyla dışarı fırladım.

Panik içinde bir grup öğrenci kadınlar tuvaletinin önünde dikiliyordu.

“911’i arayın!” diye bağırdı biri.

Onları ittirerek lavaboya girdim.

Kan. Aman Tanrı’m, hayır, çok fazla kan. Beyaz fayans zeminin her yerine yayılmıştı. Hayır, Tanrı’m, bir kez daha olmasın. Kan görmek istemiyorum. Bu sefer olmaz.

Onun kanlı bedeni gözümün önüne geldi. Çarşaflar koyu kırmızıya bulanmıştı.

Parçalanmış beyninin duvardaki kalıntıları... Ve yerdeki. Ve tavandaki. Kırmızıya bulanmış halı...

“Ambulans çağırın!” diye bağırdım.

“Çağırdık,” dedi birisi ağlayarak. “Birazdan burada olur.”

Saçlarıma asılmaya başladım. Tüm vücudum titriyordu. İçimde bir inilti yükselişe geçerek öğürmeye dönüştü. Lavabonun zeminine kustum. Birisi bana yardım etmeye çalışıyordu. Onu başımdan savdım. Bir başkası kolumdan

tutup beni kaldırmak istedi. Onu ittirerek yeniden Sarah'ın yanında diz çöktüm.

Adamın biri onun göğsüne doğru eğilerek kalp atışlarını dinlemeye çalıştı.

Bir başka öğürtü daha geldi içimden. Saçıma asıldım yeniden.

Göğsüne eğilen adam, bir başka adama bakarak başını aşağı yukarı salladı. Kalabalıktan bir iç çekiş yükseldi. Adamı yaka paça onun üzerinden çekip aldım. *O benim.* Cansız bedenini kollarımın arasına aldım. Vücudunun her bir noktasına dokundum, üzerini aradım, kanın kaynağını bulmaya çalıştım.

“Onu kımıldatmamalısın,” dedi aşağılık herifin teki. Kelimeleri duyuyor, ama ne anlama geldiklerini bilmiyordum.

Parmaklarım delicesine aranıyordu. Sonunda sağ kurgasının üzerinde, tişörtünde bir delik buldum. Deliğe dokundum. Kumaş sıcak, ıslak ve kırmızıydı.

“Kırmızı,” dedim sesim çatlayarak. Eğer kırmızı dersem duracağına söz vermişti. “Kırmızı,” dedim bir kez daha titreyen ses tonumla. Ama durmuyordu. Durmasını istiyordum. “Kırmızı,” Zihnim bedenimden ayrılıp düşmekte olan bir uçak gibi daireler çizip dumanın içinde kaybolurken vücudum hıçkırıklara boğuldu.

Tişörtünü yukarı çektiğimde ağızımdan boğuk bir haykırış çıktı. Bir yara. Güzel, bronz teninde kocaman, kırmızı bir yara. Tıpkı son seferinde olduğu gibi. Ama bu sefer birçok yerine sadece tek bir yara vardı. Kanamayı durdurmak için parmaklarımı deliğin üzerine koydum. Tıpkı koca adam evden çıkıp gittikten sonra yaptığım gibi. Dai-

ma sihirli parmaklarımın olduğunu söylerdi, ama yanılmıştı. Çok fazla yara, kapatılacak çok fazla delik vardı. Benim parmaklarım ise çok küçüktü. O sırada ne kadar denersem deneyeyim, parmaklarımdaki sihir işe yaramamıştı.

Ama bu sefer kapatılacak yalnız tek bir yara vardı ve ellerim yeterince büyüktü. Parmaklarım güçlüydü. Yarayı kapatıp bastırduğымda akan kan durdu. Yine de başka bir yerden daha kan geliyordu. Kanama nerede olabilirdi? Panikle etrafa bakındım. Çok fazla kan vardı. Kahrolası fayanslar kanla kaplanmıştı. Boynu. Kan boynundan geliyordu. Parmaklarımı boynundaki küçük girintiye koydum ve kanama durdu.

“Ambulans çağırın!” diye bağırdım. “Ambulans çağırın!”

“Çağırdık zaten. Yolda. Hastane yerleşkenin içinde. Her an burada olabilir.”

Diğer adam eğilip parmaklarını kaburgasındaki yara koydu ve ben de onun başını kollarımın arasına aldım. Parmaklarımla boynuna bastırmaya devam ettim.

“Yine ara o zaman!” diye bağırdım. Ceplerime baktım. Kahrolası telefonumu bulamıyordum. Sınıfta mı bırakmıştım? “Yine ara!” diye gürledim.

İpleri çözmeye çalışıyordum ama düğümler çok sıkı atılmıştı. Bileklerini serbest bırakmaya çalıştım, fakat parmaklarım bunun için fazla güçsüzdü. Ne kadar denersem deneyeyim parmaklarımdaki sihir o sırada işe yaramamıştı. *Seni seviyorum*, dedim ona gözlerimden yaşlar akarken. *Seni seviyorum*, diye ağladım başında. Uyanıp yeniden bana gülümsemesini istiyordum. *Seni seviyorum, anneciğim*. Ama uyanmadı. Sihirli kelimeleri ne kadar söylesem de uyanmıyordu. *Seni seviyorum*. Sevgim onu kurtarmaya

yeterli değildi. *Bak bana, anneciğim.* Mavi gözleri boşluğa bakıyordu. *Lütfen, anne.* Mavi gözleri donuktu. *Seni seviyorum, anneciğim.* Ama bu yeterli değildi.

Sarah'ın kanı kot pantolonuma, tişörtüme, kollarıma ve ellerime bulaşmıştı. Ona kanımı son damlasına kadar verirdim. Ona hayatımı verirdim. Ah Tanrı'm, eğer yapabilseydim kanımı son damlasına kadar verirdim.

Kollarımda ıslaklık hissediyordum. Onu geri çektim. Parmaklarımla başının arkasına, kafatasına dokundum. Saçları ıslak ve yapışkandı. Kurumuş kanla keçeleşmişti. Parmağımla ıslaklığın daha derinine ilerleyip orada devasa bir yarık hissettim.

Bulduğum şey üzerine bir kez daha inledim. Tüm bedenim titriyordu.

Kalabalık şok olmuş halde, gözlerini kocaman açmış beni izliyordu.

Biricik bebeğim kollarımdayken onlara baktım.

Ağır ayak sesleri koridorda yankılandı. Sesler gittikçe yaklaşıyordu. Metal tekerleklerin sesini duyabiliyordum.

“Koridorun sonunda!” diye bağırdı uzaktan bir ses.

Ona sarıldım.

“Aşk, iyi olmanın verdiği keyif, bilge olmanın verdiği merak ve tanrıların hayretidir,” diye mırıldandım. Ama sonra içimde bir bariyer kalktı ve hayatım boyunca hissettiğim baskı, acı, pişmanlık, hüznün ve öfke tüm vahşetiyle serbest kaldı.

“Seni seviyorum,” diye bağırdım sesim çatlayıncaya kadar. Vücudum hıçkırıklarla titriyor, nefesim sıkışıyor, kalbim duracak gibi oluyordu. “Seni seviyorum, Sarah.

Seni seviyorum, bebeğim.” Onu ileri geri sallayarak hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim. “Seni seviyorum, bebeğim. Seni seviyorum. Seni seviyorum.” Başımı kaldırıp kalabalığa baktım. Neden bizi izliyorlardı? Kahrolasıcılar neden bizi anlamıyorlardı? “Onu seviyorum,” diye bağırdım kendimden geçmiş halde. Boş gözlerle bana baktılar. Aptallar neden anlamıyordu? “Onu seviyorum,” diye bağırdım yeniden. Ama ne hissettiğimi anlamıyorlardı. Sarah dışında kimse ne hissettiğimi anlamamazdı. Sarah hep anlıyordu.

Onu kaybedemezdim. Eğer onu kaybedersem ben daha fazla hayatta kalamazdım. Herkesin anlaması gerekiyordu. Onun kanı, benim kanımdı. Ve tüm zemine akıtarak kan kaybediyordum şu an. Onsuz yaşayamazdım. Beni anlamaları gerekiyordu. Onu seviyordum.

“Sarah Cruz’u seviyorum!”

Yazar Hakkında

Yazarın mahlas olarak kullandığı Lauren Rowe, aynı zamanda sanatçı, sesli kitap anlatıcısı ve söz yazarı olan medyatik bir şahsiyettir. Alt bilincini (İd) açığa çıkarmak için Kulüp serisini yazmaya karar vererek bu süreçte kendini sansürlemekten kaçınmaya özen göstermiştir. San Diego, Kaliforniya'da yaşamakta, müzik grubuyla sahneye çıkıp şarkı söylemekte, bir gösteri programına ev sahipliği yapmakta ve gece gündüz yazı yazmaktadır. Kulüp serisi ve Lauren Rowe hakkında daha fazla bilgi edinmek için: www.LaurenRoweBooks.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

USA TODAY BESTSELLER

SAPLANTI

KULÜP SERİSİ-1

Lauren ROWE

“Korkak, duygusal bir zavallı gibi davranmaktan vazgeçmenin vakti geldi. Bana bir gününü ayırması için ona yalvarmaktan da. Onu istiyorum ve elde edeceğim. Sarah Cruz doğanın en kati kurallarından birini öğrenmek üzere. İzafiyet ya da Boyle’un gaz yasaları ya da kahrolası yerçekimi kanunu kadar kesin ve kaçınılmaz bir kural. Adı Faraday’ın Çekim Kanunu ve izahı da şöyle: Jonas Faraday bir kadını istediği zaman, Jonas Faraday onu alır. Ve içerisinde bulunan bu durumda Jonas Faraday muhteşem Sarah Cruz’u istemekte. Nokta.”

BEKLENTİ

KULÜP SERİSİ-2

Beklenti, Saplantı'nın kaldığı yerden bir sonraki sayfaya geçmişsiniz gibi tüm heyecan ve soru işaretleriyle devam ediyor.

Jonas ve Sarah Belize'de ikisi için yapılmış ağaç evdeki güvenli kozalarından ayrılırlar. Eve döndüklerinde kendilerini tam bir kaos ve tehlikenin içinde bulurlar. Yapbozun eksik parçalarını tamamlayarak çözmeleri gereken birçok sorun var. Tüm bu karmaşanın içinde Jonas'ın Sarah'tan gizlice gerçekleştirdiği buluşma aralarındaki güveni sarsacak mı? Sarah bunu kabullecek mi? Kulüp'ün ardındaki sır perdesini birlikte aralayabilecekler mi?

Lauren Rowe; tutkulu, nükteli, eğlenceli, duygu dolu ve sürükleyici anlatımıyla sizi hem kahkaha hem de gözyaşına boğacak!

Biraz daha Jonas Faraday'a hazır mısınız? Serinin ikinci kitabında Jonas ve Sarah'ın ilişkisindeki duygusal iniş çıkışlara BAYILACAKSINIZ. Merak etmeyin, ikili aralarındaki tutkudan asla ödün vermiyor. -The Rock Stars of Romance

www.kanesyayinlari.com

ISBN: 978-605-9915-33-5

9 786059 915335

₺25

KaNeS Edebiyat/Roman
Yetişkin Okurlar İçin